

ВЕЛИКА СРБИЈА

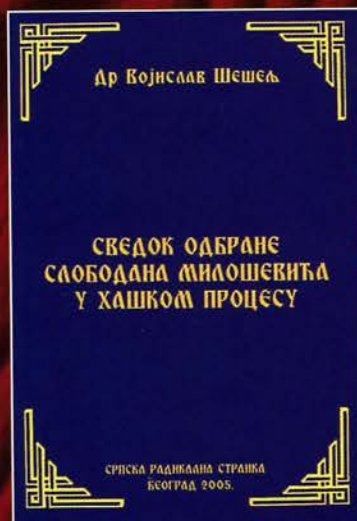
ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, ЈУН 2010. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXI, БРОЈ 3384

СРБИ ЧЕКАЈУ ШЕШЕЉА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Издање приредио

Бојан Струњаш

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић

Душан Марић, др Никола Жужић,

Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић

Будимир Ничић, Амџат Мигати,

Огњен Михајловић

Техничко уређење

Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,

Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектор

Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Борбе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надвеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,

Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазевић,

Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,

Душко Секулић, Зоран Красић,

Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешелъ, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Садржај:

Истинина о разбијању Српске листе

Од лидера до потрчка 2

СПЦ у Црној Гори

Поклекле владике 5

Одговорено писмо Видосаве Осиповић „Дану“

„Дан“ је ангисрпска новина 7

Госпођовање Виде Осиповић на „Кул радију“

Остали смо доследни 9

Годишњица одласка Шешелъа у Хаџ

Срби чекају побједника 13

Послушничкиштво, нова мода

Европске евет-ефендије 20

Пољед из Пљевља

Расрбљавање Пљевља 23

Инијереју: Бранимир Ђокић

Срби, чувајте достојанство 25

Због измишљених злочина

Хапсе пред изборе 27

Лажни о Сребреници

Не у наше име 29

Кршење закона на Филозофској факултету у Никшићу

Ђуте и муте 33

Издаја

Специјална операција ликвидације СРС-а 35

Владимир Моисејев:

Црногорци су лажови 38

Градоначелник-силеција

Не дирајте Мугошу 40

Реаговање

Не може и јаре и паре 42

Некад и сад

Тако је говорио Килибарда 44

Да се не заборави

Папина специјална понуда 46

Подсјећања

Трнов вјенац Александра Карађорђевића 48

Промоција

Светионик Српства 49

Слава српских радикала

Сложно до побједо 51

Освећљење

Робија као судбина 52

Мјесто гуслара у поезији краља Николе

Чар пјесме 54

Истина о разбијању Српске листе

Од лидера до потрчка

- Мандићева Нова српска демократија на маршовским изборима доживљава пораз. Социјалистичка народна партија постаје најјача опозициона странка, а лидер опозиције постаје Срђан Милић који је, само годину дана раније, на предсједничким изборима од опозиционих кандидата добио убједљиво најмање гласова. У вријеме кад ово пишемо Андрија Мандић потрчка за Срђаном Милићем, покушавајући да преко евентуално будуће коалиције са СНП-ом сакрије своју улогу разбијача Српске листе и издају српских националних интереса

Пише: Милош Марјановић

Формирањем коалиције Српска листа, црногорска политичка сцена је добила респектабилну политичку групацију која је била гарант заштите српских националних интереса у Црној Гори. Са освојених 12 посланичких мандата на парламентарним изборима 2006. године, Српска листа је добила легитимитет да представља српски народ у Скупштини Црне Горе.

Висок рејтинг Српске листе потврђивале су и све анкете јавног мњења током 2006, 2007. и прве половине 2008. године. Коначно, на изборима за предсједника Црне Горе, који су одржани априла 2008. године, Мандић је, као кандидат Српске листе, са освојених 60.000 гласова убједљиво поразио опозиционе кандидате Медојевића и Милића, чиме постаје неприкосновени лидер, не само Српске листе, већ и читаве опозиције.

Наочиглед хармоничну Српску листу почели су потресати унутарстраначки и унутаркоалициони сукоби. У почетку је ватра тињала, али су убрзо варнице почеле да праште на све стране. Сукоби су се по аутоматизму пренијели и на посланички клуб. Свако ко је редовно пратио скупштинска засједања могао је да примијети двије струје уну-

тар клуба Српска листа. На једној страни су били националисти који су инсистирали на поштовању програма Српске листе, а на другој они који су се тога програма одрекли. Првој групи су припадали посланици: Момчило Вуксановић (СНВ), Бојан Струњаш (СРС), Новак Радуловић, Новица Станић, Добрило Деденић и Будимир Алексић (СНС);

а другој групи **Андреја Мандић** и **Горан Даниловић**, уз подршку **Радојице Живковића** (СНС) и **Емилија Лабудовића** (НСС) којима је увијек најважнији био лични статус и интерес. У клубу Српска листа били су још и посланици **Зоран Жижич** (ДСЈ) и **Јованка Матковић** (СНС), који су веома мало били заинтересовани за политику реализовања програма Српске листе и статуса српског народа у Црној Гори.

Обичан посматрач политичких догађаја у Црној Гори могао је закључити да се није десило ништа спектакуларно, јер се могло очекивати да ће се странке које имају различите политичке програме кад тад разићи. Међутим, бољи познавалац овдашњих политичких прилика ће закључити да се Српска листа није подијелила по страначким шавовима, већ су се сукобила два политичка концепта – *национални и лични интерес*. Тако се на једној страни формирао национални, а на другој грађанско-профитерски блок, па се није могло закључити да се ради о посланицима једног посланичког клуба, а још мање једне коалиције, или исте странке.

Како се ниједна појава у политици не јавља независно и како свака има свој узрок и своју последицу, по том принципу се и распала Српска листа. Први сукобу у Српској листи нимало случајно почињу у вријеме наговјештаја великог расцјепца у Српској радикалној странци у Србији. Пуч Томислава Николића и Александра Вучића у Српској радикалној странци значио је и дефинитивни распад Српске листе, што нас аутоматски доводи до закључка да су Српска радикална странка и Српска листа функционисале идентично.

Одговор на ове изузетно сложене политичке догађаје грунуо је као гром из ведрог неба у јулу прошле године (2009). Душко Кнежевић, кум и дугогодишњи пријатељ Мила Ђукановића открива, уз мноштво непобитних доказа, да су се Томислав Николић и Александар Вучић током 2007. године састајали у Паризу са Милом Ђукановићем и Станком Суботићем – Цанетом. Овим открићем клупко раздора у Српској радикалној странци и Српској листи се почело немилосрдно одмотавати.

Постало је јасно да моћни међународни и домаћи криминални кланови, који владају Балканом и држе под контролом партије и људе на власти свих балканских државица, нису сједјели скрштених руку док је Шешељева Српска радикална странка израстала у моћну политичку организацију. Јака Шешељева Српска радикална странка значила је озбиљну опасност за инсталирани режим у Србији.

У вријеме јаке Српске радикалне странке и јаке Српске листе, пред шефовима балканске мафије указала се потреба за хитном интервенцијом и онемогућавањем одбране српског националног идентитета у Србији и Црној Гори. Разматрана су два концепта интервенције. Први – *разбијати Шешељеву Српску радикалну странку и учинити је политички маргиналном* и други – *преузети контролу над јаком Српском радикалном странком која је по аутизмашизму значила и контролу над Српском листом у Црној Гори*. Други концепт се показао као исплативији и могао је бити изведен уз мање трошкова. Шешељ је већ одавно у Хагу, Николић и Вучић су одавно „одрађени“, а Мандић и Даниловић су инсталирани у Српску народну странку још од њеног оснивања. Процес је могао да почне...

Међутим, дешава се неочекивани преокрет. Шешељ је, на опште изненађење мафије и јуда у својој странци, на Предсједничком колегијуму Српске радикалне странке, који је одржан средином 2007. године, преко спикерфона запитао: „Томиславе и Вучићу, откуд ви у Паризу???”

Настао је тајац... После подужег ћутања Николић је покушао да одговори. „Шефе, били смо у Стразбуру...“, „Не, не... Били сте у Паризу!“ загрмио је Шешељ као из топа.

То је био знак за узбуну. Шешељ је значи све дознао... Планови за преузимање Шешељеве Српске радикалне морали су бити реализовани у најхитнијем року. Вучић одмах путује за Црну Гору, гдје се у Подгорици састаје у једној приватној кући са групом задуженом за реализацију овог плана, људима од искуства за реализацију најпрљавијих послова. Мандић није присуствовао састанку али је о њему био обавијештен преко Вучићеве сараднице Злате (касније и његове) која је одмах након Вучићевог повратка у Београд допутовала у Подгорицу са задацима за Мандића. „Сарадница“ Злата је иначе све вријеме била курир за поруке између Вучића и Мандића и свој посао је обављала врло квалитетно и на задовољство обојице...

Прошла је пуна година дана од када је Шешељ сазнао за тајне послове свога замјеника Николића и секретара Вучића... Постало је потпуно извјесно да је буквално немогуће преузети Српску радикалну странку од Шешеља и имати контролу над Српском листом у Црној Гори. Николић и Вучић, након мноштва неуспјелих покушаја отимања Српске радикалне странке, формирају Српску напредну странку која је регистрована октобра 2008. године. Мандић добија задатак да од Српске листе, по сваку цијену, формира једну странку над којом ће он и Даниловић имати пуну контролу. Значи, треба се ослободити националиста из Српске листе за које се са сигурношћу знало да неће издати националне интересе српског народа.

Поред великог труда и новца који је добијао са разних сумњивих адреса, Мандић није никада имао потпуну контролу над Српском листом. Ту је био Вуксановић који је непрестано инсистирао на програму Српске листе и заштити идентитета српског народа у Црној Гори. Потпредсједнику Српске народне странке и шефу посланичког клуба Новаку Радуловићу били су све јаснији Мандићеве прљаве послове. И портпарол Мандићеве СНС Доброило Дедеић је био све незадовољнији. У таквим околностима, Мандић је покушао да придобије радикалног посланика Бојана Струњаша који би му био, у случају да пристане на „договор“, био велика помоћ за реализацију, такође раније добијеног задатка од Вучића, гашења Српске радикалне странке у Црној Гори. Састанак између Мандића и Струњаша одржан је средином јуна 2008. године у скупштинском ресторану. Од Струњаша је тада тражено да направи отклон од Шешељеве „ретроградне“ политике и да као

У вријеме јаке Српске радикалне странке и јаке Српске листе, пред шефовима балканске мафије указала се потреба за хитном интервенцијом и онемогућавањем одбране српског националног идентитета у Србији и Црној Гори. Разматрана су два концепта интервенције. Први – *разбијати Шешељево Српску радикалну странку и учинити је политички маргиналном* и други – *преузети контролу над јаком Српском радикалном странком која је по аутомајизму значила и контролу над Српском листом у Црној Гори*. Други концепт се показао као исплативији и могао је бити изведен уз мање трошкова. Шешел је већ одавно у Хагу, Николић и Вучић су одавно „одрађени“, а Мандић и Даниловић су инсталирани у Српску народну странку још од њеног оснивања. Процес је могао да почне...

„млад и перспективан посланик” скине Шешелев бец са ревера. На састанку је Мандић отворено питао Струњаша да ли ће подржати „Ацу и Тому или Шешеља”. Струњаш је одговорио да је „увијек за Шешеља”. Том приликом Мандић је објаснио да Шешел није баш такав као у Струњашевим очима и да је Шешел „покваренак који је забио нож у леђа свом дугогодишњем пријатељу Добрици Гесићу”. Струњаш је после неколико минута напустио ресторан. Након Струњашевог изласка из ресторана Мандић је прокоментарисао да „мали нема појма” и „да није било Аце и Томе никад не би ни био посланик”.

И прије овог разговора Мандић је знао да му слаби углед у посланичком клубу, странци и међу бирачима. „Сарадница” Злата је о томе извјестила Вучића. Заједно су констатовали да се Мандићу захваљујући „тим лудацима” срозава углед лидера и да му треба „убризгати” једну националну инекцију која ће му макар на кратко поправити рејтинг у народу који је значајно опадао. Чекао се само погодан тренутак за то. Признавање лажне државе Косово од стране црногорске владе (9. октобар 2008) била је права прилика за пелцовање Мандића. У ноћи уочи опозиционог митинга за одбрану Косова, који је заказан за 13. октобар, „сарадница” Злата стиже са задатком за Мандића. Задатак се састајао у томе да Мандић, приликом говора испред Скупштине, ненајављено објави штрајк глађу због одлуке владе и да никако не пристане да му се још неко од посланика Српске листе придружи, јер мора да исплива као мученик и херој који је спреман да чак и свој живот жртвује за Косово. Процијењено је да на том таласу може добити и локалне изборе у Котору... Међутим, Мандићев штрајк глађу није добио очекивану подршку баш из разлога што су људи препознали у његовом поступку неискреност, па су и избори у Котору прошли супротно очекивању. Од тог момента у Српској листи раздор се почиње одвијати стрмоглавом брзином. Вуксановић је са радикалима већ 27. септембра 2008. године формирао Српски национални са-

вјет. Даниловић, упркос ранијој Мандићевој подршци овом пројекту у Скупштини, улази у полемику са Момчилом Вуксановићем, иако су још увијек формално припадали истом клубу. Пошто су се ствари отргле контроли Мандић се одлучује на „извлачење” свих посланика Српске листе из Скупштине Црне Горе са образложењем да напуштају Скупштину због признања Косова. У позадини су, наравно, биле сасвим друге намјере. Без скупштинских настана и телевизијских преноса он је лакше могао реализовати постављени задатак који је значајно разбијање Српске листе. Посланици који су прозрели Мандићеве намјере нису се могли у том тренутку супроставити тој одлуци јер би то онда значило да не дају подршку Србији и очувању Косова. Формира се Нова српска демократија. Новак Радуловић и Добрица Дедеић не пристају да уђу у нову странку. Посланици Српске листе Момчило Вуксановић, Бојан Струњаш, Јованка Матковић и Новак Радуловић после извјесног времена враћају се у посланичке клупе и формирају Српски национални клуб, све у времену наговјештавања нових избора за које су у Српској листи знали једино Мандић и Даниловић.

Мандићева Нова српска демократија на мартовским изборима доживљава пораз. Социјалистичка народна партија постаје најјача опозициона странка, а лидер опозиције постаје Срђан Милић који је само годину дана раније на предсједничким изборима од опозиционих кандидата добио убједљиво најмање гласова. У вријеме кад ово пишемо Андрија Мандић трчкара за Срђаном Милићем, покушавајући да преко коалиције са СНП-ом сакрије своју улогу разбијача Српске листе и издају српских националних интереса.

Моћним међународним факторима, домаћим криминалним и издајницима није одговарала јака и здрава српска национална снага. Разбили су је као и раније у случају „Килибарда” са лидерима којима више одговара улога потрчка.

Српска православна црква у Црној Гори направила уступак режиму

Поклекле владике

- *И тамањ када су напади почели да јењавају, када је држава најокоп почела да губи рат са Српском православном црквом, неко из те исте цркве се потрудио да избрише српско име цркви у Црној Гори. Тачно на дан Светог Симеона Мироточивог, тзв. Епископски савјет Православне цркве у Црној Гори позва вјерни народ и медије да убудуће Српску православну цркву у Црној Гори ословљавају са Православна црква. Дакле, Српска православна црква је званично подсејтила народ на одлуку коју је донио Свети Синод Српске православне цркве прије неколико година. Тзв. Проглас народу и медијима потписали су сви епископи чије се епископије налазе на територији Црне Горе. Проглас су потписали: митрополит Амфилохије, владике Филарет, Јоаникије и Григорије. Истовремено, Епископски савјет је апеловао на режим да дозволи несмењан улазак владичи Филарету у Црну Гору. Заиста шек сад?!*

Пише: М. Попадић

Страдање кроз које је прошла Српска православна црква у Црној Гори у последњих двадесетак година, изгледа, није ништа у односу на оно што народ и црква чека у будућности. Сјетимо се само насртаја либерала на српске свештенике и владике, каменовања Цетињског манастира у коме се налази ђивот са моштима светог Петра Цетињског, обијања храмова од стране банде Мираша Дедеића и мука кроз које су пролазили епископи Филарет, Амфилохије и Јоаникије, штитећи светосавску Српску православну цркву од разуларене банде Мираша Дедеића која је својски потпомогнута од власти у Црној Гори. Српски народ

је годинама, раме уз раме, са својим владикама страдао за своју цркву, штитећи је голим рукама и голим животима. И тамањ када су напади почели да јењавају, када је држава најокоп почела да губи рат са Српском православном црквом, неко из те исте цркве се потрудио да избрише српско име цркви у Црној Гори. Тачно на дан светог Симеона Мироточивог, тзв. Епископски савјет Православне цркве у Црној Гори позва вјерни народ и медије да убудуће Српску православну цркву у Црној Гори ословљавају са Православна црква. Дакле, Српска православна црква је званично подсејтила народ на одлуку коју је донио Свети Синод Српске православне цркве прије неколико година. Тзв. Проглас народу и медијима потписали су сви епископи чије се епископије на-

Још једна одлука Синода Српске православне цркве изазвала је велико негодовање међу народом, а то је постреферендумска одлука да митрополит црногорско-приморски убудуће носи титулу архиепископ цетињски, иако никада у историји такву титулу нису носиле црногорске владике. Све наводи на то да црква, односно група појединаца који се налазе на високим црквеним и свјетовним позицијама, кокетирају са црногорском државом и њеним однарођеним режимом.

лазе на територији Црне Горе. Проглас су потписали: митрополит Амфилохије, владике Филарет, Јоаникије и Григорије. Истовремено Епископски савјет је апеловао на режим да дозволи несметан улазак владци Филарету у Црну Гору. Зашто тек сад?!

Но, не лези враже!!! Још се није ни мастило осушило на Прогласу тзв. Епископског савјета Православне цркве у Црној Гори, председник Скупштине Црне Горе Ранко Кривокапић је затражио да се манастир Острог врати у власништво државе. Као главни аргумент навео је одлуку по којој црква у Црној Гори више није Српска православна, већ само Православна. Будући да манастир Острог припада митрополији црногорско-приморској, из митрополије је стигла гомила оптужби на Кривокапићеву адресу. Злонамјерни су се питали откуда сад те ватрене ријечи кад сте прије два дана јавно признали да то није Српска црква, него Православна

Народ је са невјерицом и негодовањем примио овакве вијести из своје цркве, а недуго затим се повукло питање вјеродостојности потписа владике Филарета. С обзиром на чињеницу да је владика Филарет један од најрадикалнијих српских владика, када је у питању одбрана националних интереса српског народа, и који се отворено залаже против савеза са Ватиканом и реформи у цркви, мало је вјероватно да је он потписао такав акт. Уосталом, чему онда његов штрајк глађу којим се изборио да уђе на територију своје епархије у дијелу који се налази у Црној Гори.

Након одржавања последњег Архијерејског сабора Српске православне цркве у Пљевља је, попут муње, долетјела вијест из Београда да ће дио Милешевске епархије који се налази у Црној Гори бити припојен Будимљанско-никшићкој епархији на чијем челу је владика Јоаникије. Извори из

цркве говоре да се владика Филарет оштро супротставио оваквој намјери, али и да му је припријеђено да га чека судбина владике Артемија ако се и даље буде противио оваквој одлуци.

Сваком боље информисаном грађанину је јасно да владци Филарету није био забрањен улаз у Црну Гору зато што је помагао наводне ратне злочинце, већ зато што је власт хтјела да отме дио Милешевске епархије, који се налази на територији Црне Горе, и подведе га под државне границе које су склепали комунисти како би подијелили српски народ. Кома данас у Српској православној цркви одговара свођење епархија у оквире државних граница, остаје да се види, или, можда, не желимо да признамо да то одавно сви знамо.

Још једна је одлука Синода Српске православне цркве изазвала велико негодовање међу народном, а то је постреферендумска одлука да митрополит црногорско-приморски убудуће носи титулу архиепископ цетињски, иако никада у историји такву титулу нису носиле црногорске владике. Све наводи на то да црква, односно група појединаца који се налазе на високим црквеним и свјетовним позицијама, кокетирају са црногорском државом и њеним однарођеним режимом.

На крају, питамо владике који су гласали за овакве одлуке и потписали тзв. Апел – Зашто је свети Сава издејствовао самосталност Српске православне цркве. Није ли се и он могао помирити са чињеницом да црква буде православна?! Наравно, свети Сава је знао оно што наше данашње владике не знају и заборављају ријечи светога Саве да је српски народ „Исток на западу и запад на истоку”.

Писмо Видосаве Остојић Младену Милутиновићу,
директору дневне новине „Дан“

„Дан“ је антисрпска новина

- *Ваше упорно игнорисање и неприкривено иронисање кад је у питању Странака српских радикала (ССР) и ја лично, траје поодавно. Последња кап која је прелила чашу, десила се прије неколико дана, кад сте одбили да објавите наше реаговање на текст у „Дану“, у ком је, поред низа неprimјерених констатација у вези са радикалима, у ироничан контекст стављено име нашег предсједника Војислава Шешеља, дугогодишњег заточеника хашког казамата, те из тих разлога онемогућено да сам лично реагује*

Приредила: Т. Радуловић

Господине Милутиновићу,

Било је и раније много разлога за моје обраћање вама (ово „вама“ је и као персонификацији дневне новине „Дан“, те, због тога не значи да је баш све лично), али сам се трудила да ја што више отрпим, а вама што мање сметам. Међутим, сад сам сигурна да је ово требало урадити много раније.

Ваше упорно игнорисање и неприкривено иронисање кад је у питању Странака српских радикала (ССР) и ја лично, траје поодавно. Последња кап која је прелила чашу, десила се прије неколико дана, кад сте одбили да објавите наше реаговање на текст у „Дану“, у ком је, поред низа неprimјерених констатација у вези са радикалима, у ироничан контекст стављено име нашег предсједника Војислава Шешеља, дугогодишњег заточеника хашког казамата, те из тих разлога онемогућеног да сам лично реагује. Ваше одбијање да објавите наше реаговање на тај текст и после телефонског позива Владимира Вуковића и упозорења вас лично, да је (можда случајно) неко од новинара направио пропуст, увјерава нас да је ваш непрофесионализам мотивисан „специјалним“ намјерама. У то нас је чврсто убиједило ваше реаговање које је било у стилу: „Новине су наше, и ми ту можемо да радимо шта хоћемо, а ви нам не можете ништа“, а не у духу новинарског кодекса. А од новинара професионалца требало би очекивати извињење (бар усмено) и објављивање нашег реаговања сјутрадан.

Дакле, потпуно смо убијеђени да није у питању само недостатак професионалне етике, него да сте и отворено непријатељски расположени према Војиславу Шешељу.

Потпуно смо убијеђени да није у питању само недостатак професионалне етике, него да сте и отворено непријатељски расположени према Војиславу Шешељу. И Странци српских радикала, свакако! Јер, ако нећете да објавите одговор ССР на неprimјерено помињање имена човјека који није у могућности да сам реагује, шта то онда значи, него да би сте га тукли везанога, само да вам се дочепати хашке ћелије?! Због овог последњег вашег непрофесионалног поступка, ја сам, од прије неки дан, престала да читам „Дан“. А, читала сам га од његовог првог броја, иако сам га одавно „прочитала“.

И Странци српских радикала, свакако! Јер, ако нећете да објавите одговор ССР на неprimјерено помињање имена човјека који није у могућности да сам реагује, шта то онда значи, него да бисте га тукли везанога, само да вам се дочепати хашке ћелије?! Због овог последњег вашег непро-

Препоручујем вам да нас, због овог писма не тужите, како би наплатили евентуалне „душевне болове”, иако, унапријед вам признајем, знам да би сте парницу добили. Ми, за толике ваше „болове”, узроковане самим нашим постојањем и опстајањем у Црној Гори, немамо пара. Јер, ми нисмо плаћеници ни домаће владе, ни стране амбасаде. Имамо само патриотизам, а то значи неплаћену љубав према својој отаџбини. И својој нацији! А опстајемо живећи од искрене жеље да помогнемо злостављаном и пониженом српском народу, разапетом српском језику и прогањаној српској цркви.

фесионалног поступка, ја сам, од прије неки дан, престала да читам „Дан”. А, читала сам га од његовог првог броја, иако сам га одавно „прочитала”.

Ваш, ничим заслужени некоректни однос према ССР и мени лично, могла бих поткријепити мноштвом примјера, али ћу поменути само неке.

Прво, у вашем извјештају са протестног митинга у Подгорици, поводом проглашења лажне независности Косова, из мог тадашњег говора извучене су двије, погрешно цитиране реченице, (што и није битно), али, представљена сам као „књижевница из Србије”?! Касније сам сазнала да ми је ова „титула” стављена уз „консултације” новинара извештача и једног од водитеља на поменутом протесту.

Који су били мотиви „водитеља” да овако крупно слаже (јер, познајемо се око двадесет година), убрзо сам сазнала, (служило је плаћеном пројекту уништења радикала у Црној Гори), али непрофесионализам новинара нисам могла да схватим. Тим прије, што је из мога говора, кад сам похвалила ђаке и студенте који су истим поводом протествовали, и прекорила њихове професоре који нису били пред својим ђацима и својим студентима, јасно и гласно могао чути реченицу: „Поносна сам што сам ваш професор!”

„Други примјер непрофесионализма јесте извештај Дана о смјени председника ССР (27. април 2009. године)” са насловом „Видосава на челу радикала”. Ставити име без презимена, знак је ироничног а не професионалног односа према човјеку, у овом контексту.

Треће, свако ваше упорно избјегавање да објавите наше реакције на нападе од наших политичких неистомисљеника, или смјештање те реакције у врло ситну „забачену” рубрику, како би се превидјела, не могу набројати.

Четврто, да ви нисте само антирадикалски настројени, него и антисрпски, говори упорно избјегавање да дате саопштење о изласку из штампе књиге, врло актуелног садржаја, „Српски језик између истине и обмане”, аутора Јелице Стојановић и Драге Бојовић. Ово је још само један од доказа вашег, не само непрофесионалног односа према суштини збивања у Црној Гори, него и доказ да не радите на опште добро народа.

То што у „Дану”, они политички субјекти који нападају Странку српских радикала, имају простора колико желе, а наше реаговање на њихове нападе не налази мјеста, (осим кад – кад, по неколико реченица за које процијените да им неће много „наудити”), је најбољи доказ да на вашу уређивачку политику не утиче СС, али да утиче нека друга политичка странка. Стога је ваше „упозорење” Владимиру Вуковићу, да не дозвољавате политичким странкама да уређују „Дан”, упућено на погрешну адресу. Јер, Вуковић вас је само упозорио на крајње непрофесионалне пропусте, који су, очигледно, резултат нескривене, ничим изазване, нетрпељивости према Странци српских радикала.

Из ових неколико поменутих, и још многих непоменутих разлога, произлази да је српском народу у Црној Гори неопходно да оснује своје новине, које ће се звати српске, а садржај им неће бити антисрпски. То значи биће оличење објективности и професионализма. Не смијте се грохотно!

Будите увјерени да ће се наћи неки Слободан, који ће нам у томе помоћи. Нису сви Слободани у Хагу поубијани. И неће бити!

Стога, ако Бог да, до скоре појаве српских новина, вама остаје да задовољно трљате руке, а нама, као утјеха, презир према поданицима.

Оно што вам сигурно могу обећати, јесте да ће Странка српских радикала убудуће бити ваша жестока антиреклама, како би вас и остали Срби „прочитали”.

И још нешто. Препоручејем вам да нас, због овог писма не тужите, како би наплатили евентуалне „душевне болове”, иако, унапријед вам признајем, знам да би сте парницу добили. Ми, за толике ваше „болове”, узроковане самим нашим постојањем и опстајањем у Црној Гори, немамо пара. Јер, ми нисмо плаћеници ни домаће владе, ни стране амбасаде. Имамо само патриотизам, а то значи неплаћену љубав према својој отаџбини. И својој нацији! А опстајемо живећи од искрене жеље да помогнемо злостављаном и пониженом српском народу, разапетом српском језику и прогањаној српској цркви.

И, нема тог суда, ни те силе, који нам могу отети те разлоге нашег битисања!

А кад већ поменух језик, само узгред.

Штета што протагонисти новопеченог језика у Црној Гори нису редовно читали „Дан”. Да јесу, не би морали увозити стране плаћенике да им пишу „дрнопис” (црногорски правопис). Само је требало мало стрпљења и виспрености и записивати ријечи из „Дана”: свјештеник, *ојмијени*, *засиједање*, *смијелоси*, *осмијех*, *вријемнска* (прогноза), итд. и направили би „кривопис” на коме би им позавидјели и најжешћи творци хрватскога новоговора.

У знак дужног поштовања према спонзору „Дана”, без чије финансијске помоћи он никада не би угледао свјетлост дана и његовом првом директору и главном и одговорном уреднику, клањајући се њиховим сјенима, поздрављам вас.

Председник Странке српских радикала,
Видосава Остојић

ДААН
дневне новине

Предсједник Странке српских радикала гостовала на српском Кул радију

Остали смо доследни

- Прошло је годину дана од формирања Српског националног савјета у Црној Гори, а једина политичка организација која је од самог почетка давала подршку пројектима и формирању ове институције српског народа у Црној Гори је Странка српских радикала. Једини политички заговорник у Европи је лидер Српске радикалне странке проф. др. Војислав Шешељ. Пред нама су локални избори у 14 општина, а преговори око начина насупрот опозиционих странака на њима увелико су у току. Ово су говори због којих је наш данашњи гост у студију предсједник Странке српских радикала проф. Видосава Осиповић

Разговарао: В. Вуковић

- Странка српских радикала је снажно подржала идеју о оснивању и учествовала у формирању Српског националног савјета, ви сте уједно и изабрани за потпредсједника Српског националног савјета. Како након годину и нешто више дана дјеловања оцјењујете рад Савјета?

– Формирање Српског националног савјета значило је последњу сламку спаса дискриминисаном српском народу у Црној Гори. Странка српских радикала је подржала оснивање Српског националног савјета и несебично учествовала у његовом формирању. Ви знате да у последњем црногорском Уставу није дефинисан статус српског народа. Нити је конститутивни, нити је мањина. Одузимајући српском језику статус службеног, и спуштајући га на ниво језика мањинских заједница, владајући уставописци су уз помоћ Покрета за промјене јасно ставили до знања да српски народ у Црној Гори није конститутивни. Дакле, у Уставу је српски народ сведен на никога, а у животу на духовно и материјално обесправљену скупину коју, свим расположивим средствима, треба што прије асимилovati и тако затријети трагове његовог постојања на овим просторима. Српски национални савјет је формиран у задњем моменту захваљујући, прије свих, прегалаштву Момчила Вуксановића.

Како је српском народу у Црној Гори, у последњих двадесетак година, отето све што је имао, од природних добара, предузећа, фабрика, права на запошљавање, српског језика, до државе, једини начин да му се бар нешто врати и помогне, и тако заустави безочна дискриминација и галопирајућа асимилација, било је коришћење тзв. члана захвалности Устава Црне Горе. Овај члан Устава, свакако, није био намијењен поправљању положаја Срба, него побољшању положаја оних националних заједница, које су својом подршком добро задужиле дуговладајући режим у Црној Гори, помажући му да опстане на власти и да разбије заједничку државу.

За око годину и по дана рада Српски национални савјет је учино доста. Између осталог, Савјет се заложиио код министра просвете да у школе врати протјерани српски језик и свима онима, који говоре тим језиком, врати отето право да се образују на свом језику. Савјет инсистира на враћању у школе програма из српског језика, српке књижевности и српске историје, и од ових захтјева неће одустати. Српски национални савјет је отворио српски информативни портал и српски радио. Одскоро излазе и

штампане „Српске новине” што је врло значајно. Савјет помаже штампање књига српским писцима и културне манифестације Срба у Црној Гори, као и обнову и изградњу светиња Српске православне цркве. Има тога још, али ћу, на крају, поменути још само једно, оно што сматрам најважнијим учинком Српског националног савјета. Наиме, најзначајнијим од свега, по опстанак српског народа на овим просторима, сматрам додјелу стипендија студентима Одсјека за српски језик и књижевност на Филозофском факултету у Никшићу. Оним студентима – херојима, који су у задње двије године, и поред невиђених притисака и застрашивања од стране антисрпског режима и његових ала и врана, уписали српски језик. Додјелом стипендија студентима овог одсјека, Савјет је направио историјски значајно дјело. Јер, захваљујући овим храбрим ђацима, који су уписали српски језик и књижевност у Никшићу, Српском националном савјету који их је својим стипендијама подржао и охрабрио и, свакако, професорима овог одсјека, који су га пожртвовано и несебично бранили (и данас бране), Одсјек за српски језик је претекао и опстао.

Дакле, с обзиром на чињеницу да је Српски национални савјет све вријеме свога постојања био предмет оштрих критика, тешких напада и удара од стране српских непријатеља, смјештених у редовима власти, опозиције и разних србимрзачких организација, учинио је много за спас обесправљених Срба у Црној Гори. Учинио је много више него све тзв. просрпске странке и њихови лидери заједно.

• У ситуацији кад на опозиционој сцени долази до прекомпозиције и натоизације, тих, како их ви назвасте просрпских политичких странака, Странка српских радикала је, безмало, једина остала вјерна идејама и идеологији свесрпског националног интегрализма. Та политика је данас на великим искушењима, не само у Црној Гори, него и на читавом српском етничком простору. Вјерујете ли у њену издржљивост?

– Странка српских радикала је дио Српске радикалне странке, само се у Црној Гори, од невоље, зове мало другачије. Странка српских радикала је српска, националистичка и патриотска. Остале странке, које у свом називу имају или немају ријеч српска, с правом зову просрпским. У ствари, најбоље би им пристајао епитет кваз-исрпске, јер, њихови гласачи јесу Срби, али по суштини свога дјеловања оне нијесу српске. Наиме, ни њихови програми, ни њихова руководства се не баве националним интересима и питањима опстанка српског народа на овим просторима. Сем, наравно, у предизборним обећањима.

Српска радикална странка је једини интегративни фактор који дјелује на свим српским просторима и у свим српским државама – у Србији, Црној Гори, Републици Српској Крајини, Републици Српској и у Македонији. Дакле, на овом искомаданом српском простору дјелује са једним програмом и има једног председника. Председник наше странке, др Војислав Шешељ, је већ седам година политички заточеник злогласног хашког казамата. Но, та чињеница не умањује нашу вјеру у програм, идеју и праведну мисију ове странке, нити умањује наш понос што нам је Војислав Шешељ председник. Напротив. Част је бити у странци на крсту разапетој и имати за председника најумнију српску главу.

Ако је Војислав Шешељ у том НАТО-суду за осуду Срба, побиједио толико светско зло, уперено против њега, и преко њега против цијелог српског народа, то значи да ће побиједити и његова идеја српског национализма и уједињења свих српских држава у једну – Велику Србију.

Да у ту идеју не вјерујем, не бих ни била у овој странци. Јер, могу да се борим против свега и свачега, али не и против својих убјеђења и своје савјести. Па куд ће јача потврда исправности наших идеја од западнозлочиначке оптужбе и утамничења Војислава Шешеља?!

Нажалост, сада у нашем народу има много „бораца“ са самим собом. Има много Срба који су, зарад ситног материјалног интереса, у ономе, у шта ни сами не вјерују. Они, код којих савјест однесе побједу над ситним шићаром, вратиће нам се кад-тад. Односно, вратиће се путу својих честитих предака.

• **Пред нама су ускоро и локални избори. Какви су планови Странке српских радикала по том питању?**

– Странка српских радикала је спремна за те изборе. Одлуку о изласку ће донијети на Извршном одбору.

• **Идеја о уједињавању опозиције на основама замрзавања идентитетских тема је очигледно усмјерена против виталних интереса српског народа у Црној Гори. Да ли је могуће уједињавање опозиције на неким другим основама, ако јесте на којим?**

– То је питање врло интересно. Замрзавање идентитетских питања је директно уперено против опстанка Срба на овим просторима. Ако је ишта угрожено у Црној Гори, угрожен је идентитет и опстанак српског народа. Замрзавање ових питања значи стављање главе у пијесак. Правити се да не видимо шта се дешава са Србима, а овамо им пред изборе обећавати хапшење крупних корумпираних и криминалних фактора, је бацање прашине у очи народу. Апсурдно је обећавати да ћете, одмах после избора, голим рукама кидисати на, до зуба наоружане милионере и милијардере, у чијим су рукама сви одреди јавних и тајних полиција, тужиоци, судије и судови, бирачки спискови, до плаћених европских званичника, који за добре суме од народа опљачканог новца, аминују све аномалије и нелегалне работе наших дуговладајућих, на свим досадашњим изборима и референдуму. Дакле, сва средства за декриминализацију Црне Горе су код неких других, а не код нас. Кад Странка српских радикала буде вршила власт, тада ће се судови, умјесто процјењивањем интезитета душевних болова владе и њених миљеника, и рекетирањем новинара због изговорене ријечи, бавити корумпираним и криминалним ликовима, те ће их за ова „занимања“ бити много мање заинтересованих. Дотле, ми смо ту да чинимо оно што можемо, а то је да тражимо враћање Србима стечених права и материјалног богатства, и свега онога што су нам, као Србима, отели. Да опомињемо Србе на аманет и генетски код предака, како не би, под притиском светских и домаћих ватиканаца, и под теретом „дарова“ „високих представника“, заборавили ко су им преци и којим језиком говоре. Да упозоримо наш народ да су им дјеца, мислећи да је модерније тј. европскије писати латиницом, заборавила праћедовско писмо ћирилицу. Да их опомињемо да се окрену борби за очување духовних вредности свога народа и његовом биолошком опстанку, а не профиту морално посрнулог Запада. Српски радикали су ту да јачају дух српског народа како би се усправио и супротставио силама развјеравања и денационализације... Пошто идентитетска питања српског народа и његов опстанак на овим просторима не занима тзв. просрпске странке (остатак опозиције), то сумњамо у заједнички наступ на изборима.

• **Ако вас добро разумијем, без обзира на то што су локални избори, ону причу коју је ваша странка испричала и онај програм који је изнијела на републичким изборима у марту, ви сматрате да та иста прича, прича око права Срба и идентитетских питања може да се спусти на локални ниво?**

– Свакако да може да се спусти на локални ниво. Пазите, није српски језик угрожен само у влади и на нивоу престонице или главног града Црне Горе. Српски језик је угрожен у сваком мјесту у Црној Гори, у свакој школи. И у градској, и у сеоској, ако их тамо још има. И тамо учитељице не смију да изговоре ријеч српски језик. Не можете у Црној Гори наћи школу у којој је директор Србин. Ни у једној општини, у којој је ДПС на власти, не може се

запослити Србин, уколико не подлегне ујени и потпише приступницу ДПС-у. А како су властодршци, свакако смишљено, народ претходно опљачкали и добро осиромашили, лако им га је ујени. Да би сачували, тај кав-такав посао и прехранили породицу, Срби више и не размишљају ко су и од кога су, и под притиском гласају ДПС. Такође, од страха за посао и одмазде неких острашћених наставника према њиховој дјечи, каквих, нажалост има, у свједочанства своје дјеце, умјесто српског, уписују име непостојећег језика, и тако, тихо али сигурно, прекидају традицију и идентитет својих предака, постајући неки „нови“ народ. Много је доказа да су Срби у Црној Гори дискриминисани и да се, по директивама Запада, прије свих Ватикана, силом свемоћне власти врши брутални притисак да се овај православно-српски простор покатоличи. Дакле, на сваком нивоу је идентитет српски угрожен. Из тих разлога ми ћемо се на сваком нивоу борити да спасавамо и српски језик, и Српску православну цркву, и право Срба на запошљавање, а то значи право Срба на њихов биолошки опстанак...

• **Хоћете ли се сложити са мном да су можда и радикали угрожени на неки начин. Свједоци смо да је, не само у Црној Гори него и у Србији, Српска радикална странка изложена притиску режимске машинерије. Како у Подгорици тако и у Београду је етикетирају као анахроне политичке елементе, који коче напредовање ка евроинтеграцијама? С том идејом су и дириговани расколи унутар странке, што је оставило последице по радикалску политичку идеју. Какав је ваш став о томе?**

– Нажалост, српски радикали нису изложени притиску само режимске машинерије, него и руководстава неких опозиционих, тзв. просрпских странака. Већ сам вам рекла под којим условима се неки Србин може запослити у општинама у којима је ДПС на власти. У оним општинама, у којима власт врши опозиција, ако је тај Србин још и српски радикал, не може се запослити ни под раздо. Ви знате да су лидери бивше Српске листе, као мотив за њено разбијање, образложили разлогом „да униште радикале у Црној Гори“. Дакле, српски радикали нису трн у оку само владајућим, него и квази-србима. Поставља се питање: зашто? Одговор је врло прост. Сви поменути органи гоњења српских радикала имају апанажу од својих ментора са Запада, као надокнаду за расрбљавање овога простора, а радикали, као патриоте, су ти који сметају. Са друге стране, лидери неких опозиционих странака, стављајући лични интерес изнад националног, за све године „опозиционирања“, за спас Срба нијесу учинили ништа, али су себи „приуштили“ огромно материјално богатство, а све са грбаче српске одрто. Стога, српски радикали њима представљају реметилачки фактор. Ремете им нечисту савјест. И зато их, кажу, треба уништити. Али, док је год једна странка под таквим ударима, под нападима тако широке лепезе непријатеља и док је ударају и домаћи издајници и њихови страни ментори, затим разне србомрзачке организације, разни „независни“ интелектуалци, владине или стране НВО, знајте да је та странка на добром путу. И знајте да та странка ради за спас српског народа! И не само у Црној Гори, него и на читавој територији бивше СФРЈ, чак и у Србији, само је српски народ под жестоком притиском западних асимилатора. Само српски народ треба уништити, асимилovati, отети му све што се може, од њега направити једну обесправљену скупину која ће сјутра бити послушник неке светске власти и неких моћника. Домаћих или страних, свеједно. Поставља се питање: зашто баш Србе треба уништити? Е, има Запад „многo разлога“ за то.

Наиме, Срби су пркосан и непокоран народ и, осим издајничких „изданака“ (које западни империјалисти за паре лако нађу), не прихватају глобалистичке диктате. Други разлог је тај што ће нека будућа, патриотска и национално одговорна српска влада, од западнозливовачких земаља, због разарања српске земље, затражити наплату ратне штете. Један од разлога је, такође врло јак, тај, што су се Срби тврдоглаво испријечили на ватиканском путу католичења, ка Истоку. Рачунају конструктори новог светског поретка, чим сломе Србе, ето их зачас у Влади-восток. Ово су неки од кључних разлога због којих су све српске патриоте, сви они који бране српске националне интересе, а то је Српска радикална странка, изложени бесомучним нападима и прогону.

Дакле, Српска радикална странка, као патриотска, на удару је непријатеља свих врста. Али, одољемо! Жесток удар је био у Београду. То је донекле осујетило рад странке, али она се већ опоравља. Зауостављено је то пропадање и странка је већ у спону. Брзо ће она ојачати и заблистати пуним сјајем. А кад се, ускоро, врати наш предсједник, Српска радикална странка ће доћи на власт у Србији, ишчупати земљу из канџи западних освајача, зауставити њено комадање и поново је саставити у цијело!

• **Рекао сам у уводу да је лидер Српске радикалне странке, проф. др Војислав Шешел, једини политички затвореник у Европи. Како коментаришете нове оптужбе пред Хашким трибуналом против Војислава Шешела, да ли је у питању међународна завјера, чији је циљ спречавање његовог повратка у Србију?**

– Јесте, у питању је међународна завјера. Највјероватније је шеф тог завјереничког комитета неко из српске владајуће гарнитуре, који се, гле ироније, Србином зове.

Војислав Шешел је, како сте и сами рекли, политички заточеник суда, смишљеног од стране конструктора новог свјетског поретка. Овај, назови суд, има улогу да аболира оне, који зарад свог огромног материјалног богатства, газе свијет, желећи цио да покоре. Хашки суд има задатак да злочинцима са Запада, на челу са *свјетским убицом – Америком*, (како ју је назвао амерички филозоф Наом Чомски), намакне маску невиности, и да, при том, прогласи геноцидним и осуди онај народ који се освајачима на том злочиначком путу испријечио и брани се.

Војислав Шешел је прозрео намјере западњачких империјалиста, јавно их презрео и супротставио им се. То му злочинци нијесу могли опростити.

Дакле, и западњачки освајачи, и извођачи њихових прљавих радова у Србији, у лику западнопузеће владајуће гарнитуре, схватили су да је Војислав Шешел и његова идеологија српског национализма највећа препрека гажењу Србије и ватиканизацији српског народа. Стога су му и оптужницу заједно писали, стога му измишљају нове оптужнице и продужавају ову лакрдију од суђења. Знају владајући намјештеници непријатељског нам Запада, да ће са повратком Војислава Шешела престати уцењивање, понижавања и комадања Србије. Стога су хашки тужитељи, у сагласју са својим изабраним сарадницима у Србији, снитили још једну оптужницу.

О овом судском процесу писаће се томови књига. На њему ће се провјеравати утемељење и одрживост параграфа тзв. међународног права.

Све у свему, комплетан хашки суд, и у њему процес Војиславу Шешелу, специјално, биће проучаван као школски примјер бешчашћа „светског“ права и правде.

• **То, да режим у Србији стоји на неки начин иза процеса против Војислава Шешела у Хагу, потврдила је и бивши хашки тужилац Карла дел Понте у својој књизи.**

– Ко год је прочитао књигу „Лов” (на Србе) морао је отворити очи, сем онај ко није хтио да их отвори. Карла дел Понте је децидно рекла ко је писао оптужницу, ко је рекао: „Води Шешелја и више нам га не враћај!” Западни намјештеници су знали да не могу опослити у Србији оно што им је са Запада наметнуто, ако је Војислав Шешелј у тој Србији. Стога су се и потрудили да га пошаљу у Хаг.

• **Постоје ли неке процјене унутар странке када би се коначно могао окончати, очигледно, како ви то кажете, политички мотивисан поступак против вође радикала у хашком суду?**

– Да би избјегли плаћање огромне суме новца за дугогодишње лежање невиног човјека у затвору, хашки дјелиоци правде измишљају бесмислене оптужнице, желећи да таквим пресудама покрију Шешелјево дуготрајно робљање у том тзв. краљевском затвору. Са друге стране, свјесна чињеница да још није завршила све прљаве послове, и да ће је повратак Војислава Шешелја у томе потпуно омести, влада у Београду ургира код хашког суда да га тамо што дуже задрже. Но, и поред свега, убијеђени смо, вјерујући у Бога и у неко залутало зрнце тзв. међународне правде да ће се Војислав Шешелј вратити кући ове године.

• **Ви сте и професор на Филозофском факултету у Никшићу. Како са професионалне стране гледате на образовни систем у Црној Гори?**

– Питање образовног система у Црној Гори је врло комплексно и одавно зрело за једну дубоку и свестрану анализу. Но, покушаћу да вам укратко представим слику тренутног стања у овом најважнијем сегменту друштвеног живота.

Образовни систем у Црној Гори је угрожен по свим основама. Угрожен је и разним школским реформама, и деценијама лошим материјалним стањем школства, и програмима који се изучавају у школама, и укупним стањем образовних резултата. Многи то знају и о томе шупкају, али се о томе врло ријетко оглашавају. Комплетно наше школство последњих неколико година је у фази реформисања. Прописи свих тих школских реформи стигли су са Запада, макар им адреса поријекла не била даље од Загреба. Дошли су под изговором да наше школство не ваља и да наше факултетске дипломе немају проћу у Европи. Да би нам школство „ваљало”, западњаци кажу – треба га реформисати, али искључиво по њиховим прописима. Наши послушници у просветним властима, вјероватно уз огромни новац, све то прихватише и инсталираше неселективно.

Посебно болна прича из нашег школства јесу његови планови и програми. Преко школских програма се фалсификује наша историја, омаловажава наша традиција, разара наша духовна вертикала, испира мозак нашој омладини и промовишу западњачке квази-вредности. Стога је из школа протјеран српски језик, српска књижевност и српска историја, а уведени некакви небулозни предмети у виду некаквих евроатлантских интеграција, грађанског образовања, хуманитарног образовања (у коме западњаци, вјероватно, уче нашу дјецу по ком критеријуму „милосрдни анђеол” бира непокорне народе за „хуманитарно” бомбардовање?!). Комплетан школски систем је сведен на ниво колонијалног и има сврху затирања српских и православних коријена на овим просторима. И служи још једној, врло важној замисли непријатељског нам Запада заглупљивању наше паметне школске омладине!

• **Добро, и за крај разговора, осим оног препознатљивог радикалног поздрава „Слобода Шешелју”, која је ваша порука Србима који нас слушају?**

– Одавно желим да Срби који живе у Црној Гори чују неке поруке. Ја ћу, ако ми допустите, прочитати пар порука неких људи умнијих од мене, Срба који нам желе добро, а онда ћу и сама рећи своју поруку.

• **Ово је српски радио, зашто вам не би било дозвољено. Изволите.**

– Свеколиком српском народу, посебно српској омладини, преносим поруке војводе Николе Бојовића, команданта Дурмиторског корпуса Краљева војске у Отаџбини. Војвода Никола је 1997. године поручио из Лондона, гдје је скоро шездесет година живио у изгнанству: „Рођен сам у селу Зминици, општина шаранска, под српским Олимпом Дурмитором... Српски народе, омладино српска, преклињем вас Богом великијем, преклињем вас крвљу и мукама српскога народа, будите прво људи, па Срби, па онда остало, што морате!”

Још једну поруку је старац Никола кроз сузе, готово пророчански, упутио српској омладини: „Омладино српска, преклињем те Богом и мукама српскога народа, преклињем те крвљу ваших праћедова, ћедова, очева и мајки – Не дајте Косово! Ако Срби изгубе Косово, изгубиће своју нацију!”

Да би сте схватили какав је морални лик човјека који нам је у аманет оставио ове поруке, навешћу само један детаљ из његовог часног и херојског живота. Када су његови борци ухватили убицу његове осамдесетчетворогодишње мајке Иконије, и довели га пред Николу да му пресуди, војвода је рекао: „Праштање је највећа казна. Ја му праштам, а с Богом нека се види. Пустите га нека иде, не смије му ни длака с главе фалити!”

Психолог светскога гласа, српкиња Мила Алечковић – Николић каже да је наука дошла до следећих резултата: „Народ који прекида контакт са традицијом и цивилизацијом својих предака, психички оболијева. Ми смо тренутно врло погодно тле за развијање шизофрених црта.”

Да је наука у праву, доказала је жалосна стварност, уписана најдрљим и најкрвавијим словима у историји српскога народа. Зар нијесу усташе, бивши Срби, убили близу милион Срба у Јасеновцу и херцеговачким јамама? Само су монструми и психичке наказе могли урадити овако нешто!

И на крају, хтјела бих да замолим ђаке у основним и средњим школама и њихове родитеље, који говоре српским језиком, да у свједочанства своје дјеце, у рубрици матерњи језик, уписују име језика својих предака. Не уписујте име туђег језика! Не убијајте српски језик у његовој колијевци! Не прекидајте Срби свој генетски код! Не остављајте потомцима у заоставштину болест! Не вршите геноцид над својим потомством! Ако под притиском промијените свој српски идентитет, неће вам опростити ни преци ни потомци! Браните своје потомке од луциферијанаца који су, преко разних усавршених механизма, навалили да им мозак исперу, а онда од њих направе неке „нове људе”. Па и животиње бране своја склоништа и своје младунце, по цијену живота!

И упамтите!

Уписивањем у свједочанства језика који није српски врши се тиха, али сигурна асимилација српскога народа. Стога, још једном молим Србе, да у свједочанства своје дјеце са поносом упишу име свога језика – **српскога**.

„Не бој се мало стадо, ја сам са тобом”, рекао је Исус Христос.

У Дому синдиката у Београду обиљежена седма година хашке робије др В. Шешеља

Срби чекају побједника

- *Овде смо да би поручили Војиславу Шешељу да га подржавамо и поделили жељу и наду са милионима људи, са његовом породицом, да нам се Војислав Шешељ ускоро врати као победник, нагласио је Зоран Красић*

Приредио: Б. Струњаш

Зоран Красић (Председник комитета за одбрану Војислава Шешеља): Данас је 24. фебруар 2010. године, 2556. дан откако је Војислав Шешељ отишао у Хаг. Данас се навршава седам година притвора у Хашком трибуналу и то данас на овом месту, у Београду, у Дому синдиката обележавамо скупом под називом „Седам година хашке тамнице“. Комитет за одбрану Војислава Шешеља је организовао и сазвао је овај скуп. Овде смо да би подсетили јавност, да би помогли Војиславу Шешељу у неравноправној борби коју води у Хагу, а сумњив је само зато што је Србин. Да му помогнемо као појединцу који се бори против једног осмишљеног система.

Овде смо да би поручили Војиславу Шешељу да га подржавамо и поделили жељу и наду са милионима људи, са његовом породицом, да нам се Војислав Шешељ ускоро врати као победник.

У име комитета, као организатора овог скупа, поздрављам госпођу Јадранку Шешељ и присутне чланове породице Шешељ, поздрављам пријатеље Војислава Шешеља и наше госте који ће прикладним беседама да изразе мишљења о седам година Хашког трибунала, хашке тамнице Војислава Шешеља.

Драган Тодоровић (потпредседник Српске радикалне странке): Даме и господа, браћо и сестре, српски радикали ово је најбоља слика коју данас шаљемо широм света да покажемо да има људи који још увек хоће да се боре за правду, за истину и за слободу. Човек који је највише дао за истину, за правду српског народа већ седам година лежи у Хашком трибуналу, али Војислав Шешељ по цену свог живота није хтео да се одрекне своје идеологије, да се одрекне, да каже свету истину о Србима и о српским патњама у ових протеклих 20 година.

Кренуо је давне 2003. године и обећао „победићу Хашки трибунал“, и већ га је победио. Једини човек који је био у стању да то уради је Војислав Шешељ. Војислав Шешељ је успео у ономе у шта је мали број људи веровао, успео је да покаже да је Хашки трибунал политичка институција, створена да уништи српски народ.

Успео је да покаже и докаже да је оптужница потпуно лажна, исконструисана, да тужилаштво располаже само са лажним сведоцима које је, уз притиске и подмићивања, наговорио да сведоче против Војислава Шешеља, али ништа им није помогло. Успео је и завршиће са Хашким трибуналом 2010. године.

Али, нама Војислав треба због још једне победе, због победе у Србији, зато га чекамо да се врати. Ви данас на

политичкој сцени немате државника, имате неке квази-политичаре, преваранте и мафијашке плаћенике. А Србија тоне све дубље у беду и пропаст. Једини човек који је у стању да покрене промене и да поведе Србију је Војислав Шешељ. Зато га чекамо да дође, да поведе Српску радикалну странку, да поведе Србију. Живела Србија, живео Војислав Шешељ!

Проф. др Коста Чавошки: Уважени господине председављујући, храбра и поштована г-ђо Шешељ, драги пријатељи на данашњи дан пре седам година др Војислав Шешељ је постао сужањ хашког Минотаура у Шевенингену а да му још није окончан ни први део првостепеног суђења у којем тужилац износи и образлаже своју оптужницу и доводи сведоке који треба да поткрепе његове наводне кривице. У том погледу он ће сигурно ући у светску историју правосуђа, не само по дужини притвота, пре отпочињања самог суђења, него и по потпуно безразложном и самовољном одуговлачењу првостепеног суђења у недоглед, будући да нема ниједног ваљаног разлога за било какву осуду.

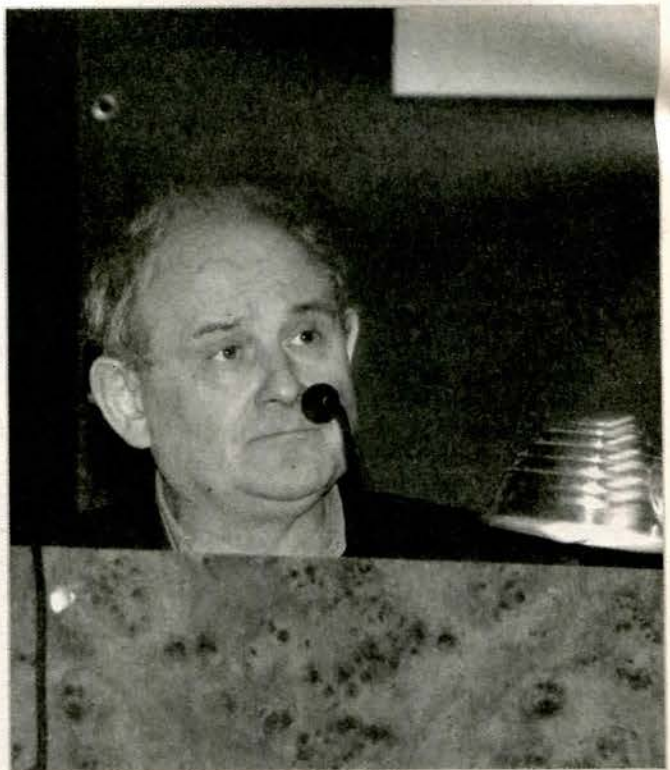
Ваља одмах рећи да тиме овај међународни кривични суд за бившу Југославију, познатији као Хашки трибунал, срамно и систематски крши општеприхваћена правила међународног кривичног права која се тичу дужине притвора и самог суђења. Чланом 9, ставом 3 Међународног пакта о грађанским и политичким правима изричито је утврђено да ће се свакоме ко је ухапшен или затворен због кривичног дела у разумном року судити, а да стављање у притвор лица која очекују да им се суди не сме бити опште правило. Док се чланом 14, ставом 3ц још додаје да ће им бити суђено без непотребног одуговлачења. На скоро истоветан начин члан 5, став 3 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода прописује да свако ко је ухапшен или притворен имаће право на суђење у разумном року. А чланом 7, ставом 1д још једном се потврђује да сваки појединац има право да му се у разумном року суди и, наравно, да започето суђење у ра-

зумном року буде окончано. Иако Комитет за људска права при УН који надзире примену међународног пакта о грађанским и политичким правима и Европски суд у Стразбуру не утврђује временско ограничење притвора после којег би истекао разумни рок у којем се мора окончати само суђење, они јасно захтевају да се у сваком тренутку мора оправдати најпре одређивање, а потом и продужење притвора уз пуно поштовање претпоставке невиности.

Хашки суд је систематски кршио овај међународни правни стандард о дужини притвора, па је велика већина окривљених у Шевенингену провела у притвору више година пре него што им је отпочело суђење. Др Војислав Шешељ је и у овом погледу изузетак. Он не само да је био најдуже у притвору пре отпочињања суђења, него је једини хашки сужањ коме ни после седам година није окончан први део првостепеног поступка.

Но, оно по чему ћемо не само ми и наше издајнице на власти, него и судије и тужиоци, у тој хашкој накази од суда, дуго памтити др Војислава Шешеља јесте несумњива чињеница да је он завидним познавањем судског поступка, несаломљивом упорношћу и невероватном снагом воље разбио у паранпарчад, назовимо хашку оптужницу.

Тужилац је до сада извео 76 сведока, од којих је само 29 јавно сведочило, док су сви остали били под овом или оном мером заштите. Све то није вредело. И свеколика јавност је била уверена, не само да оптужница није доказана, него да је и по себи недоказива. С тога су и тужиоци и суд у једном, за све нас болном тренутку, прибегли поганој смицалици, покушали су да др Војиславу Шешељу одузму право да се сам брани и да му потом наметну браниоца по властитом избору који ће бити у савршеном складу с тужиоцем. Није им успело, јер их је др Војислав Шешељ запањено тако што је ступио у штрајк глађу и нетремице гледао смрти у очи. Можете мислити како су ти мали, бедни људи у тужилаштву и суду били запањени. Да неко због правде, части и славе ризикује живот, док они једино очекују да сваког месеца приме 25-30000 евра

ослобођених пореза и друге угодне прибенде. Сигурно би га пустили да умре да неко од њихових господара и налогодаваца није проценио да баш није zgodно да се после судског убиства Слободана Милошевића изврши још једно такво убиство.

Како је др Војислав Шешел већ шесту годину био у затвору и како никаква његова кривица није могла бити доказана, хашки званичници су прибегли још једној смицалици. Оптужили су, а потом и осудили др Војислава Шешелја за наводно непоштовање суда, иако је он у једној од својих књига објавио само званична документа суда. Био је то јадан и бедан покушај да се бар део његовог притвора у Шевенингену оправда каквом таквом пресудом. Ни то, међутим, није било довољно, па се већ скоро годину дана, а да то др Војислав Шешел доскора није знао против њега води и други поступак за непоштовање суда не били му се додала још која година затвора.

Знам да ћете сви ви одмах рећи, па каква је то наказа од суда, какво је то изругљивање праву и правди, какви су то нељуди и злотвори који већ седам година држе др Војислава Шешелја у тамници, а да су од самог почетка знали да је ова судска фарса злонамерна удурма. Све је то тачно, али не треба сметнути с ума да је иницијатива за Шешелјево утамничење у Хагу потекла из Београда и да већ седам година нико од оних који су били или су сада на власти није нашао за потребно да тражи његово привремено пуштање на слободу и да јемство да ће се он сигурно вратити у Хаг кад га суд позове. А да и не помињемо неке од дојучерашњих Шешелјевих страначких другова, пријатеља и кумова који су га не само напустили када му је било најтеже, него га и сада јавно нападају унапред знајући да неће моћи да им одговори. Срам их било!

Упркос свему, др Војислав Шешел је чврст као стена, непоколебљив у својој одбрани. На самом крају изразио бих наду да је ово мој последњи говор у одбрани др Војислава Шешелја, а да ће већ следећи пут у овој сали он сам, с овог места, говорити нама. Живели!

Проф. др Веселин Ђуретић: Браћо и сестре, даме и господо, ја сам помало изненеђен кад сам позван да говорим прибојавао сам се, судећи на основу писања медија, на основу званичних и незваничних казивања, да сте ви скоро нестали и да ћу говорити пред полупразном салом. Ја ћу ову своју реч искористити да поднесем један рапорт мом пријатељу као историчар, да му покажем шта се по мом мишљењу све догађало, шта се са њим догађа, и каква нас судбина очекује. Није др Војислав Шешел само жртва односа према једној партији. Др Војислав Шешел са својом партијом стао је на пут једној старој стратегији која је доживела своју конкретизацију почетком 80-их година, после сусрета папе и америчког председника, а чији је основни циљ да се изврши фрагментација, како они кажу, односно разбијање српских земаља.

У том циљу деловали су сви међународни скупови, то намерно говорим, јер данас наши несретници не знају ни да се бране, не знају да те чињенице стављају у први план. На тој линији деловали су и Лорд Карингтон, средином 1991. године, на тој линији деловао је и папа Јован Павле II када је затражио од Европске заједнице да призна Хрватску, Словенију и Македонију и ми добро знамо ко га је све следио.

Било је очекивање да је Тито већ припремио терен авнојевским границама, да су Срби до тог степена распамећени да неће знати ни да поставе своје националне циљеве. Имали су они донекле право, јер нажалост да није било покрета отпора у западним српским земљама, гледају-

ћи српство у целини, ми нисмо имали национални концепт који би дефинисао српске циљеве и који би позвао српство да се брани пред изазовима који су долазили са свих страна. Нисмо имали. Због тога је долазило до оног тумарања, због тога су неки наши великаши тумарали београдским улицама у име демократије и западњаштва, док су други на челу са Шешелјем и ту су били и часни социјалисти, помагали несретном народу којем је претило истребљење, трећи геноцид у 20. веку.

Причао сам са Војиславом Шешелјем о томе, несрећна је била његова позиција, с једне стране морао је да уклони идеолошке бреше неогитистичке и неосоцијалистичке, а с друге стране домаће туђине који су се понашали демокраствујући између два рата кад су обављали хрватске послове на српском тлу. То је узрочник свега онога што нам се десило, нисмо поставили српско питање у целини, а онда су почели да делују међународни планери, социјални инжињерици, да заврше процес фрагментације српских земаља. У датој ситуацији ми морамо да тражимо стратегијску алтернативу спасења. Е, то би био мој рапорт мом пријатељу Војиславу Шешелју.

Адвокат Драгољуб Томашевић: Након седам година заточеништва др проф. Шешелја и наравно безброј научних скупова којима је указивано на све аспекте кафкијанског процеса и одмазде према проф. Шешелју и другим прогоњеним Србима у Хагу, нисмо одмакли од почетка. Такозвани трибунал је био и остаће наказа којој нема места у праву, а поготово не у међународном праву.

Што се грбо роди, време не исправи, говорио је славни проф. Богишић, или народним речником говорећи од магарца се не може направити тркаћи коњ. Зато не знајући како да изађу из лавиринта који су сами направили, моћници су 25. 1. 2010. године послали у Хаг Патрицију О Брајан подсекретара за правне послове УН да са званичницима међународног суда разговарају о мандату и стратегији окончања рада међународног суда. Са председником тог међународног суда Робинсоном Квоном, њего-

вим замеником, тужиоцем Брамерцом, секретаром и за посленим говорило се о том питању као и о наслеђу у њиховом досадашњем раду. Ето јуче су они почели 23. 2. 2010. године са радом, на такозваној конференцији о наслеђу међународног суда, под називом „Процена наслеђа међународног кривичног суда за бившу Југославију”. На том скупу, дакле вероватно и данас учествује 350 учесника. Актери су памелисти из регије, судије, тужиоци, као и представници судова са бивше територије Југославије. Треба напоменути да су спонзори и суорганизатори овог скупа холандска влада, швајцарско и финско министарство спољних послова, као и организација Пројекат за људска права који води Санела Дијана Јанкез при правном факултету калифорнијског факултета Лос Анђелес.

Бивша савезна влада наше земље је, 1993. године, указивала на нелегитимност конституисање ад хок суда са сугестијом да наше национално законодавство и судови могу водити поступке везане за почињене ратне злочине. Много је конференција и на правном факултету и других скупова било, између осталог о многим темама говорило се у организацији Српске радикалне странке и свих међународних и домаћих експерата везано за све ове проблеме око легитимитета и легалности тог суда. О томе је било доста речи и на претходним скуповима и многим радovima везаним за ову област. Шта је то што нам такозвана ад хок творевина оставља у наслеђе, да ли нам оставља начела о правичном и фер суђењу, суђењу у разумном року о корпусу права оптужених на одбрану, на њихово лечење, на њихово привремено пуштање на слободу и о другим правима? Одговор који ми можемо дати садржан је у чињеници да се ниједно од ових права не поштује иако је универзална декларација о људским правима из 1948. године поставила стандард за све народе и све нације.

Јасно је да нема правичног суђења када поступак према проф. др Војиславу Шешељу траје пуних седам година и то без иједног валидног доказа. Како 7 година поступка и тамновање може бити некакав разуман рок? Нема ту

разумног рока. Садашњи председник трибунала Робинсон, 31. 5. 2002. године, у поступку против покојног председника Милошевића обраћајући се Џефри Најсу рекао је: „Моје мишљење да суђење које траје дужи од неког времена не може бити правично и веома је тешко да суђење које траје три године буде правично према странама”. Тако је некада говорио судија Робинсон, а сада као председник именује ново претресно веће које треба да суди проф. Шешељу за непоштовање суда, а тај посао је поверио судији Хону, који је заменик председника суда. Није случајно да то двоје судија које су поступали у предмету председника Милошевића буду награђени тим функцијама. Да подсетимо, председнику Милошевићу нису тада дозволили да се лечи на слободи, чиме су прекршили његово право да се лечи, угрозили његов живот, услед чега је практично председник Милошевић био и убијен. Та двојица судија су значи пресудили убиством.

Ваља напоменути да првостепено веће у предмету проф. Шешеља није нашло основа за поступак непоштовања суда, али је жалбено веће омогућило укидањем одлуке да се проф. Шешељ осуди за непоштовање суда казном затвора од 12 месеци. Слобода за проф. Војислава Шешеља! Професоре, поручујем свима вама и међународној и нашој јавности да ћемо ускоро у вашем и нашем дворишту пити кафу.

Александар Мартиновић (члан комитета за одбрану Војислава Шешеља): Даме и господо, браћо и сестре, у септембру 2008. године човек који је јуче у Скупштини Србије рекао невероватну будалаштину и остао жив, да смо ми радикали крајем 19. века пекли на ражњу напредњаке и који је заменио Немањићи бели орао са жутом петокраком, звездом рекао је да се његовим одласком из Српске радикалне странке спушта мртвачки покров над Српском радикалном странком. Ево овако изгледа мртвачки покров, ви сте живи доказ да они који су хтели да униште Српску радикалну странку у томе апсолутно нису успели. И цаба им и амерички и британски амбасадори, и цаба им и Мило Ђукановић и Станко Суботић Цане и Борис Тадић.

Српска радикална странка предвођена др Војиславом Шешељем јача је него икад. Седам година се Војислав Шешељ у Хашком трибуналу бори, не да докаже своју невиност, јер је јасно да је невин, него доказује истину о ономе што се догађало и што се, нажалост, и данас догађа на просторима бивше Југославије. Ових дана Борис Тадић и његови гласноговорници најављују да треба донети некакву резолуцију о Сребреници, да ми Срби треба да се наводно стидимо злочина који је у наше име почињен у том малом босанском градићу. А шта доказује Војислав Шешељ? Да је највећи злочин који се десио на просторима бивше Југославије злочин против мира. Они који су дозволили да се распадне у крви држава која је била међународно призната. Они који су знали да се наоружавају паравојне формације у Словенији, Хрватској, у Босни и Херцеговини, на Косову и Метохији, они који су рекли да су Милан Кучан, Фрањо Туђман и Алија Изетбеговић, демократе које се боре за европске вредности, они су одговорни и за Сребреницу и за Бљесак и за Олују, они су одговорни и за тамновање Војислава Шешеља. То је смисао борбе Војислава Шешеља, то је смисао борбе Српске радикалне странке, да докажемо истину о српском народу. Да нисмо ми Срби разбили бившу Југославију него да смо, напротив, највеће жртве ратних ужаса који су се догађавали на просторима бивше Југославије од 1991. године и који се и данас, нажалост, догађају над нашом браћом и сестрама на Косову и Метохији.

Јуче је овај експерт за издају и парламентарну историју рекао да смо ми денуцијанти, да ми као за време II светског рата наводно издајемо Србе Хашком трибуналу. О чему се ради? У Републику Српску Крајину, у Републику Српску одлазиле су две врсте српских бораца. Једни су се борили да се створи јединствена српска држава, борили су се за идеју Карађорђа, кнеза Милоша, Јована Ристића, Николе Пашића, а неки други су одлазили да би се у Београд вратили са врећама пуним пара. Ти неки су, као Фрањо Туђман и као Алија Изетбеговић, имали логоре за Србе. У Ердуту су Србе везивели за бандере, терали их да лају као пси, Србе избеглице из Крајине терали да носе камене плоче тешке 15-20кг, неки и данас трпе трајно оштећење здравља због тога. Е против таквих смо поднели кривичне пријаве, да не падне љага на цео српски народ. И није тачно да је било који злочин почињен у име било ког народа, сваки злочинац има своје име и презиме. Они који су убијали невинне цивиле и Србе и муслимане за то треба да одговарају, да они нису Срби него злочинци.

А каква је борба Војислава Шешеља? Да ли сте некада чули, да ли су чули хашки тужиоци, да ли је чуо Борис Тадић, да ли је ико чуо да је Војислав Шешељ рекао треба створити Велику Србију на лешевима, тако што ћемо убијати жене, децу, тако што ћемо красти телевизор, фрижидере, тако што ћемо пљачкати банке? Никада. Сетите се када је испитивао жене муслиманке које су силоване у Босни, поставио је свега неколико питања, видело се да је жени тешко, он је престао да их испитује. Није хтео да доказује своју невиност тиме што ће да изазива бол код жене, код мајке која је већ претрпела бол. Тиме је Војислав Шешељ показао да се за идеју Велике Србије ваља борити искључиво човечним, демократским и цивилизованим средствима и тиме је на најбољи могући начин демантовао сваку тачку оптужнице против њега.

Господин Драган Тодоровић је, на почетку овог нашег скупа, подсетио све нас на оно што је рекао Војислав Шешељ када је одлазио у Хашки трибунал, да он иде тамо да га победи и већ га је победио, али му је жао што одлази у

Хашки трибунал а да није срушио досманлијски режим. Ја сам убеђен да ће тај други део свога завета да испуни већ ове године и да ће у 2010. години да се деси оно што је било слоган Српске радикалне странке, ако се сећате, 1994. године када је ондашњи режим утамничео Војислава Шешеља, а који гласи: „Криминалце у затвор, слобода Шешељу“! Живела Велика Србија, живео Војислав Шешељ!

Народни посланик Дејан Мирковић: Даме и господо, браћо и сестре, име Војислава Шешеља је данас у Србији синоним за храброст, интелектуалну снагу и истинског националног вођу. Уверавам вас тако није само у нашој Србији, и у великој Русији, једној од две највеће силе на свету, име Војислава Шешеља се изговара са поштовањем. Даћу вам неколико примера. Управо је Руско министарство иностраних послова спасило живот Војиславу Шешељу у децембру 2006. године за време штрајка глађу. Такође, нешто касније, руски државни фонд, на чијем је челу најпознатији руски историчар, је 2009. године издао књигу „Збирка радова о Војиславу Шешељу“. Први зборник тог чувеног фонда је иначе био у вези са обојеним револуцијама у Украјини и Грузији, а други у вези са нашим председником др Војиславом Шешељем.

Такође, браћо и сестре, 14. јануара 2010. године, на првом руском државном каналу у ударном термину, након другог Дневника, емитована је емисија о проф. Шешељу. Аутор емисије је био најпознатији руски новинар Михаил Леонтијев. Гледаност те емисије је била само око 100 милиона људи. На почетку те емисије, говорећи о др Шешељу, Леонтијев је истакао, цитирам: „Одржавају се председнички избори у Украјини, али драги гледаоци постоји једна важнија тема, то је случај проф. Војислава Шешеља“.

Конечно, даме и господо, 29. јануара 2010. године у Москви потписан је споразум између Српске радикалне странке и једне од две владајуће странке у Русији, Праведне Русије. Споразум је потписан у медијском центру агенције Интерфакс. Тада је шеф посланичког клуба Правед-

не Русије у Државној думи, Николај Левичев истакао, говорећи о проф. Шешељу, да он има интелектуалну снагу и духовну чврстину. Шешел је по Левичеву учинио акт грађанског подухвата, добровољно се јавивши у ту, по нашем мишљењу, сумњиву установу.

Нараво, браћо и сестре, јасно је да Русија и Руси не подржавају проф. Шешеља само због његове храбрости и интелектуалне снаге, постоји још један важан разлог. Они у њему виде једино првог наследника Николе Пашића, првог српског политичара који је у својој идеји великог славофила Николаја Далилевског о српско-руском савезништву. У том контексту на крају подсетићу вас и да се Никола Пашић налазио у дугом изгнанству, али и да се вратио као победник у Србију. Захваљујем.

Душан Марих (члан комитета за одбрану Војислава Шешеља): Десет је година како нас власт у Београду и Запад убеђују свакодневно да је извоз српских патриота у хашку тамницу највећи државни и национални задатак. За њих није важно што је као последица њихове политике данас више од милион грађана Србије гладно, за њих је важно и једино важно да се и глава Ратка Младића што пре нађе на пању Хашког трибунала. Иако знају да је Хашки трибунал лажни суд који је до сада без суђења и без пресуде убио 13 Срба, сваког седмог оптуженог Србина. Број Срба које је убио Хашки трибунал већи је од укупног броја осуђених Хрвата, муслимана и Шиптара. Хашки трибунал је до сада Србе осудио за стварне и измишљене злочине на 976 година затвора и две доживотне робије. Истовремено, за 45.000 убијених Срба, Хашки трибунал је Хрвате, муслимане и Шиптаре осудио на 30 година затвора. За сваких 1.500 убијених Срба једна година затвора.

Војислава Шешеља су оптужили зато што је одржао неколико десетина ватрених политичких говора, Рамуша Харадинаја су оптужили зато што је извршио неколико десетина бруталних убистава. Рамуш Харадинај је ослобођен одговорности, налази се на слободи, а Војислав Шешел се већ седам година налази у затвору. Шешеља су

оптужили и осудили на годину и по дана затвора зато што је наводно открио идентитет два сведока. Рамуш Харадинај је ликвидирао седам сведока и ником ништа.

Због тога што је српска војска Крајине, по наређењу Милана Мартића, испалила седам ракета на Загреб које су убиле седам Хрвата, Милан Мартић је осуђен на 35 година затвора. Истог дана у западној Славонији хрватска војска је убила 273 Срба, 500 ранила и 20.000 протерала. За тај злочин у Хашком трибуналу за сада још нико није одговарао. Председник парламента Републике Српске Момчило Крајишник, који у рату метка није опалио, а камоли починио какав злочин, осуђен је на две деценије затвора. Али зато против Халиловића, команданта муслиманске војске, која је само у Сарајеву извела из станова и заклала више од 2.000 српских цивила, Хашки трибунал није подигао оптужницу за злочине над Србима. Сви знате да је у Подрињу убијено, на најсвирепији начин, негде око 200 Срба, за те злочине оптужен је само Насер Орић и награђен ослобађајућом пресудом. С друге стране за убиства, за стрељање неколико стотина Орићевих бандита, који су пре тога починили страшне злочине у Подрињу, српски команданти су по такозваној командној одговорности кажњени са 200 година затвора.

Браћо и сестре, то је та америчка правда, хашка правда, НАТО правда. То је правда за коју постоји само један, једини израз, злочин. Злочин који се 17 година систематски спроводи на српском народу. Половину кривице за тај злочин носе Америка и НАТО, другу половину кривице сноси власт у Београду. Уместо да српски народ бране од лажних оптужби, све владе од 5. октобра 2005. до данас поступају као сервис Хашког трибунала. Изручили су Хашком трибуналу комплетно политичко вођство, војне и полицајске команданте Републике Србије, Републике Српске и Републике Српске Крајине. Постали смо прва и једина држава у свету која је свог председника изручила страном суду да би тамо био убијен. Изручили су тоне докумената Хашком трибуналу. Откад они владају Србијом, Србија је једина држава на свету која нема државне тајне, српска војска је једина војска на свету која нема војне тајне.

Када се буде писала новија историја српског народа, хашке странице ће бити мрачне и срамне странице, једина светла тачка на тим страницама биће јуначка одбрана и јуначка погибија Слободана Милошевића и јуначка одбрана и јуначка победа Војислава Шешеља. Њих су убице из НАТО и њихови курсисти из Сегедина послали у Хашки трибунал да би могли овде на миру да заврше свој злочиначки посао, окупацију Србије, отимање Косова, сатанизацију српског народа којем су доделили улогу јединог кривца за све ратове који су вођени на простору бивше Југославије и све злочине који су почињени у тим ратовима, а да нам онда на миру децу уче како су кнез Лазар и Карађорђе били ратни злочинци и како је Милош Обилић био терориста, Гаврило Пинџип будала, а Зоран Ђинђић државник и патриота. На њихову жалост нису успели, најбољи доказ је овај величанствени скуп подршке вођи српског отпора против хашке тираније др Војиславу Шешељу, и стотине хиљада грађана Србије који сваке ноћи, до дубоко у ноћ, гледају пренос из Хашког трибунала и жељно, са надом очекују повратак Војислава Шешеља у Србију. Живела Србија, живео Војислав Шешел!

Зоран Красић: Војислав је победио! Победио је пре него што је отишао. Победио је када је дошао 24. фебруара 2003. године, још му дугују паре за авионску карту да знате. Победио их је више пута и током 2006. године када

је са двадесетосмодневним штрајком глађу рекао: „Ма ја идем до краја, ви мене у опште не интересујете“. Смејао им се у лице и наравно користио пример из Русије, од смешне оптужнице, смешних тужилаца и судија може само да умре од смеха. Да, треба да се смејемо и смехом дамо подршку Војиславу Шешељу. Шест година су кршили његова фундаментална права, 83 појединачних из једног корпуса који се зове фер и правично суђење. Доказали су да ниједно међународно право, ниједан међународни стандард не важи када је у питању Војислав Шешељ и направили грешку. А ко би боље жигосао то од Војислава Шешеља, упорно је жигосао сваки потез.

Војиславу Шешељу је важан суд јавности, милион пута је то рекао у Хашком трибуналу. Не обазире се он на суд, нити на тужилаштво, нити на њихове неке пресуде итд. Њему је важно шта ће у Србији о њему да каже овај народ, а ми смо данас рекли шта мислимо. И ево људи моји већ годину и по дана на сваком месту се чује само једна реченица, траже из комитета за одбрану Војислава Шешеља да одговоримо само на једно питање: „Када долази?“, јер људи желе да га дочекају на аеродрому. Зашто се наши грађани тако интересују? Зато што знају да је Војислав Шешељ и наш понос, и наш пркос и наша слобода. И ми данас са овог места шаљемо ту поруку. Србија чека Војислава Шешеља, Србија зна зашто је потребан свима нама Војислав Шешељ и да завршимо овај величанствени скуп са нечим што највише воли Војислав Шешељ „Србија је вечна, док су јој деца верна“! Живела Српска радикална странка, живела Велика Србија, живео Војислав Шешељ! Србија чека Војислава Шешеља!

Служење страним амбасадорима постало популарно

Европске евет-ефендије

- На султановом двору, у отоманско доба, постојале су изв. евет-ефендије; њихов посао био је да сједе на званичним састанцима и мудро климају главом на све што султан или велики везир кажу (турски: евет = да). Наши пољитичари (и из власти и из опозиције) су савремене евет-ефендије, најобичнији послушници евро-америчке администрације, који су колонизаторску психологију постојано намећу и добром дијелу народа

Пише: Донко Ракочевих

Наши политичари су савремене евет-ефендије, најобичнији послушници евро-америчке администрације, који су колонизаторску психологију постепено наметнули и добром дијелу народа, потирући духовне темеље на којима смо опстајали кроз вјекове.

На султановом двору, у отоманско доба, постојале су тзв. евет-ефендије; њихов посао био је да сједе на званичним састанцима и мудро климају главом на све што султан или велики везир кажу (турски: евет = да). Наши политичари (и из власти и из опозиције) су савремене евет-ефендије, најобичнији послушници евро-америчке администрације, који су колонизаторску психологију постепено наметнули и добром дијелу народа.

„Ташти провинцијалци претварају се у најсервилније вазале, идолопоклонике који од туђина очекују све, а од својих најближих сусједа – ништа. Нема подлости господара свијета коју нијесу у стању да прогутају, чак ни у ситуацијама кад је на те исте господаре гњеван читав свијет”, каже психолог **Мила Алечковић-Николић** која већ дуго живи у Паризу. „Европа ће имати користи од нас, као и ми од ње, само ако останемо специфични. У супротном, овдје неће постојати ништа друго до најобичнијих лудака који глуме европску традицију која им је дубоко страна.”

Један други српски интелектуалац, врсни писац и есејиста, **Милован Данојлић**, који такође живи у Француској, сугерише да будемо веома опрезни на европском путу: „У Европи смо онолико колико успијемо да унаприједимо сопствене могућности. Наша малина је одавно ушла у Европу. А Европа гледа како да нам ували производе које нема коме да прода. Не зову магарца на свадбу да се забави, него да тегли. Нажалост, то мало ко у нашем народу схвата. Свјетски моћници се код нас доживљавају као родитељи чије се пацке примају с осмјехом. Родитељи нас туку за наше добро.”

Одвајкада су Срби знали да су врлине једног човјека вредније од свих материјалних блага свијета. Милош Војиновић у „Женидби Душановој” каже: „Прођи ме се, до њири шићарције. Боље коња од овог не њражим, ни овога умирић не могу. Шћића ће мени сћиоћину дукатића? На канићар их мјерићи не знадем. А бројем их бројићи не

ум’јем. Шћића ће мени рало и волови? Мени није ни оћић орао, њак је мене љебом одраћио.”

Можда је излишно истицати да нам одговор Милоша Војиновића пружа узор како ваља данас и увијек презирати све тобоже добронамјерне и великодушне понуде трампе отаџбине (суверенитета и идентитета) за „благодети” уласка у „међународну заједницу”.

Како наводи Масимо Фини у култној књизи о моралној пропасти савремене Европе („Разум је био у криву”), модерни човјек, одбацивши традиционалне врлине, ради обећаних материјалних блага, преживљава горе и баналније муке од Танталових, јер му и биједни циљеви стално измичу: „Технолошко друштво, оптеретило је индивидуе очекивањима које очигледно не може да испуни. То друштво производи предмете, али предмети су мртви и немоћни да човјеку пруже смисао његовог живота. Отуда потиче и осјећање егзистенцијалног пораза које данас гуши људе, а које је било непознато нашим прецима”.

Нажалост, западна политика „штата и шаргарепе”, до сада се показала јачом од српске везаности за понос и

Неки наши политички прваци су чак морали да промијене имена својих партија, да би их амбасадори НАТО земаља уопште удостојили пријема. Најдаље су отишли лидери сада већ бивше Српске народне странке, који су у други план потиснули српско име и усред велике народне побуне због проглашења независног Косова, отрчали код амбасадора земље која је највише допринијела тој независности и која је била главни иницијатор и извођач НАТО агресије на нашу земљу.

друге моралне вриједности које су нас красиле вјековима. Чак ми се чини да су западни агенти зачуђени како су брзо успјели да нам наметну своје идеале и моделе.

У загрљају амбасадора

Доскоро су код нас људи сумњичени да су издајници или шпијуни, уколико би били виђени у близини неког страног конзулата или амбасаде, а данас наши политичари сматрају успјехом уколико их прими страни представник, а круном политичке каријере доживљавају сусрет са америчким амбасадором.

Неки наши политички прваци су чак морали да промијене имена својих партија, да би их амбасадори НАТО земаља уопште удостојили пријема. Најдаље су отишли лидери сада већ бивше Српске народне странке, који су у други план потиснули српско име и усред велике народне побуне због проглашења независног Косова, отрчали код амбасадора земље која је највише допринијела тој независности и која је била главни иницијатор и извођач НАТО агресије на нашу земљу.

Суштина НАТО бомбардовања управо је била да се скрши наш понос, толико неразумљив онима којима је сав идентитет у новчанику. Док су све остале балканске земље пале на звекет девиза, пркос Срба и СРЈ, на челу са Слободаном Милошевићем, био је трн у оку НАТО сила.

„Потреба држава Запада да се Срби бомбардују, баце на кољена и науче памети, заправо освједочава бијес сличан оном који жртве неизлечивих болести, попут куге или сиде, осјећају спрам здравих, жудећи да их виде зара-

женим”, писао је у јуну 1999. године у „Истоку” сада већ покојни Драгош Калајић.

Постоје душмани који јасно и гласно показују своје намјере, као што су, у вријеме своје велике моћи, били Турци, Аустро-Угари, Њемци, Американци... али са свима њима смо некако излазили на крај, или, макар, под њиховом притиском, нијесмо скренули са Божјег пута, него смо се још више учвршћивали у православној вјери и националном осјећању. Али, постоји један душманин кога Срби нијесу препознали као таквог, јер је невидљив, јер се непримијетно интегрише у национално ткиво, а разорно дејство показује тек после извјесног времена. А то је савременост, модерно друштво, реформе, ново доба, нова Црна Гора, нова српска демократија, нова...

И што наш човјек (политичар) долази из веће забити, то је више омамљен овим западним лажним идеалима. Залуд нас је епископ Николај учио да не постоји ништа ново под капом небеском, да не постоје старо и ново, напредно и назадно, модерно и традиционално, да постоје само истина и лаж. Истина је, како јој и име каже, увијек иста, а лаж се прилагођава тренутку, мијењајући облик и назив. Лаж је, дакле, увијек НОВА!

Под изговором нових вриједности савремености, напредности и модерности, уништавају се виталне тачке српског националног организма, прије свега црква, породица и национална самосвијест. Умјесто да се тежи врлини и духовном очишћењу, развија се утопија земаљског раја, који се замишља као упушкан и безбједан живот у материјалном благостању, до кога се долази бројним уступцима и компромисима. И очекује са чак и од цркве-

И што наш човјек (политичар) долази из веће забити, то је више омамљен овим западним лажним идеалима. Залуд нас је епископ Николај учио да не постоји ништа ново под капом небеском, да не постоје старо и ново, напредно и назадно, модерно и традиционално, да постоје само истина и лаж. Истина је, како јој и име каже, увијек иста, а лаж се прилагођава тренутку, мијењајући облик и назив. Лаж је, дакле, увијек НОВА!

них великодостојника да слиједи ту прогресивистичку филозофију, као да црква може бити црква ако не носи свој крст патње и жртве зарад истине, правде и вјечног живота.

Осавремењивање и прогрес увијек се остваривало као бескомпромисно затирање свега онога што Србе чини Србима, као разарање међуљудских односа изграђених на темељима хришћанства, њиховим проглашавањем за назадне и превазиђене. И никад као данас толико значајну улогу у том ђаволском процесу нијесу играли домаћи политичари, чија би једина химна требало да буде пјесма „Атомског склоништа“: *Ново, ново, најновије, нови каријеристи...*

У својој критици прогресивизма, Николај Берђајев, каже: „Ми одбацујемо, с религиозног становишта, као ниску и издајничку, сваку помисао на успостављање благостања и среће на земљи у којој ће бити сахрањене све генерације наших предака. Одвратна и безбожна је и сама помисао да ослободите жртава и патњи будуће генерације на штету прошлих... Има нечег ниског и наказног у том тријумфу временског над вјечним. Ви који гледате само срећну животну будућност, ви сте у власти смрти, а не у власти живота“.

Светосавски пут

Наша средина је увијек обилавала људима загледаним у Рим и Стамбол, Москву и Беч, Брисел и Вашингтон. У нашој средини се, срећом, одржавала и она друга традиција чији је родоначелник Растко Немањић. Та традиција је сачувала не само морал и достојанство српског народа, већ и његов опстанак. Шта је с том традицијом данас и да ли је доведено у питање њено постојање?

Да би покушали одговорити на то питање, вратићемо се најприје у 2003. годину, у вријеме када се и у Србији и у Црној Гори, па и у Републици Српској, увелико почиње

кретати на европски пут. Е, управо те године, делегација Српске православне цркве, заједно са групом београдских новинара, посетила је Ватикан, гдје им је Валтер Каспер, шеф ватиканског одељења за унапређења хришћанског јединства, без имало увијања, рекао: *„Нема уједињења Европе, без уједињења душа!“*

Поједини свештеници, у разговорима са вјерницима, на разне начине покушавају да оправдају успостављање екуменског дијалога, а најчешће скрећу пажњу на чињеницу да Ватикан није признао независно Косово, те да од Свете столице немамо бољег партнера у борби против исламског фундаментализма. И од, до јуче, „тврдих“ светосаваца можемо данас чути како „шут с рогатим не може“, „како сила Бога не моли“, како не можемо опстати без јаких савезника, односно да нам нема друге него да се приклонимо Западу и његовим вриједностима. Као да је у прошлости однос снага био другачији, као да Срби кроз историју нијесу били и у пуно горим ситуацијама него данас, па нијесу „продавали вјеру за вечеру“.

Уосталом, зар се у Библији не каже: *„Тешко онима који иду у Мисир за помоћ, који се ослањају на коње и уздају се у кола ишло их је много, и у коњанике ишло их је велико мноштво, а не зледају на свеца Израљева и не тираже од Госјода!“* (Ис. 31, 1-3)

Све што је велики српски филозоф Жарко Видовић написао за Косовску битку 1389. године, важи и за ову данашњу. Значај те битке није у њој самој, него у завјету. Косовски бој је био искушење: да ли ће Срби остати вјерни завјету и кад изгубе земаљско царство? „И наше сеобе су показатељ да ми вјером нијесмо везани за тло и земаљско царство (као пагани), него за Небеско царство које је у човјеку. Ко историју и суштину српског народа тражи у паганству, тај не разумије ни косовски завјет, ни кнеза Лазара, ни светог Саву! А без њих, ми нити имамо историју, нити можемо знати ко смо и куда идемо“, писао је др Жарко Видовић.

Да би опстали, да би одољели пријетњама и искушењима, морамо пронаћи свој стари пут. Зато су наши преци молили појући: *„Скажи ми, Госјоде, љути...“* Стаза, поуздана, постоји, то је стаза *свейосавска*, она што води од Студенице и Хиландара.

Умјесто европских „чаробних напитака“, морамо пити воду из нашег бунара мудрости, да не би, као Коелов јунак из романа „Алхемичар“, морали да обилазимо читав свијет, клањајући се сваком, да би тек на крају живота схватили да се благо налази закопано у нашем дворишту.

„Ко вас, Срби, превари да гурнете Христа Спаситеља на дно своје трпезе и да прва мјеста понудите бјелосвјетским холицима, празноглавцима и сијачима смрти? И хоћете ли се опет дати преварити?“ – питао се др Јустин Поповић, и то је питање актуелније данас више него икад.

Једино кроз светог Саву, односно кроз Христа, можемо доћи до сазнања о смислу, путу и циљу, и до јасне и посвједочене визије царства небескога. *„Познање истиине је најважније од свега. Познајте истиину, истиина ће вас ослободити“*, рекао је Спаситељ. Јер, како записа епископ Николај: „Истина садржи у себи све: и правду и милост и доброту и свјетлост и разум и љубав. Истина је увијек иста. Дивна је то српска ријеч за истину: оно што је увијек исто – оно је истина!“

Пљеваљска општина на удару програма расрбљавања Црне Горе

Расрбљавање Пљевља

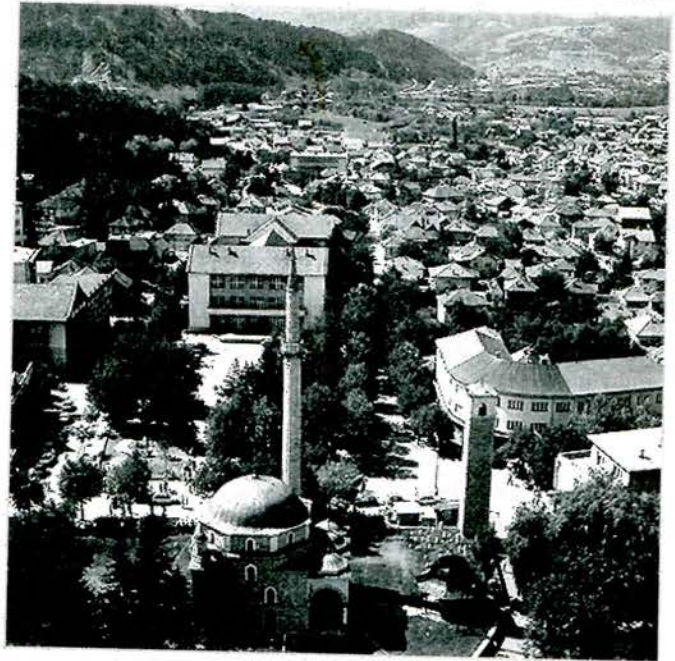
• *Опозиција се невјешта и прави, док власти заштите све што је српско*

Пише: Божидар Јеловац

Вишедеценијски покушаји власти да пљеваљски крај уклопе у пројекат расрбљавања Црне Горе, као и неспремност опозиционих представника да се томе супротставе најбоље се можда види у отвореном, и нимало скривеном, насиљу када су у питању језик, писмо и историја. Док опозиција, која је до јуче имала власт, а тренутно има већину у локалном парламенту, пред насртајима недемократског режима, ћути, или збори онолико колико неће сметати, дотле власт на све могуће начине потискује ћирилично писмо, на силу намеће блискост Пљеваља са централним дјелом Црне Горе и по сваку цијену покушава да контролише културне догађаје.

Свакако, прво се нашла на удару ћирилица, која се од стране локалне власти, коју од 2006. године чини ДПС, потискује и замјењује са латиничним писмом гдје је год то могуће. Тако су већ почетком 2007. године замјењени сви улични натписи из ћириличних у латиничне, а многи пропагандни материјали се искључиво штампају латиничним писмом. Све се то ради са објашњењем да ће се боље у Пљевљима снаћи странци, то јест туристи?!

Ни централна власт не мирује. Почетком ове године на основним школама у пљеваљском крају умјесто ћириличних натписа истакнути су латинични. У овом случају право је чудо да су директори, који су онедавно, због фотеља, постали Црногорци, заборавили да по реформисаном основном образовању, дјеца тек у трећем разреду уче латиницу и да ће им током прве двије године морати учитељи читати како им се школа зове. Но, како директорима већ одавно није задатак како да организују наставу, већ како да уклоне све што је српско, то за њих и није проблем. Даље идући кроз пљеваљски крај и гледајући како се затире српска култура, обичан човјек ће моћи да види и да се сретне са једним страшним раскидом са српском традицијом. Тако је у потпуности замро рад Српског певачког друштва „Братство“, а покушава се на сваки начин да угуши Удружење гуслара „Лушаново царство“ - Пљевља. Успут се форсира, гусларско удружење „Велемир Јакић“, иако има само једног гуслара и за председника Божа Госпића, који је успут и секретар секретаријата за убирање локалних прихода. Таква пракса није ни чудо, ако се зна да је Милован Ђилас родоначелник црногорске нације, и да је та нација створена на Четвртном конгресу партије, којој је припадао и Велимир Јакић. Јед-

ном ријечју, све по рецепту, који се деценијама примјењује у Црној Гори.

Но, ту нијесу све муке. У Пљевљима се сваке године слави православна Нова година. Последње двије године та прослава се финансира из локалног буџета, што је грађанима представљено као велики подвиг и побједа Мандићеве, Милићеве и Медојевићеве политичке моћи, а великом милости пљеваљског градоначелника Филипа Вуковића. Међутим, како у ДПС-у нема милости, а у поменим опозиционим партијама памети и прегалаштва на одбрани српске културе и традиције, на овогодишњем концерту на бини за забављаче, покровитељ и честитка за Ново лјето исписани су латиницом. Такав поступак није од опозиције критикован, а власт је урадила оно што је хтјела.

У даљем набрајању покушаја да се Пљевља на што вршићи начин вежу за новостворени црногорски поредак, незаобилазан је пропагандни материјал локалне управе, који је исписан латиницом и при том искићен детаљима из цијеле Црне Горе, као да се не ради о пропагандном материјалу који је намијењен за промовисање

Вишедеценијски покушаји власти да пљеваљски крај уклопе у пројекат расрбљавања Црне Горе, као и неспремност опозиционих представника да се томе супротставе најбоље се можда види у отвореном, и нимало скривеном, насиљу када су у питању језик, писмо и историја. Тако док опозиција, која је до јуче имала власт, а тренутно има већину у локалном парламенту, пред насртајима недемократског режима ћути, или збори онолико колико неће сметати, дотле власт на све могуће начине потискује ћирилично писмо, на силу намеће блискост Пљеваља са централним дјелом Црне Горе и по сваку цијену покушава да контролише културне догађаје.

У Пљевљима се сваке године слави православна Нова година. Последње двије године та прослава се финансира из локалног буџета, што је грађанима представљено као велики подвиг и побједа Мандићеве, Милићеве и Медојевићеве политичке моћи, а великом милости пљеваљског градоначелника Филипа Вуковића. Међутим, како у ДПС-у нема милости, а у поменутиим опозиционим партијама памети и прегалаштва на одбрани српске културе и традиције, на овогодишњем концерту на бини за забављаче, покровитељ и честитка за Ново љето исписани су латиницом. Такав поступак није од опозиције критикован, а власт је урадила оно што је хтјела.

Пљеваља. Посебно је занимљив прошлогодишњи календар. На његовим страницама приказани су детаљи из Црне Горе, док је само једна фотографија из Пљеваља. Добро упућена лица у израду тог материјала, то јест календара, тврде да је пријатељу градоначелника Вуковића, који га је иначе упознао ближе са премијером Ђукановићем, било исувише много материјала у магацинима штампарије „Графо-Црна Гора“ па су на фотографије са исписаним датумима прикачене корице са латиничним натписом општине Пљеваља. Тако је пљеваљски градоначелник једним метком погодио два циља. Прво, удовољио је пријатељу, а друго потиснуо је на још једном мјесту ћирилично писмо.

Када су у питању овакве и сличне радње локалних и републичких власти на расрбљавању Црне Горе, као и на укључивању Пљеваља у тај програм, ове године до изражаја је посебно дошао пројекат Министарства културе „Црна Гора једна културна адреса“.

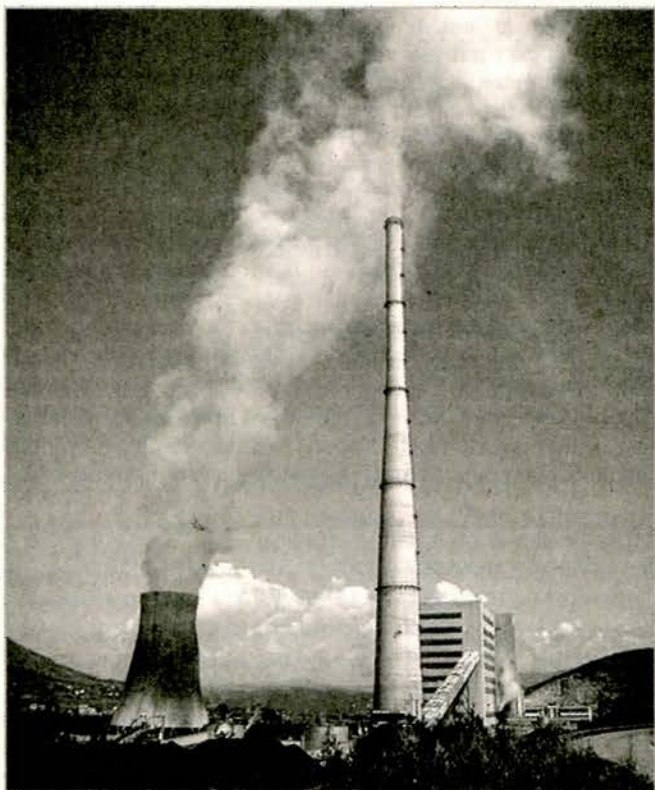
Можда на први поглед необично и занимљиво, али чим се човјек у тај слоган боље задуби, схватиће да се ради о пројекту који се спроводи у једној недемократској земљи. А све што је без слободе, оно је насилно и лоше. Сама чињеница да се културни догађаји сврставају, искључиво на једну адресу, говори да се културно стваралаштво сужава и ограничава. А то се управо урадило на један начин, гдје је министар Бранислав Мићуновић био у жирију и доносио одлуку ко може и на који начин да наступи

пред пљеваљском публиком, која се, током спровођења програма, све више смањивала, јер је брзо уочила о чему се ради, да би на крају у њој, по задатку, остали само они са чланским књижицама ДПС-а. Тај пројекат је показао да су садашњи, подмлађени комунисти, још опаснији, него њихови претходници. У вријеме Броза, а потом његових наследника, из првог кољена, важило је правило да се код југословенских комуниста зна шта се не смије, па су сврставани у ранг већих демократа у односу на Совјете, код којих се знало шта се смије.

Посматрајући пројекат, „Црна Гора једна културна адреса“ садашњи властодршци су се угледали на Совјете, на тај начин што су ствараоцима из свих области културе одредили шта могу да раде и у ком правцу могу да стварају.

Но, гдје је у свој причи опозициона већина у пљеваљском локалном парламенту?! Шта они раде, осим што убјеђују већинско становништво, које је српско, у најсјевернијој општини Црне Горе, да их бране и заступају. И заиста, осим приче нема никаквих других помака. Наравно, и прича се чује када власт одради посао, јер, ако би проговорили прије, можда би та варница могла да запали народне масе и да се власт омете у спровођењу насиља. Тако опозиција прича онда када се замијене улични натписи из ћириличних у латиничне, када се откаже помоћ Српској православној цркви, а много пута уопште и не проговоре. Њихово понашање све више личи на понашање људи који не знају, не смију, или због неког дуга не желе да се супротставе некоме ко им је политички ривал. У то се може повјеровати и због чињенице да лица са слабирим знањем лако се задужују код својих противника, или олако постају исти као противници, то јест брзо се поистовјеђују са њима. А чим зависе од противника, они се и боје њега, што је и разлог што опозиција ћути пред насилјем власти. Свакако незнање, страх и зависност су повезани и готово увјек заједно иду, чак једно друго условљавају. Боље речено представници „Нове“, СНП-а и ПзП-а, који чине окосницу и већину у пљеваљском локалном парламенту на исти начин, као и ДПС, глођу коску, само што је она коска што ју је ДПС дограбио много маснија.

У таквим околностима само појава нове националне опције, која ће бити свјесна опасности од расрбљавања Црне Горе и познавати сопствени национални корјен, може се супротставити тиранији садашње власти. Свака нада у постојеће опозиционе партије, осим Странке српских радикала, је више него бесмислица за сваког Србина а добитак за антисрпску политику. У овој причи не треба заборавити ни чињеницу да се већина садашњих опозиционара поносило чланством у КПЈ-у, одрицало предака, који су били антикомунисти, или са великом љубављу прихватили програм поменуте партије. У садашњем времену истичу да су Срби, Бога и светиње помињу само кад их псују, крсте се кад у кафани наздрављају, причају о слави предака, а о себи прећуткују. Такви сигурно неће зауставити оно што ради ДПС у Пљевљима, као и у осталим дјеловима Црне Горе.

Бранимир Ђокић, председник Одбора за односе са Србима ван Србије

Срби, чувајте достојанство

Права Срба, ма где се они налазили, увек су актуелна. У више наврата, кроз више различитих тема, дискусија и научних скупова покушавано је да се дође до неких ваљаних решења. Када је ова тема у питању мора се ићи више говорећи посебно у овим временима када су Срби сваким даном изложени различитим прогонима. Посебан вид кршења људских права забележен је на овом терену, иј. Балкану. Такође, познато је да се мало ко, осим српских радикала, залаже за поменућа права. Држава Србија скоро да и не води бригу о свом народу, а и ако то чини што је некако ситидљиво. У изрази за некаквим одговорима у вези овог проблема иуи нас је одвео у Скуишину Србије, иј. у Одбор за Србе ван Србије. Примео нас је председник одбора госиодин Бранимир Ђокић. Госиодин Ђокић, иначе послиник Српске радикалне странке и познати етирадни уметник, ирихватио је да одговори на свако наше питање

Разговарао: Мирко Р. Ђукић

• Господине Ђокићу, ви сте председник скупштинског Одбора за односе са Србима ван Србије. Молим вас да ми нешто више кажете о раду поменутог одбора, као и о раду одбора по питању Срба у бившим југословенским републикама?

— Као што му само име говори овај одбор треба да се бави питањима Срба ван Србије, тј. њиховим проблемима. Када се говори о проблемима ти проблеми нису исти у свим деловима света. Наравно, потпуно су различити проблеми Срба у окружењу од оних који живе у Канади, Аустралији, Европи. Овај одбор заједно са Министарством за дијаспору, које је задужено за то, покушава да ради на решавању проблема наших сународника у свету и у окружењу. Проблеми на које наилази наш народ нису проблеми који се могу брзо решавати, већ су толико сложени да им треба чак и до пет година, па и више да се реше. У сваком случају то је процес који мора да траје, а који се без државе и њене помоћи не може ни покренути.

• Поменули сте да се проблеми наших сународника морају решавати у договору са другим државним органима. Какву сарадњу имате са другим државним органима, тј. са Министарством за дијаспору?

— Ја сам за сада у овом одбору, могу да кажем, имао једну доста солидну сарадњу са странкама које су са супротним политичким гледишима. Такође, морам рећи да се неки пут наиђе и на опструкцију, што је и за очекивати. Мишљења сам да тај одбор не би требало да се бави тим страначким питањима, већ да ради у корист свог народа у расејању. Морам нагласити да у претходном мандату нисмо имали добру сарадњу са Министарством за дијаспору, док је на његовом челу била госпођа Чубрило. Испоставило се да она као министар селективно одабира пројекте који се подносе министарству. Она је то делила како је хтела. Наравно, ни владајућа коалиција, без обзира на то што смо ми као одбор задужени за контролу њиховог рада. Онда су дошли нови избори, нова расподела министарстава. Сада је на челу министарства за дијаспору господин Срећковић из Српског покрета обнове, тако да покушавамо успоставити сарадњу. Сарадња би требала да буде обострана пошто се ради о дијаспори. Ми нисмо

до сада имали конфликта, али нисмо ни сарадњу. Ја инсистирам да нико не може да ради за себе. Они своју причу, а одбор своју. То је проблем који се овде догађа, јер владајућа коалиција поред добре воље опозиције, њихових ставова, излагања, не жели да чује већ све одбијају. Они мисле да ће вечито владати, па се и тако понашају. Међутим, знате, све је променљиво и ово садашње време. Мислим да ће доћи време када ће људи морати да схвате да треба коначно помоћи људима у расејању. Ја се трудим да колико-толико направимо неки почетни корак, јер не можемо одједном решити све проблеме. Очекујем да ћемо од јесени конкретније почети да решавамо проблеме са којима се сусрећу наши сународници и да им помогнемо колико је до нас. Морам напоменути да одбор није законодавна власт и да ми не одлучујемо о проблемима у дијаспори. Влада заседне и донесе одлуку какву власт жели.

• Колико је одбор у могућности да помогне Србима у бившим југословенским републикама, а посебно Срби-

ма у Црној Гори и да ли постоје неке конкретне активности у том правцу?

– Ми знамо које проблеме имају Срби у Црној Гори, Хрватској, Босни и Херцеговини и Македонији, и то ће морати да се решава. Нико није вечан. Зато апелујем на све Србе да уђу у патриотски корпус и да имају снаге да се боре и резултати ће доћи. Надам се да ће овоме доћи крај.

• **Недавно је у Црној Гори формиран Српски национални савет. Како гледате на ту чињеницу? Молим вас да ми кажете: да ли имате сарадњу са том организацијом и ако је имате каква је сарадња?**

– Ми смо у неколико наврата имали сатанке са представницима Српског националног савета, чак смо били позвани да посетимо Подгорицу. Међутим, то је на неки начин, нећу да кажем, да је вршена опструкција, али, тако је испало. Требали смо ми и представници Министарства за дијаспору, просвету, науку, културу и иностране послове да пред ванредне парламентарне изборе посетимо Црну Гору, али је почело све да се отказује, јер наводно није време да идемо због избора како се не би то протумачило као мешање у унутрашње послове Црне Горе. Ја сам тада протесовао и рекао да ми тамо не идемо да се ставимо ни на једну страну наших људи тамо. Ми идемо у мисији да их ујединимо, да тражимо и решавамо друге проблеме са којима се суочава наш народ доле, међутим, поред свега нисмо успели, јер су то све „минирали“. Врло брзо ћемо поново активирати посету. Направити једну такву делегацију која би два дана боравила у Црној Гори. За то време обишла би људе и представнике српског народа, да се види како можемо помоћи, како можемо разговарати и шта можемо предложити црногорској власти да помогне нашим људима који се изјашњавају као Срби и који пролазе кроз тешак период.

• **Члан сте и Одбора за културу и уметност Скупштине Србије. Да ли ту постоји могућност да се нешто уради када је у питању српска култура и уметност у Црној Гори, јер се у тој области спроводи посебан „геноцид“. Српски ствараоци су онемогућени да се том облашћу баве. Молим вас за коментар.**

– У једној акцији која би требала да се спроводи, а која би била заједничка према свим Србима који живе ван Србије. Ту треба да се нађе и Министарство културе, али то је све јако тешко, а рекли смо и на који начин је тешко.

• **Познато је да је Скупштина Србије прије двије године донела закон по коме сви они Срби који то желе могу узети српско држављанство под условима прописаним овим законом. Познато је и то да је цена таксе око 12.480 динара. Мишљења сам да обесправљени Србин из Црне Горе није у могућности да себи приушти ово право. Молим вас да ми одговорите: да ли се може очекивати да се некако та цена, барем када су у питању Срби из Црне Горе, смањи?**

Када већ говоримо о двојном држављанству пре неког

времена министар Дачић изјави да ће о свим захтевима који добије Министарство унутрашњих послова за пријем у држављанство бити обавештено Министарство у Подгорици. Такође се зна да власти у Црној Гори у том случају врше брисање из држављанства Црне Горе. Ваш коментар. Да ли се на том плану може нешто урадити?

– Када су у питању чињенице које сте навели око и у вези држављанства морам рећи да смо покушали на одбору да се тај проблем стави на дневни ред. Међутим, ми као одбор можемо да дамо само мишљење и предлог, који иде на усвајање. Не може се на тај начин то радити. Међутим, такве одлуке доносе влада и Министарство унутрашњих послова, тако да ми као одбор немамо снагу да то решимо. Потпуно се са вама слажем да је то ужас да вас бришу ако сте Србин из места тамо где живите. То је све страшно. Зато ја кажем да ми није јасно да поред свега што се тамо догађа Мило Ђукановић још побеђује.

• **Господине Ђокићу, у задње време Србима у Црној Гори, тако да кажем, не прави само власт проблеме, већ и тзв. просрпске странке, које неће или не желе да схвате да Срби до свог статуса једино могу преко мањинских права. Молим коментар.**

– Ми се морамо борити да објаснимо и да освестимо оне Србе који себе не виде у склопу мањине. Једноставно, треба да им предствимо да ако се овако настави једноставно неће нас бити. Нестаћемо! Морамо се борити сви ми који знамо куда води овај пут којим нас они воде.

• **Порука Србима у Црној Гори?**

Срби у Црној Гори треба да забораве своје мале интересе, јер смо сви ми пролазници на овој планети и да сви збијемо редове, да не буде наводно патриотских странака српских, а подељених између себе толико да не разговарају у истој сали. То је наша трагедија, уместо да се братски загрле и кажу дајте да се ујединимо, а не да кроз информације које дају сами Срби они разједињавају. То користи Мило Ђукановић. То се ради систематски, плански. Тако ови владају. Ако се наши Срби не учврсте и не схвате то и не продају своју веру за вечеру не постоји новац и вредност за који се могу продати корени, култура и језик. Ако сачуваш обаз то је највредније. Не може да га куши ни Мило, а ни неко други. Све се крије иза неких интеграција Европске уније. Улази се у нека партнерства то су све, како да кажем, паралеле где преко таквих њихових парола врше колонизацију у свету, тако да смо ми већ колонија. Владају ови споља. Ако наш народ не осети и схвати да не постоји „Деда Мраз“, да не верује у њега, већ у стварност, јер је то његова земља. Ако нема то - пропаће. Неће постојати. Не треба да мисли тог тренутка на добитак стана, него на децу, унучиће, на српски род.

Моја порука још једном је - уједините се, не дозволите да вас купују, као кило кромпира на пијаци. За изборе у Србији су за две хиљаде динара, прахак за прање, куповали гласове. Замислите колико вас они понизе? Понизе вас као човека, ем ви још за њега гласате. Зато мислим и апелујем на све Србе да мисле на своје достојанство, да чувају своје поштење и част, да се дигну и уједине у борби против ове „аждаје“ која једе све мале народе.

Ако сачуваш обаз то је највредније. Не може да га купи ни Мило, а ни неко други. Све се крије иза неких интеграција Европске уније. Улази се у нека партнерства то су све, како да кажем, паралеле где преко таквих њихових парола врше колонизацију у свету, тако да смо ми већ колонија. Владају ови споља. Ако наш народ не осети и схвати да не постоји „Деда Мраз“, да не верује у њега, већ у стварност, јер је то његова земља. Ако нема то - пропаће. Неће постојати. Не треба да мисли тог тренутка на добитак стана, него на децу, унучиће, на српски род.

Због измишљених злочина ухапшена седморица Пљевљака

Хапсе пред изборе

- На конференцији за новинаре у Подгорици, председник Управног одбора Удружења бораца райнова од 1990. године Црне Горе, Радан Николић, оцијенио је да су оптужнице подигнуте против седам припадника бивше југословенске војске и црногорског МУП-а за злочине против човјечности у Буковици код Пљеваља 1992. и 1993. године у служби предстојећих локалних избора у 14 црногорских општина

Пише: М. Попадић

„Пљевљаци Радмило и Радиша Ђуковић, Слободан Цветковић, Борђије Гогин, Милорад Брковић, Славиша Свркота и Радоман Шубарић у међувремену су ухапшени, а оптужница им ставља на терет да су, у вријеме међународног оружаног сукоба у БиХ”, кршили правила међународног права, злостављајући и угрожавајући здравље и тјелесни интегритет муслимана и Бошњака на подручју Буковице, и застрашујући их у циљу принудног иселавања.

Крајње дрско и неутемељено оптужница је усмјерена на ову групу обичних војника и полицајаца, а протагонисти, како се у оптужници наводи, „ширег и систематског напада против цивилног становништва бошњачко-муслиманске националности” остају анонимни и нијесу предмет пажње оптужнице.

С друге стране, у црногорском уџбенику Историја за четврти разред гимназије, (аутори Шербо Рагодер, Драгутин Паповић и Саит Шаботић), о истом догађају, записано је: „Црногорске војне и полицијске снаге, као и њихове војне снаге Републике Српске, у периоду 1992-1996. уишадале су у муслиманска села Буковице код Пљеваља, гдје су малитрејшрали, пребијали, љачкали, љалили и убили шест људи”.

Овај груби несклад у интерпретацији овог догађаја између тужилачких и образовних црногорских институција, представља својеврсни државни скандал и неоториви доказ слабости тих институција услед потпуне доминације дневне политике над правом и науком у Црној Гори.

Несклад и слабости поменутих институција још су израженије у случају ратног злочина над 14 припадника бивше ЈНА из Црне Горе, почињеног 1992. године у Војно истражном центру Лора, Сплит и Босни и Херцеговини под ратном контролом Хрвата.

И док црногорско и хрватско државно тужилаштво још увијек нијесу ни покренули истрагу о том злочину, у поменутом уџбенику историје пише: „Заробљене црногорске резервисте из јединица ЈНА хрватске власти су сировеле у логор Лора код Силића, гдје су их мучили. Због овог райног злочина пред хрватским правосуђем њих лица је 2006. године осуђено на затворске казне”.

Овако завјереничко ћутање црногорског тужилаштва и циљно пласирање грубе неистине у домаћим уџбеницима историје о наводном судском епилогу у Хрватској у случају „Лора”, просто паралишу здраво расуђивање и упућују на суноврат институција и моралних и других цивилизацијских вриједности у Црој Гори.

Паралелно са подизањем оптужнице за „Буковицу” у Вишем суду у Подгорици завршено је и суђење шестори-

ци припадника бивше ЈНА у случају „Морињ”, а пресуда је најевљена за 15 мај.

У мају је планирано и то да се неколико бошњачких породица врати у обновљене куће у Буковици, што Удружење искрено подржава али не и политичку манипулацију актуелне власти у вези са тим догађајем.

По испробаном шаблону селективног подизања оптужница, одређивања притвора и утјеривања кривице припадницима бивше југословенске војске, што је већ више уочи последњих парламентарних избора у Црној Гори, оптужница за „Буковицу”, повратак прогнаних у Буковицу и пресуда за „Морињ” имају исту политичку позадину и треба да послуже да актуелна власт и за мајске локалне изборе задржи манипулацијама стечену колективну политичку подршку Бошњака, муслимана и Хрвата у Црној Гори. За Албанце, у исте сврхе, ту је и суђење за „Калуђерски лаз”.

Нама из Удружења је јасно коме и чему служи жртвовање и фалсификовање пуне истине о протеклим ратним догађајима, селективно гоњење починилаца ратних злочина и изостајање правде и једнаког третмана за све жртве ратних злочина, уз колективно дискриминисање, јав-

случајевима „Чајнице” и „Лора” и ко персонално стоји иза шпекулативног акта Канцеларије Врховног државног тужиоца, од 18. 2. 2008. године, са насловом „*Посиу-ћање црногорској државној тужилаштва у предмети-ма ратних злочина - ошћина Чајнице и Лора*”

Због јавног интереса и интереса популације коју оку-пла, Удружење ће и даље истрајно подржавати утврђи-вање пуне истине о свим ратним сукобима на просторима двије Југославије и догађајима у вези са тим у Црној Го-ри. Истовремено, упозоравамо на потребу правилног квалификовања тих догађаја, индивидуализације криви-це и неселективног и на праву заснованог гоњења почи-нилаца злочина. Ово што се за сада у вези са тим догађа-у у Црној Гори је изнуђени и режирани процес иза кога сто-је притисци извана и унутрашња политика актуелне вла-сти који заједно погодују несмјењивости те власти и одр-жавању појдела на којима она опстаје. До када ће то да траје, уз економски и свеопшти хаос, одговорност је, у крајњем, ипак на грађанима Црне Горе”, казао је на кра-ју Николић.

но срамоћење и произвољно оптуживање припадника бивше југословенске војске и српског народа. Ипак, јавно питамо премијера Црне Горе Мила Ђукановића и врхов-ног државног тужиоца Црне Горе Ранку Чарапић до ка-да ће институције, на чијем су челу, да ћуте о злочинима које су починили припадници бошњачког, муслиманског, хрватског и албанског народа над припадницима југосло-венске војске и српског и црногорског народа? Да ли се селективним и исконструисаним оптужницама доприно-си мултиетничком складу у Црној Гори и стабилности у региону или се на тај начин црногорски грађани и припад-ници народа са донедавно ратом захваћених простора по-ново хушкају једни на друге? Зашто се оружана побуна у Хрватској и грађански рат у Босни и Херцеговини у цр-ногорским оптужницама за „Морињ” и „Буковицу” по-грешно квалификују као међународни оружани сукоби ? Шта је са командном и политичком одговорношћу у тим случајевима и да ли су тачни наводи у црногорским удбе-ницима историје у вези са тим ? Да ли је у Буковици било убиства, под којим околностима и ко су жртве и почини-оци? Шта је са гоњењем починилаца ратног злочина у

Странка српских радикала:

Жртвена јагњад однарођеног режима

Поводом покретања оптужнице у којој се седморица бивших припадника Војске Југославије и Центра безбједности Пљевља терете за злочин против човјечности почињен 1992. и 1993. године у пљеваљској општини, Странка српских радикала је издала саопштење за јавност које потписује генерални секретар Бо-јан Струњаш.

У саопштењу се наводи:

„Странка српских радикала најоштрије осуђује накнадну памет Вишег државног тужилаштва из Бије-лог Поља оличену у покретању лажне оптужнице за наводне злочине у пљеваљској Буковици. Сматрамо да је ова оптужница политички мотивисана и да ће послужити као инструмент за добијање гласова бо-шњачке популације на предстојећим локалним изборима. Питамо званичне државне органе зашто, ако сматрају да се у Буковици десио злочин, до сада нијесу подигли оптужницу већ им је за то требало скоро двадесет година.

Наравно сваки грађанин Црне Горе зна да у Буковици припадници Југословенске народне армије није-су починили ниједно убиство. Бивши припадници Југословенске народне армије против којих је подигну-та оптужница су невини и служе режиму као жртвена јагњад за добијање гласова муслимана.

Странка српских радикала позива министра правде Мираша Радовића и врховног државног тужиоца Ранку Чарапић да због овакве бламаже правосудног система поднесу оставке”.

Лажи о Сребреници доживјеле епилог у Народној скупштини Србије

НЕ У НАШЕ ИМЕ

- Овај заверенички конципиран документ, недавно је био идејно лансиран као пробни балон да би се испитала реакција српске јавности. Њега још нико у овом тренутку текстуално није видео, а о томе јавност је по први пут индиректно сазнала из новинских извештаја са недавног саветовања председника Тадића са шефовима српских дипломатских мисија у иностранству. Према расположивим информацијама, тај документ предвиђа неколико ствари које су са становишта државних интереса Србије и моралног и материјалног интегритета њених грађана – неприхватљиви

Пише: Стефан Каргановић (1)

Не, овде се не ради о злочину у Сребреници, за који грађани Србије не носе никакву одговорност (као ни грађани Републике Српске). Реч је о резолуцији на ту тему, коју припремају председник Тадић и Влада Србије.

Овај заверенички конципиран документ, недавно је био идејно лансиран као пробни балон да би се испитала реакција српске јавности. Њега још нико у овом тренутку текстуално није видео, а о томе јавност је по први пут индиректно сазнала из новинских извештаја са недавног саветовања председника Тадића са шефовима српских дипломатских мисија у иностранству. Према расположивим информацијама, тај документ предвиђа неколико ствари које су са становишта државних интереса Србије и моралног и материјалног интегритета њених грађана – неприхватљиви.

Пре свега, када се одбаци реторичка камуфлажа наводне бригае о „српским жртвама“, битан елемент те резолуције је усвајање пропагандне верзије сребреничких догађаја из јула 1995. године, а то неизоставно подразумева две ствари:¹⁾ квалификација да је масакр бошњачких заробљеника у јулу 1995. био геноцид и изричито или имплицирано, прихватање као тачне – лажне цифре од 8.000 бошњачких жртава.

Затим, што је подједнако погубно, оваквим хипотетичким актом највишег представничког тела Србије, на иницијативу највишег представника њене извршне власти, Србија се повезује без икаквог повода са најгнуснијим злочиним. Прихватање одговорности за тај злочин држави без разлога калема страшну љагу која је сврстава у исти ред са нацистичком Немачком. Поред тога, после усвајања такве резолуције, већ иначе очајно осиромашене грађане Србије чека тужба за одштету, која ће у овом случају износити на десетине милијарди евра.

Питање, које грађане Србије сада морају да поставе је следеће: одакле потиче изненадно надахнуће њиховог председника да баш у овом тренутку, и на такав начин, покрене питање сребреничке резолуције? Зашто удахнути нови живот пропагандној причи о Сребреници, управо у тренутку када она, са целикупним апаратом лажи који је подупире, улази у терминалну кризу своје дискредитације? До те мере, да је судија Хашког трибунала, Кристоф Флиге, пре неколико месеци предложио да се у вези са Сребреницом прекине са употребом израза „геноцид“²⁾. А познати лингвиста Ноам Чомски изјавио је да, по његовом мишљењу, реч „геноцид“ треба резервисати за праве покушаје загирања читавих народа, какав је био онај коме су били изложени Јевреји. Ако баш морамо тај термин девалвирати његовим коришћењем за случај Сребренице, рекао је Чомски, онда за дело на које се он стварно односи ми морамо измислити неки нови израз.³⁾

Питање, како је председник дошао на идеју да се Сребреницом бави баш сада, посебно је интересантно када се има у виду да је он политичар. Уколико председник Тадић није изгубио везу са стварношћу, он свакако зна да оно што он предлаже велика велика већина грађана, у сваком облику, одлучно одбацује.

Самим тим, логички се поставља и потпитање: коме председник Тадић мисли да одговара, грађанима Србије, или неком другом?

Шупљи аргументи. Ниједан од аргумената, који је председник Тадић у прилог своје предлогу до сада понудио, није способан да издржи елементарну критику.

1. Сребреничка резолуција, којом би мит био проглашен за стварност, није корак ка помирењу на овим просторима, већ је то, напротив, гаранција да ће фитиљ на бурету емотивног остата потпаљен још дуго времена. Усвајањем таквог става од стране званичне Србије, бошњачка страна биће подстакнута да се укопа још дубље у свом непомирљивом реваншизму. Сребреница је политичко средство за постизање групне кохезије и материјал за изградњу нечега налик на национални идентитет Бошњака. По истом образцу као код других проблематичних нација на Балкану, тај синтетички „идентитет“ не би се темељио на позитивним вредностима и на историјској

зрелости свога субјекта, већ на деструктивном принципу комплекса „жртве“ и на вештачкој диференцијацији у односу на неког другог.

Насушна потреба бошњачких маса сада није да званична Србија потврди обмане којима их њихово руководство кљука, него баш супротно од тога: да им понуди терапију истине. Они се морају суочити са чињеницом да током сукоба припадници њихове заједнице не само да јесу деловали као агресори на животе и на добра својих суседа, већ и да су то чинили на изузетно свиреп начин. Заправо, да су њихови суседи били жртве, у подједнакој мери као и они. Уколико би Србија направила грешку да прихвати фалсификовану верзију историје, која те чињенице искључује, то Бошњацима не чини услугу. Само би им пружио даљи подстицај да се уживе у улогу „жртве“ и да свест о својој улози извршиоца верских злочина савим потисну. Последица те грешке неће бити допринос помирењу него трајно заоштравање већ нимало пријатељских односа између две кључне заједнице у Босни и Херцеговини, од којих мир и стабилност апсолутно зависи. Још једна насушна потреба бошњачких маса је за пуном истином о догађајима у Сребреници у јулу 1995. – за коју су они и дан-данас ускраћени. Усвајање Резолуције засноване на садашњој митолошкој представи поменутих догађаја заправо би додатно зацементирало ту обману и спречило родбину жртава да сазнају шта се стварно десило, ко је то стварно организовао и ко је у томе стварно учествовао.

2. Подједнако је неоснована Тадићева злоупотреба циничног геста хрватског председника Месића, којим је помиловао убицу дванаестогодишње српске девојчице из Загреба Александре Зеџ. Тадић то користи у функцији промоције своје сребреничке резолуције. Ево начина како је Тадић тај жалосни догађај криво приказао: „Само таквом политиком можемо бранити и жртве породице Зеџ из Загреба... политика уважавања туђе патње и одавања поштовања туђим жртвама, омогућиће нам да ефикасније заступимо своје“⁴⁾

То је емотивна реторика која нема никакве везе са стварношћу. Ако оставимо по страни козметичке фразе за профани свет, политичка суштина предложене резолуције није у саосећању са туђом патњом, нити је у одавању поште жртвама. Да се све стварно своди на то, било би потпуно прихватљиво. Али постизање тих јавно истакнутих циљева могуће је без употребе магичних речи „Сребреница“, „геноцид“ и „8.000 бошњачких жртава“. Овде се ради о скривеној агенди чији је циљ нешто савсим друго: држава Србија, безразложно прихвата одговорност за један гнусни догађај са којим ни она институцијално, ни њени грађани, немају апсолутно никакве везе.

Изјава посланика и председника Социјалдемократске уније, Жарка Кораћа, предлагача фамозне Декларације у јулу 2009. године, да неће гласати за Тадићеву резолуцију, уколико она не буде садржала квалификацију геноцид⁵⁾, одаје целу игру и јасно потврђује да су идејним покретачима овог процеса најмање битни саосећање и поштовање према жртвама. Њих занима само једна ствар: политичко и морално уништење Србије и њено сврставање уз нацистичку Немачку везивањем за извршење најгнуснијег акта – геноцида. Такав исти став, на ничије изненађење, најавио је и Кораћев политички колега, Чеда Јовановић⁶⁾.

3. Супротно тврдњи председника Тадића, усвајање сребреничке резолуције није захтев Хашког трибунала нити то представља „обавезу“ према њему. Трибунал је

правосудно тело које захтева многе ствари, али он уопште не истиче захтеве или очекивања овакве врсте. Такву врсту политичких захтева испољава једино Брисел. Ово је јасно из карактеристично дрских речи, упућених Србији, од стране Јелка Кацина, известиоца ЕУ за западни Балкан: „Резолуција мора бити донета пре 15. годишњице геноцида у Сребреници”⁷⁾. У комесарском тону, који недвосмислено шаље поруку ко се пита, Кацин је додао да је његов став о Сребреници „различит од оног који има председник Србије”⁸⁾, и то би „за Србију било боље да усвоји само једну резолуцију, и то о Сребреници, а не две, како је најавио Тадић, од којих би се друга односила на осуду српских жртава”⁹⁾.

Са врло мало политичке маште из овога може се извести закључак, одакле наређења стижу. Уједно, то такође садржи и одговор на занимљиво питање: зашто председник ову непопуларну резолуцију везује за омражени Хашки трибунал, када је свестан чињенице да је то захтев који заправо потиче из структура Европске уније? Зато – очигледно – што би везивање ове непопуларне мере за ЕУ у очима српске јавности озбиљно нарушило кредибилитет једног кључног стуба политике коју Тадић и влада воде. Прети опасност да би се у јавности могла покренути лавина критичких, и крајње незгодних, питања о мудрости „проевропске” политике у целини.

Само јединствени и етнички неутралан текст. У Америци постоји народна изрека: када вем дају лимун, направите лимунаду. (Притом, у популарном говору метафора „лимун” користи се обично за нешто што је дефектно или непожељно.) У овом случају, „лимун” са којим се српска јавност суочава је резолуција председника Тадића.

Неке ствари у животу су ирреверзибилне, бар у политичком смислу, и за сада ова резолуција је једна од њих. Сама чињеница да је председник предложио свакако да представља огромну грешку и наноси велику штету. Али, сада је лопта – да опет употребимо једну америчку умотворину – у нашем делу игралишта, и зато морамо одлучити шта ћемо учинити са њом.

Актуелно питање сада гласи: ако је већ неизбежно да се резолуција на ову општу тему у неком облику разматра, постоји ли варијанта која би била прихватљива?

Једина прихватљива варијанта сребреничке резолуције је она која је у складу са чињеницама и која поштује основне моралне постулате када се ради о односу према жртвама рата. То значи да, без увлачења српске државе и њених грађана у сферу одговорности, такав текст мора испоштовати бар два темељна принципа.

Пре свега, он мора бити јединствен. Усвајање посебне резолуције, која ће се односити на српске жртве, било би изругивање над њима и практично би се ставило у инфериоран положај. Ако се иза резолуције не налази скривена политичка агенда, и ако је њена инспирација строго „вредносне и моралне” природе, као што председник Тадић тврди¹⁰⁾, онда захтев за јединственим текстом за све пострадале не би требало да представља никакав проблем. Ако стварно желимо да искажемо наше саучешће и поштовање према жртвама, ми то ни по коју цену нећемо учинити у два различита текста, од којих ће – то је потпуно јасно – само онај који се односи на политичку коректну категорију жртава остати међународно забележен и признат. Онај други, чија би сврха у процесу изглашавања била само да омекша домаћу јавност и да јој баца прашину у очи, одмах после доношења политички и морално биће стављен ад акта.

Друго, да би био кредибилан, текст скупштинске резо-

луције мора бити писан етнички неутралним језиком. Неприхватљиво је прављење фарисејске разлике међу жртвама на националној основи. У истом даху морају бити осуђени сви злочини почињени од 1992. до 1995. године у сребреничком крају, и све жртве, без националног предзнака, морају бити стављене на исти план. Сваком, ко комплетно влада овом материјом и ко је упознат са догађајима, кристално је јасно да српске и муслиманске жртве Сребренице представљају једну интегралну моралну и форензичку целину. Без једних, не би било других.

На ту чињеницу сликовито указује монографија „Страдање српске Сребренице: фотографски путопис кроз земљу јада и чемера” (Београд, 2010) чији је аутор близак сродник председника Тадића, др Љубиша Симић. Ту књигу председник Тадић требало би да држи на свом писаћем столу и да је консултује често док буде трајала расправа на ову тему. Др Симић је током 2009. године боравио у тридесетак села сребреничког краја која су у трогодишњем периоду пре јула 1995. била разорена, а њихови житељи побијени и прогнани од стране суседа Бошњака. Све што је он тамо видео и доживео забележио је у око 200 слика које остављају неизбрисив утисак. Те жртве председнику и српској политичкој класи неумољиво упућују следеће питање: имамо ли и ми достојно место у вашој политичкој рачуници?

На исте чињенице упозорава и сведочанство својевременог команданта УНПРОФОР-а, ген. Филипа Моријона, изречено на основу његових личних и непосредних увида са терена у време када су се догађаји одвијали: „Нисам био ни најмање изненађен када су ме Срби одвели да ми покажу тела мештана која су била бачена у јаму, у једном селу недалеко од Братунца. То ме је довело до спознаје тог пакленог стања крви и освете... у толикој мери да сам страховао од најгорег уколико би босански Срби успели да уђу у сребреничку енклаву”¹¹⁾.

Генерал Моријон овако размишља даље о пакленој сребреничкој динамици акције и реакције:

„Страховао сам да локални Срби... имају жељу да се освете за све што се приписивало Насеру Орићу. Нису они желели да се освете само Насеру Орићу, већ и за своје мртве на дан православног Божића. Они су били у том пакленом циклусу освете. Све њих, мотивисало је нешто више од освете. Не само мушкарце. Жене, и целокупно становништво, били су прожети тиме... То је било чиста мржња... Нема горе мржње од оне која је усмерена према суседима и браћи”¹²⁾.

Ако немамо храбрости да поштено испитамо и објавимо све околности и узроке те обостране осветољубиве мржње, ми немамо морално право ни да се бавимо жртвама Сребренице нити да о њима доносимо било какве закључке или резолуције.

Резолуција Скупштине општине Сребреница – образац за резолуцију Народне Скупштине Србије. Таква, политички и етнички неутрална резолуција, којом би се ставила тачка на циклус мржње и освете, који помиње генерал Моријон, и којом се све жртве ратног безумља жале без разлике, не само да је могућа, она је на вероватно изненађење председника Тадића – већ била донета. Њу су 29. јуна 2005. године изгласали они који су најкомпетентнији да се баве тим питањем, одборници Скупштине општине Сребреница, међу њима 17 муслимана и 10 Срба. То су људи који о Сребреници и о злочинима почињеним у сребреничком крају знају најмање хиљаду пута више од председника Тадића и српских политичара.

Ево текста тог документа:

„1. Скупштина општине Сребреница осуђује све злочине који су се десили над свим грађанима општине Сребреница, а посебно злочине који су се десили у периоду од 10. до 19. јула 1995. године.

2. Скупштина општине Сребреница тражи од надлежних органа РС и БиХ и међународних институција да се злочини што прије приведу суду како би осуда била праведна и како би се скинула колективна одговорност народа, а ради боље будућности и суживота на овим просторима.

3. Скупштина општине Сребреница апелује на све своје грађане да осуде све злочине из периода 1992–1995. године и да истрају у свом захтеву да сви злочини буду санкционисани да би садашње и будуће генерације сребреничког краја заједнички изграђивале услове за своју бољу будућност са јасном поруком: да се сребреничка трагедија никад више не понови”.

Зашто председник Тадић прво не консултује све оне који су били сведоци страдања у сребреничком крају, или који нешто знају о томе, пре него што приступи формулисању своје резолуције?

Народ се пита! Писац ових редова био је 15. и 16. јануара у Бајиној Башти и Скеланима, на помену поводом седамнаестогодишњице напада бошњачких снага из сребреничке енклаве, и одржао је том приликом трибине на тему монографије др Љубише Симића о страдању села српске Сребренице. Очигледно незадовољни перспективом доношења једностране резолуције о Сребреници, присутни грађани су поставили питање, како би они могли у тој расправи да дођу до речи и да пројектованој резолуцији стану на пут?

У дискусији, која је уследила, искристалисао се став да грађани имају могућност да своје мишљење саопште највишим државним органима у облику „Петиције влади и Народној скупштини Републике Србије”. Следећег дана, петиција је била спремна и у року од петнаест минута њу је потписало 50 грађана.

У тексту те иницијативе грађана између осталог стоји:

„... очекујемо да ће бити донета само једна (резолуција) која је довољно широка да обухвати све жртве рата 1992 – 1995. године, и да ће се изричито односити на пострадале припаднике свих заједница које су настањене у сребреничком крају. Сваки покушај раздвајања жртава по националном принципу, с тим што би се једна резолуција односила на Бошњаке, а друга на Србе, ми одбацујемо као недопустиву дискриминацију. Све жртве су једнаке и морају бити третиране заједно, без да једне добију предност на рачун других.

Ми сматрамо да пројектована Резолуција наизоставно мора да садржи тачку у којој се помињу ничим изазвани напади на српска села Сребренице 1992. и 1993. године, током којих је страдало преко 1.000 мештана – цивила док је већина тих насеља била разорена до темеља, и у том стању она се налазе и данас.

Апелујемо на владу и Народну скупштину Србије да не усвоје никакав текст који би се могао протумачити као прихватање одговорности Србије или њених грађана за догађаје у Сребреници у јулу 1995. године. Српска држава тиме би се без оправдања везала за један тежак злочин, а њени грађани били би без разлога изложени могућности исплаћивања баснословних репарација за догађаје са којим они немају никакве везе”.

Уколико се Резолуција о Сребреници буде разматрала, Народна скупштина Србије мора усвојити онакав текст који ће посланици Жарко Кораћ и Чедо Јовановић одбити да потпишу. Само таква резолуција имаће шансу да буде прихватљива грађанима Србије.

Напомене:

- 1) Председник холандске невладине организације „Историјски пројект Сребреница”. Њихова интернет презентација је на: <http://www.srebrenica-project.com>
- 2) Дер Шпигл, 9. јули 2009.
- 3) ТВ БиХ, „Поштено говорећи”, јануар 2006. године.
- 4) Б92, 10. јануар 2010, види: <http://www.blic.rs/Vesti/Politika/171810/Tadic-Osuda-Srebrenice-je-obaveza>
- 5) Блиц, 14. јануар 2010.
- 6) Данас, 16-17. јануар 2010.
- 7) Политика, 14. јануар 2010.
- 8) На истом месту.
- 9) Блиц, 13. јануар 2010.
- 10) Политика, 13. јануар 2010.
- 11) Транскрипт суђења Слободану Милошевићу, с. 31966, редови 12 - 19.
- 12) Исто, с. 31975, редови 8 - 18.

Управа Филозофског факултета у Никшићу криши Закон о раду

Ћуте и муте

- Филозофски факултет у Никшићу је одавно познат по нерегуларностима када је у питању пријем радника у радни однос. Још из времена када је декан Филозофског факултета била Бојка Ђукановић, професори, асистенти-сарадници и службеници примани су мимо конкурса, ишло се директно коси са Законом о раду и одредбама Статута Универзитета Црне Горе. Ту неславну праксу наставио је и нови-стари декан Благоје Церовић

Пише: Марко Попадић

Филозофски факултет у Никшићу је одавно познат по нерегуларностима када је у питању пријем радника у радни однос. Још из времена када је декан Филозофског факултета била Бојка Ђукановић, професори, асистенти-сарадници и службеници примани су мимо конкурса, што се директно коси са Законом о раду и одредбама Статута Универзитета Црне Горе. Ту неславну праксу наставио је и нови-стари декан Благоје Церовић.

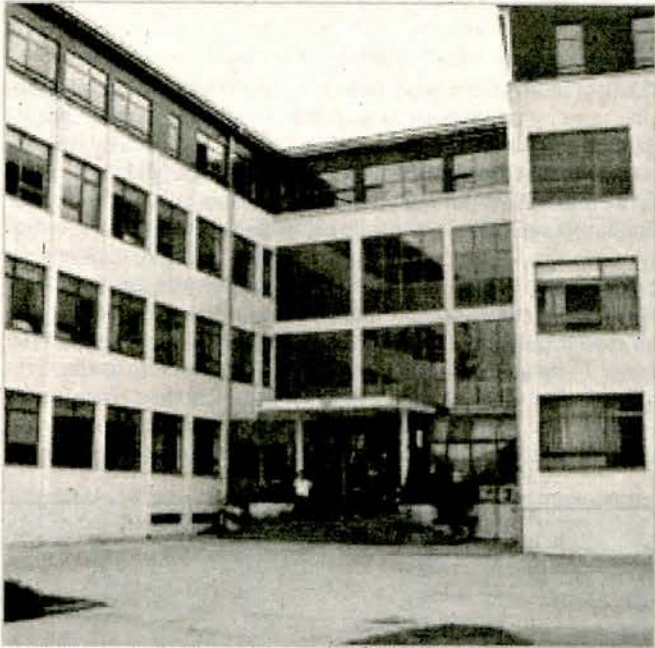
У јуну мјесецу ове године расписан је конкурс за асистенте-сараднике на Студијском програму за српски језик и јужнословенске књижевности. Конкурс је ријешен тек у сеп-

тембру, иако је законски рок од 15 дана истекао крајем јуна. Сви који су конкурисали за радно мјесто на Филозофском факултету 4. септембра су добили одлуке у којима су наведена имена примљених и одбијених кандидата. Међутим, Дарко Терић и Наташа Јањушевић, који се налазе на списку одбијених кандидата, упркос томе изводе наставу на Студијском програму за српски језик и јужнословенске књижевности. Њихова имена се налазе и у распореду за ову студијску групу на званичном сајту Филозофског факултета. Одговор на очигледно кршење закона и Статута Универзитета Црне Горе данас смо покушали да добијемо од шефа Студијског програма за српски језик и јужнословенске књижевности Соње Ненезић, декана Благоја Церовића и продекана за наставу Татјане Бечановић, међутим, господа се није-

Ђукић: На поменутом конкурсима учествовао сам у складу са правилима конкурса. Приложио сам предвиђену документацију, која је уредно примљена од стране надлежне службе Филозофског факултета. Том приликом речено ми је да је рок предвиђен за решавање предмета 15 дана, али сам на одлуку чекао пуна два мјесеца, револтиран је Ђукић.

Струњаш: На Филозофском факултету могу сви све да предају, али под условом да су политички подобни. Тако, рецимо, Рајка Глушица, која није објавила ниједан рад из опште лингвистике, предаје општу лингвистику, а уз то је приликом избора у звање ванредног професора пријавила двије непостојеће књиге, што представља кривично дјело и отворено кршење *Кодекса Универзитетна Црне Горе*. Наравно, у јавности овај податак нико не смије да помене, јер је Рајка Глушица војник режима. Исто тако, Тања Бечановић, продекан за наставу, доскора је предавала Теорију књижевности, а да нема ниједан рад из ове области. Народну књижевност предаје Љиљана Пајовић-Дујовић, а такође се никад није бавила овим дијелом књижевности. Скоро сам чуо да је Љиљана Пајовић-Дујовић пред студентима прве године преименовала Вукове *Српске народне њесме* у српске, црногорске и бошњачке. Овакве ствари није радио чак ни Новак Килибарда од када је напрасно постао Црногорац.

су одазивала на позиве из *Српских новина*. Након мноштва неуспјелих покушаја да ступимо у контакт са управом Филозофског факултета, разговарали смо са Мирком Ђукићем, једним од одбијених кандидата. Ђукић је за наш портал изјавио да је учествовао на конкурс у истакао:

– На поменутом конкурс у учествовао сам у складу са правилима конкурса. Приложио сам предвиђену документацију, која је уредно примљена од стране надлежне службе Филозофског факултета. Том приликом речено ми је да је рок предвиђен за решавање предмета 15 дана, али сам на одлуку чекао пуна два мјесеца, револутиран је Ђукић.

– Четвртог септембра добио сам путем писма одлуку, као и документа која сам приложио на конкурс. Господа са факултета нису се чак удостојила да ме позову да извршим увид у документацију примљених кандидата, што су били дужни у складу са законом, али код њих одавно закон не постоји нити им ишта значи. У дијелу поменуте одлуке, који се тиче права на жалбу, стоји да: *Незадовољни могу изјавити жалбу надлежном суду*, али се том приликом не наводи који је то суд, што се такође коси са законом. Мишљења сам да се у овом случају ради о дискриминацији по свим основама, закључио је Ђукић.

Српске новине су ступиле у контакт и са Бојаном Струњашем, такође једним од одбијених кандидата.

– Уопште ме не изненађује понашање управе Филозофског факултета. Напротив, од њих сам овако нешто и очекивао. У потпуности ми је јасно да на Филозофском факултету не бирају кадар по стручним способностима, већ поли-

тички подобне кадрове, који су, уз добру апанажу, спремни да ћуте док не оду у пензију.

На Филозофском факултету могу сви све да предају, али под условом да су политички подобни. Тако, рецимо, Рајка Глушица, која није објавила ниједан рад из опште лингвистике, предаје општу лингвистику, а уз то је приликом избора у звање ванредног професора пријавила двије непостојеће књиге, што представља кривично дјело и отворено кршење *Кодекса Универзитетна Црне Горе*. Наравно, у јавности овај податак нико не смије да помене, јер је Рајка Глушица војник режима. Исто тако, Тања Бечановић, продекан за наставу, доскора је предавала теорију књижевности, а да нема ниједан рад из ове области. Народну књижевност предаје Љиљана Пајовић-Дујовић, а такође се никад није бавила овим дијелом књижевности. Скоро сам чуо да је Љиљана Пајовић-Дујовић пред студентима прве године преименовала Вукове *Српске народне њесме* у српске, црногорске и бошњачке. Овакве ствари није радио чак ни Новак Килибарда од када је напрасно постао Црногорац. Када за професоре имате људе који су у сваком тренутку, зарад добре плате, спремни да се огријеше о науку, онда вас не може изненадити податак да студенти из наведених предмета имају више знања него предметни професори. Имајући ово у виду, није чудо што они који су одбијени на конкурс, попут Дарка Террића и Наташе Јањушевић, изводе наставу, нагласио је Струњаш и поручио да ће се консултовати са адвокатом и поднети тужбу надлежном суду против оних који су одговорни за неправилности приликом пријема у радни однос на Филозофском факултету.

Како је и зашто уништavana Српска радикална странка (део други)

Специјална операција ликвидације Српске радикалне странке

- *Врхунац идејног сиваралашива Николића је његова изјава о томе да је његова странка – „просја, народна“, да ће се он борити за њу у Европу и за добре односе са Русијом.*
- *Како одговара српски аналишчар З. Грбић: Политичар који је до јуче морао да убеђује новинаре да јесће за њу у Европу, данас их са муком убеђује да није „бришански човек“ и да јесће народњак који је за блиске односе са Русијом*

Пише: Ана Филимонова

...Затим је Т. Николић одбио да врати страначке посланичке мандате, свој и својих истомишљеника, и нанео Српској радикалној странци још један – финансијски – ударац. У мају, у име странке, он је узео кредит од банке у износу од 800 хиљада евра (!) - и изашао из странке... заједно са наведеним износом оставио је претходним сарадницима дуг и камате. Према неким наводима, још тад, у мају 2008. године, Николић је предложио Шешељу да да оставку...

Сада се на српској политичкој сцени појавила нова – Српска напредна странка, на чије чело су стали бивши радикали Т. Николић (председник) и А. Вучић (заменик). Већ називом нове партије скрећу пажњу на себе. Ствар је у томе што је Српска напредна странка (напредњаци 1) већ постојала у Србији у 18. вијеку. Она је била основана 1881. године, а на чело странке је стао М. Гарашанин, академик, политичар, дипломата (син познатог српског политичара, аутора „Начертанија“, И. Гарашанина). Веома брзо Напредна странка је објединила у својим редовима представнике бирократског апарата, стекла репутацију дворске странке кнеза Милана Обреновића, оријентисаног на Аустро-Угарску који је искористио напредњаке за своје политичке циљеве. По својој суштини, Српска напредна странка је била аустро-угарска агентурна формација.

Резултат двогодишње власти напредњака је позната Тимочка буна 1883 г. у источној Србији, после чијег гушења је наступио период друге владавине напредњака (1884 - 1887), који је изазвао огромно народно незадовољство. Влада напредњака је пала 1887. године, а на власт су дошли радикали Н. Пашића. Неки представници напредњака су били линчовани, а њихове куће спаљене. Напредна странка је распуштена 1896. године, а за десет година је уследио неуспели покушај њеног обнављања под руководством С. Новаковића. Трећи пут напредњаци су покушали да се рехабилитују 1920. године, али опет безуспе-

шно: у коалицији са либералима они су изашли на изборе 1923. године, али нису добили ниједно посланичко место.

Прототип нове странке Т. Николића, „Прва“ Српска напредна странка, покушавала је у свему да следи Европу, окретала је „поглед ка Европи“ - Бечу. На свом европском путу кабинет напредњака је издао приказ о разоружању српских добровољаца, који су журили у помоћ херцеговачким устаницима против Аустрије (1882). У целини напредњаци су ушли у историју као антинационални покрет. На тај начин, Николић, који је 1990. године био један од оснивача Народне радикалне странке, представио је себе као настављача политике српског премијера Николе Пашића, прелази у табор историјских противника радикала – напредњаке.

Тешко да Николић и Вучић толико лоше знају историју, да би своју нову организацију назвали именом странке која је ишчезла са жигом срамоте и издаје националних интереса. Из тога следи, да одлука о називу странке није била на добровољној основи (А. Вучић тако и обја-

Прототип нове странке Т. Николића, „Прва“ Српска напредна странка, покушавала је у свему да следи Европу, окретала је „поглед ка Европи“ - Бечу. На свом европском путу кабинет напредњака је издао приказ о разоружању српских добровољаца, који су журили у помоћ херцеговачким устаницима против Аустрије (1882). У целини напредњаци су ушли у историју као антинационални покрет. На тај начин, Николић, који је 1990. године био један од оснивача Народне радикалне странке, представио је себе као настављача политике српског премијера Николе Пашића, прелази у табор историјских противника радикала – напредњаке.

Истовремено „мисија“ нове странке није толико мека као што се чини. Пројекат „Српска напредна странка – П“ је намењен формирању двопартијског система у Србији по америчком моделу и у оквирима „евроатлантског консензуса“. Под покровитељством Запада постојаћа изражено прозападно оријентисана власт оличена у Демократској странци Тадића и његових сателита (Г17 плус, СПС, ЛДП, странке мањина), а у лику СНС се ствара њихов супарник који лако по демагошком кључу игра на „национално-патриотску“ карту.

шњава избор назива странке: „на енглеском веома добро звучи“). Николић много пута после свог одласка изјављује да је назив „радикал“ - једини достојан у Србији и да је размишљао о начинима да сачува „радикално“ у опису. А затим, с обзиром на то да ће се „гласачи збунити“, извршио избор у врло неповољној варијанти. Тако или другачије, избор је направљен и пројекат „Српска напредна странка 2“ је заживео. Историјски противник Радикалне странке је васкрсао. Одскора оријентисана на Запад и добијајући помоћ са те стране, Напредна странка ће се трудити да склопи радикале из српске политике, а „заједно“ с њима и десни центар, коалицију Демократска странка Србије – Нова Србија.

Политичке изјаве Николића постају све више збуњујуће и противречне. Тако он говори да неће изменити идеологију Српске радикалне странке уз њену оријентисаност ка Русији, а изјављује и о намери да „Напредну странку 2“ учини „мостом између истока и Запада“. Метафора „моста“ се користила на југу Балканског полуострва давно. Римокатолици су агресивно наметали католицизам на Балкану и мудро радили на изменама националне свести становништва са српског на хрватски, такође користећи тезу испуњавању посебне улоге словена-ка-

толика „златног моста који повезује Св. Столицу са Балканом, а преко њих – са словенским севером и Далеким истоком...“. Нова идеологија Томислава Николића – је римејк антисрпске и антиправославне политике језуита и Ватикана на Балкану...

Николић је објавио да ће се активност његове нове странке базирати на 10 програмских тачака: очувању територијалне целовитости Србије, помоћи Србима који живе ван граница Србије, посебно на просторима бивше Југославије, једнакости грађана пред законом, побољшању положаја националних мањина, развоју односа и са истоком и са Западом, борби против корупције и криминала, изградњи економског благостања и социјалне правде, равномерном регионалном развоју и децентрализацији државе (!).

„Нови напредњаци“ су се нашли пред новом нерешивом дилемом. С једне стране задржати уз себе део „радикалског“ гласачког тела због чега не могу предалеко одступити од програма радикала, а са друге стране морају осетно смекшати свој став у односу на ЕУ и САД, приближавајући своју позицију ставовима либералног владајућег блока. Програми СРС и ДС се међусобно искључују. Мера приближавања Николића евроатлантистама суштинска за његову нову странку зависи само од благонаклоности оних који су аутори испланираних садашњих измена на политичкој карти Србије.

Када су се Николић и Вучић коначно одлучили за идејни правац своје нове странке: они су се одрекли главног идеолошког постулата В. Шешелја - идеје Велике Србије (уједињење Срба у једној држави и историјским границама српског народа). То значи свођење српског питања у границе тога што Запад пожели да остави од садашње Србије: биће остављен делић територије (Београдски пашалук), а Срби из Босне и Херцеговине, Македоније, Црне Горе и Хрватске ће бити одвојени.

Врхунац идејног стваралаштва Николића је постала изјава о томе да је његова странка – „проста, народна“, да ће се он борити за пут у Европу и за добре односе са Русијом. Како одговара српски аналитичар З. Грбић: Политичар који је до јуче морао да убеђује новинаре да јесте за пут у Европу, данас их са муком убеђује да није „британски човек“ и да јесте народњак који је за блиске односе са Русијом.

Шешелј је изјавио да је Николић био заврбован од стране иностраних обавештајних служби са циљем уништења СРС и да Међународни трибунал за бившу Југославију не треба да се руководи изјавама Николића у српским медијима јер је то човек који је „изгубио сваки морални принцип“. Шешелј је такође опозвао Вучића са ме-

У расколу СРС не изостаје и позитивна страна. Раскол је очистио странку од поткупљивих прозападних елемената, који су лагали своје гласаче. Српска национална идеологија – је основни противник западне глобалистичке елите, њених наднационалних структура, док су српски радикали једина доследна русофилска странка на Балкану. Не треба сумњати да ће, после губитка у бројности и пребројеног првог покушаја растурања, странка српских радикала постати још више јединствена и консолидована.

ста свог правног саветника у Одбору за заштиту подвукавши да су новоформирана странка и Хашки трибунал ујединили своје напоре: наступила је фаза заједничког деловања Николића и трибунала против Шешеља.

Истовремено, одлазак Николића и Вучића за СРС није био катастрофалан. Истински вођа те странке је свих ових година био Војислав Шешељ. Својим успешним штрајком глађу и победом у Хашком трибуналу он наставља да сакупља политичке поене које Николић, судећи по последњим парламентарним изборима губи. Док је Шешељ жив покушаји рушења његове партије неће успети. Са своје стране Николић је стекао репутацију конвертита, издајника, банално поткупушеног који је обмануо своје сараднике како би покушао уништити највећу националну странку Србије.

Безусловно следи расподела гласачког тела Српске радикалне странке; вероватно ће Николић привући на своју страну део гласача других странака, али истовремено Коштуничина коалиција, коју карактерише доследност и конзервативизам, после раскола у Српској радикалној странци враћа део својих гласача који су раније прешли на страну радикала. А 4. новембра су лидери ДСС В. Коштуница, НС В. Илић и Народне партије М. Гојковић потписали декларацију о заједничкој политичкој активности и објавили почетак борбе за ванредне парламентарне изборе. И безусловно коначна судбина нове СНС ће зависити од В. Шешеља: ако му успе да се у скорије време извуче из стиснутих шапа Хашког трибунала његови бивши сарадници који су га напустили немају шансе за успех.

Покушај лидера СНС да на своју страну превуку Коштуницу се завршио потпуним неуспехом: он није пристао на дијалог са Николићем, ниједном није одговорио на позиве Николића за „формирање широког опозиционог фронта”, напротив, 86 посланика ДСС, НС и СРС су 4 новембра изашли са заједничким предлогом о изгласавању неповерења влади.

Напредна странка ће даље имати благоданост америчке и британске амбасаве, прозападног режима у Београду и контролисаних медија. Фасада СНС ће бити парадно украшена „европским вредностима” и млако обојена псеудонационалном демагогијом. У активностима око идеологије нова странка ће испуњавати западне планове – од обавештајних служби до сајентолога (други одавно и успешно „раде” са Тадићем).

Највероватније је да је будућа СНС – „политички пластелин”, који прима форму „на захтев”, „према дневним потребама”. Када су потребни гласови сиромашних – партија ће истицати „социјалну реторику”, кад буде потребно заштитити „слободу предузетништва” – она ће иступити у заштиту олигарха. Како би удовољили растућим симпатијама становништва према Русији, „нови напредњаци”, не одлазећи од „европског стола”, ће се окретати руско-српском братству. Помоћу СНС ће се „испуштати пара” опозиционог гласачког тела и неће се давати могућност за јачање народног супротстављања.

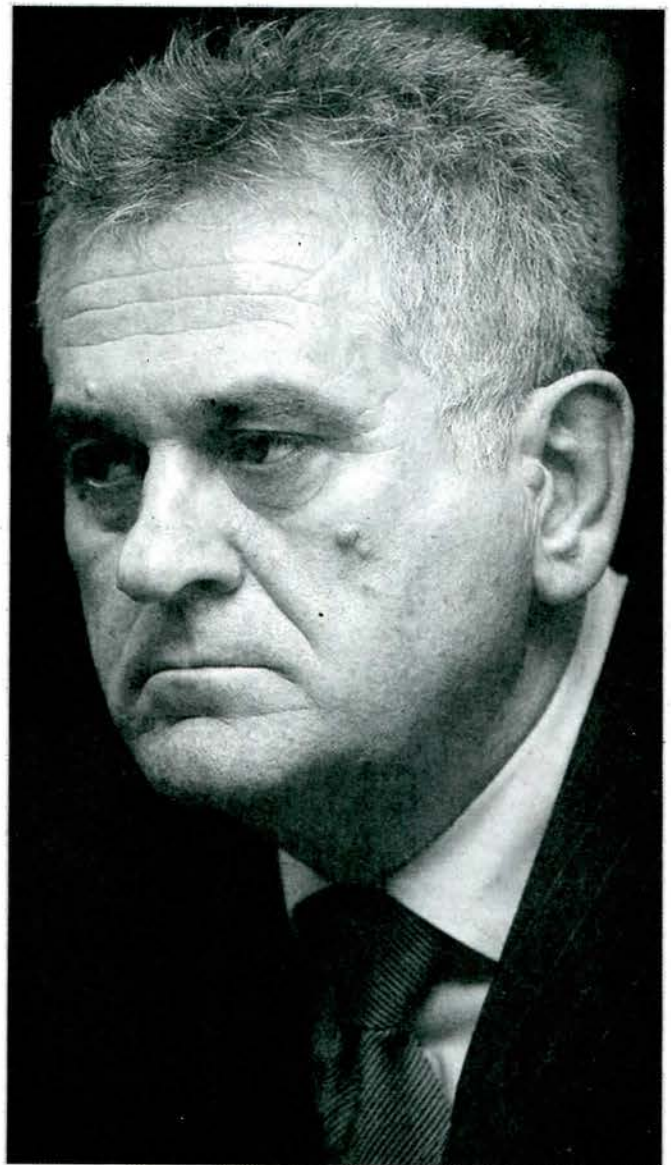
Политика СНС ће бити саздана од свакодневних компромиса и провокација против својих бивших сарадника: тако Вучић у последње време изјављује да Шешељ намерава да га убије, набраја имена потенцијалних убица – неважних људи или ... инвалида, а Николићу је потребна помоћ полиције ради заштите живота.

Истовремено „мисија” нове странке није толико мека као што се чини. Пројекат „Српска напредна странка – II” је намењен формирању двопартијског система у Србији по америчком моделу и у оквирима „евроатлантског

консензуса”. Под покровитељством Запада постојаће изражено прозападно оријентисана власт оличена у Демократској странци Тадића и његових сателита (Г17 плус, СПС, ЛДП, странке мањина), а у лику СНС се ствара њихов супарник који лако по демагошком кључу игра на „национално-патриотску” карту.

Специјална операција растурања СРС у ширем смислу носи са собом рад на слабењу и ликвидацији политичких организација националног карактера. Према томе, као што је распад Југославије, ескалација серије локалних ратова на њеној територији и стварање система протектората разних степена потчињености – на први поглед резултат дејства унутрашњих снага, тако је и раскол СРС – саставни део садашњих геополитичких пројеката на Балкану.

У расколу СРС не изостаје и позитивна страна. Раскол је очистио странку од поткупљивих прозападних елемената, који су лагали своје гласаче. Српска национална идеологија – је основни противник западне глобалистичке елите, њених наднационалних структура, док су српски радикали једина доследна русофилска странка на Балкану. Не треба сумњати да ће, после губитка у бројности и пребројеног првог покушаја растурања, странка српских радикала постати још више јединствена и консолидована.

У новом водичу компаније „Миракс”
аутор даје своје виђење Црногораца

Црногорци су лажови

- Аутор шекара „Карактеристике црногорског менталитета” Владимир Моисејев Црногорце назива друмским разбојницима, пљачкашима, лажовима, лењивцима, неодговорним зоршћачким Словенима на чију се ријеч не можете ослонити, великим заљубљеницима „у себе саме”, добрим трговцима и посредницима, онима који не враћају новац

Подгорица – Да руска компанија „Миракс” нема и да никада није ни имала лијепо мишљење о Црној Гори, показује и текст у њиховом часопису „Елитни водич по Црној Гори”.

Аутор текста „Карактеристике црногорског менталитета” Владимир Црногорце назива друмским разбојницима, пљачкашима, лажовима, лењивцима, неодговорним горштачким Словенима на чију се ријеч не можете ослонити, великим заљубљеницима „у себе саме”, добрим трговцима и посредницима, онима који не враћају новац....

Моисејев најприје говори о историјској повезаност Русије и Црне Горе, али и о животу црногорских предака како би се боље схватио „живот данашњих Црногораца”.

– Историја каже да се Црногорци (и Срби) веома добро понашају према Русији и Русима. Њима су много помогли још и руски цареве – од њиховог новца овдје је изграђено много историјских споменика, цркви и манастира. И сада, док шетате улицом, можете добити на поклон грану са мандаринама од потпуно непознатог човјека само због тога што сте Рус – наводи се у тексту.

Али, постоји и друга страна националног карактера. Аутор каже да су „горостасни Словени, одувјек живјели у одличним природним условима и много боље су знали да ратују него да обрађују земљу”. Један од основних животних прихода био им је „пљачка каравана који су ишли из Србије ка приморју (није важно чијих српских или турских)”, наводећи и да је у Црној Гори постојао закон по коме је Црногорцу било забрањено да излази из куће без оружја. Моисејев каже да су му другови из Црне Горе причали да „када се у црногорској фамилији набављала со, дуван или новац, мушкарац најприје потражи ортака из сусједства и иде у засједу на најближи трговачки пут.

Ако се кроз недељу дана не појави кући жена одлази њему са парчетом сушеног меса, сира, кришком хљеба и вина. И тако све док не наиђе погодан плијен богат до зуба”.

– Такав начин живота предака присутан је и данас – Црногорци – добри трговци и посредници. И сада, често мушкарац изјутра одлази из куће, сједи у кафани, пије кафу и прича о омиљеним темама. Наравно, да је познаник или рођак сваки трећи. И тако он пије кафу и чека „погодан случај” (Руса, Енглеца или Њемца) који ће показати интересовање за неку непокретност. Затим, он спроводи трговачку трансакцију и сљедећих пола године „не мора се превише напрезати у кафани” – наводи се у тексту.

Моисејев каже како Црногорци много воле себе и веома су лијени што поткрепљује примјерима. У првом примјеру (о томе како воле себе), један његов пријатељ отпутовао је за Москву и оставио кола пријатељу Црногорцу који их је слупао „у дим”, а кад се вратио из Русије Црногорац му одговара „што си ти мени кола давао? Да сам ја погинуо ти би ми ћерки пензију плаћао!”. У другом примјеру (о лењости) „његова руска познаница продавала је у Црној Гори јагоде у чашицама на пијаци у близини куће за један еуро, а кад су се мјештани пожалили да је то скупо, предложила им је да пођу у башту и уберу бесплатно.

Одговор је био – што за један еуро да се толико сагињем”.

– Још једна занимљива особина је неодговорност. Као што знате, има емпиријски закон по коме 15 одсто снаге рјешава 85 одсто проблема. У Црној Гори нико не покушава изаћи из рама првих 15 одсто, а већина ни до тога не допре. А, на питање „а може ли...” одговарају „а зашто

не". На тај начин у случају неуспјеха одговорност није њихова. И још једна занимљива особина је лаж. Они сами чак имају класификацију људи „овај држи ријеч, а овај не". Оних који држе ријеч очито је мање од десет процената становништва, а можда и не више од једног – појашњава Моисејев.

Аутор савјетује да се са Црногорцима завршава посао одмах и да се бјежи, те да да им се не оставља никакав аванс (јер не воле да враћају новац).

– Ако оставите за сјутра нешто, може се десити да ће на путу ка вама срести бабу по стрини или још неког рођака (земља је мала па је компактност рођака и познаника велика) и неће моћи проћи поред њих, а да им се не јави. И таквих успутних сусрета може се десити око пет, а ви губите драгоцјено вријеме у чекању. Понекад до ноћи. При том им је обично несхватљиво да то није лијепо и да би се требало јавити и извинити, док је њихов одговор „да, нијесам могао проћи поред” – каже аутор који текст завршава „деталем” да његовој познаници из Москве, која се бави некретнинама, увијек у пртљагу када путује у Црну Гору највише мјеста заузимају књиге како би „прекраћивала вријеме у чекању колега”.

Након ове „деталне анализе црногорског менталитета” требали би да се запитамо какви смо заиста и ко су нам партнери који нас рекламирају ван граница Црне Горе.

О „Миракс” групи, иза које стоји руски милијардер Сергеј Полонски, црногорска јавност први пут је чула када су започели нелегалну градњу луксузног туристичког комплекса Астра Монтенегро на рту Завала код Будве, а који је предвиђао изградњу 30 вила за продају и изнајмљивање и хотела са 27 спратова.

Иако урбанистички планови за рт Завала нијесу били готови, започета је изградња вила, а инспекција се у цијели случај укључила тек након медијског и притиска невладиног сектора. „Миракс”, чији је партнер у почетку њиховог пословања у Црној Гори био потпредседник ДПС-а и најмоћнији Будванин Светозар Маровић, љетос је отворио дискотеку „Miracle lounge” на брду Топлиш изнад Будве на некадашњој грађевинској депонији, а гдје је требао да гради аква парк. Дискотека у којој су организоване бројне журке до зоре и концерти познатих свјетских и звијезда из региона, нема дозволу за рад као ноћни клуб. У општини је регистрована као кафе бар који може да ради до један сат иза поноћи.

Једра више нема ни у брошурама

Занимљиво је да у „Мираксовом” водичу у дијелу који приказује комплекс Астра Монтенегро на Завали, нема планираног хотела у облику једра, који је требало да има 27 спратова и да буде први хотел са седам звјездица на Медитерану.

„Миракс” избјегава помињање у јавности друге фазе пројекта Астра Монтенегро, а не треба заборавити ни то да је агенција АП недавно пренијела да је Полонски објавио банкрот и да је суд замрзнуо сву имовину „Миракса” због неплаћања дуга од 242 милиона долара што је закичило атрактивне пројекте компаније попут Куле федерације у Москви. Компанија „Миракс” у Црној Гори негирала је такве наводе.

На листи магазина „Форбс”, богатство Полонског, који се почетком 2008. прославио реченицом да „они који немају милијарду могу да иду дођавола”, прошле године вриједио је 1,2 милијарде долара. Аналитичари процјењују да је „Миракс” дужан између 600 и 700 милиона долара.

Градоначелник Подгорице претукао новинаре подгоричких „Вијести”

Не дирајте Мутоша

- Све што гамиже у црногорском националном корпусу, а што није у Де-Пе-Есу, дигло се ових дана на тољагу против градоначелника Подгорице због батина којима је прије неки дан, онако домаћински, почасио новинаре „Вијести”!

Пише: Рајо Војиновић

Данас, 10. августа 2009. љета Господњег читам на „Мини” изјаву „дугогодишњег новинара” Драгољуба Вуковића „Слободној Европи” о изостанку „трајне и одлучне новинарске реакције на нападе на посленике јавне ријечи”.

То је, вели он, један нихилистички индивидуализам који не брине о заједници. Ми смо изгубили осјећај за заједницу у било ком смислу.

Он толкује како неолиберални модел капитализма негује овај нихилистички индивидуализам, који је постојао полазна основа за црногорско друштво у сваком његовом сегменту.

Опа, бато! Дирљиво, дирљиво, нема шта...

А истовремено у данашњим „Вијестима” професор Филип Ковачевић коментарише политичку ситуацију у Црној Гори и међудржавне односе Црне Горе и Србије, па вели:

Постоји проблем што многи из црногорског политичког врха гледају на сусједну државу кроз призму НАТО савеза, а многи из српског политичког врха на Црну Гору кроз призму великосрпске идеологије.

Он се боји да ће односи између Црне Горе и Србије све више подсећати на односе између Грузије и Русије и додаје да Црна Гора по папагајској послушности НАТО факторима и пајунској природи владајуће политичке елите и ипак већ подсећа на Грузију.

И опет: опа, бато! Дирљиво, да дирљивије не може бити!

„По папагајској послушности НАТО факторима”!? Народе, зна ли ико из којег је Милошевићевог или Шешељевог говора професор Ковачевић преписао ове ријечи?

Све што гамиже у црногорском националном корпусу, а што није у Де-Пе-Есу, дигло се ових дана на тољагу против градоначелника Подгорице због батина којима је прије неки дан онако домаћински почасио новинаре „Вијести”! Истина, таквих који нијесу у Де-Пе-Есу међу Црногорцима има отприлике толико да би, можда, испунили онај подгорички кафић пред којим се одиграло то, сада већ легендарно утјеривање трансатлантских вриједности на црногорски начин. А и та шака њих који нијесу у Де-Пе-Есу – јесте у Де-Пе-Есу. Јесте, јер ми Срби одлично знамо да јесте! Ти кругови нас Србе већ годинама маркирају као антидржавни и антидемократски фактор у

друштву. Они су уобличавали и уобличавају идеолошку и медијску хајку против српске самосвијести, па је стога, најбоље речено, чудно откуда Вуковићу тај осјећај о одсуству општедруштвеног заједништва и солидарности!? Биће да смо ми Срби наговорили Мугија да их онако демократски издегенечи!

Признајем, може ово да звучи малициозно, али само ономе који себи не поставља следећа питања:

Је ли ико од ових Црногораца икад дигао глас протеста против сваковрсног насиља над идентитетом српског народа у Црној Гори?

Која је оно новина објављивала прилоге под насловом: *Без климе и куйаишила више не љеиују ни Србијанци?*

Који су оно интелектуални кругови лансирали преферендумску крилатицу: *прво држава, па демократија?*

Тражили сте – гледајте, мрки Црногорци.

Пазите само профину тезу: проблем Црне Горе је што „многи из црногорског политичког врха” на Србију гледају кроз НАТО наочаре и што „многи из српског политичког врха” Црну Гору посматрају кроз „великосрпску идеологију”. Пазите само новог Бењамина Калаја! Како одједном постаје свјестан снаге црногорске у односу на нас, десетомилионски српски народ. Црна Гора га подсећа на Грузију, а Србија на Русију. А он би хтио, ни мање ни више, него да му Црна Гора по снази и односу према НАТО-у и Србији личи на Русију. И сад би наш добри профа, разочаран овако суровим рушењем традиционалне црногорске илузије о сопственој слави и величини, хтио да постави уравниловку, да изједначи НАТО и Србе, да у исти кош српа целата и жртву Има проблем што НАТО званичну Подгорицу чупа за уши кад год му се прохтије и истовремено га тишти што на челу Србије није Мишко Вуковић, или бар политички и идеолошки

ислужени Славко Перовић! А све то због тога што постаје свјестан, иако то не жели јавно да каже, да им је њихово златно теле звано Црна Гора било самосталније и сувереније док је било у државном заједништву са Србијом, него што је то сад, након референдума из 2006. године.

То што ова група Црногораца, остајући и даље при изањалим идеолошким фразама о „великосрпству”, полако почиње НАТО да посматра са нашег српског становишта и да критикује неолиберални модел капитализма, значи само једно: почињу, сиви соколови, да се суочавају са последицама црногорске државне независности, јер је „црногорски демократски пројекат” почео да пуца и по њиховим ребрима. Ако, нека пуца, тек ће да пуца. Љековито је то: да осјете коначно и они како то у стварности изгледа. Лакше ће прихватити непобитну истину да Црна Гора ни у једном облику државности и ни под којом влашћу не може бити нормална демократска држава. Не може, па макар јој застава била и црвено-плаветно-бијела, а химна „Онамо ’намо”! Не може, јер је држава Црна Гора одувјек била, и јер јесте, и јер ће бити док год буде постојала приватни феуд. И ништа више од тога!

Зато, кад год ме питају шта мислим о унутарцрногорским подјелама, ја одговарам: ништа, ја сам Србин. О црногорским проблемима размишљајем колико о албанским, хрватским или бошњачким. И са свима њима, укључујући и Црногорце, желим „најбоље могуће односе”. А да би наша жеља да између нас Срба и Црногораца буду успостављени такви нормални односи била остварива, неопходно је да и Црногорци желе њихово успостављање. А да желе, увјериће нас само и једино кад почну да поштују наша српска права. И нико ми, након свега што сам преживио у Црној Гори, не може пришити да овакав став није демократски и да је антиграђански и митомански.

А до тада - не дирајте Мугоша!

Не плујте увис, јер је Муги ваш, јер је Муги – ви!

Одговор професору Милану Поповићу

Не може и јаре и паре

- *Ви сте један од оних који су 21. маја 2006. године „дакнули” освешти постојећег племенског свијесити вриједностима цивилизованог грађанског друштва. Сад се жалите комитетиу - немојте се жалити нама Србима. Ћушите и шршите, гласајте и даље Мила и Мугија, јер ако вам на власти дођемо ми Срби, надрљаће вам идеолошки концепти горе од жутих мрва. У шом случају вам не би од помоћи била ни ваша еквица*

Пише: Рајо Војиновић

Добро јутро Колумбо, тј. професоре Милане Поповићу! „Врхови режима” су изгубили „сваки контакт са реалношћу, осећај мере и самоконтролу”. „Случај градоначелника Мугоше”, велите, „то јасно показује”. Открили сте Америку, професоре Поповићу! „Најгоре је”, тврдите, „што о томе не постоји ни минимална свест (...) ни код највећег дела грађанства (...), као ни код највећег дела стручне, правничке јавности, која је картелизована и корумпирана”.

Добро јутро Колумбо, тј. професоре Поповићу!

Још једне батине по антисрпским црногорским леђима одједном су, тако рећи као гром из ведра неба, као Резолуција ИБе-а из четрдесет осме, и за вас постале „злочиначко удруживање најширих и најопаснијих размера (...) против слободе уопште”. У том „злочиначком удруживању”, посредно и непосредно, како ви теоријски мудро мните „чињењем и нечињењем”, учествују „директор полиције, врховни државни тужилац, истражни судија, два ресорна министра, унутрашњих послова и медија, најзад и сам председник владе”.

Добро јутро Колумбо, тј. професоре Поповићу!

У том „злочиначком удружењу” је, откривате ви, „и европска влада, њен представник у Црној Гори, Леополд Маурер, чија је изјава од 1. септембра била гора од ћутања...”.

Добро јутро Колумбо, тј. професоре Поповићу!

Мугијево каубојско дивљање сад је одједном „атипични, унутрашњи, пузајући државни удар”, попут „онога из 1989.”. Оног великосрпског, како воле да га назову ваши идеолошки истомишљеници. Сад вам је - ха-ха-ха! - градоначелник Муги великосрбин! Хоћете сиротог Мугија – о, што се слатко исмијаж! - да претоварите и некако утрпате нама Србима!

Да вам нешто кажем, професоре Поповићу.

Није овдје проблем у режиму, него у самој идеји, у самим темељима црногорске државности. Црна Гора, професоре, никад није и не може никад, никако, ни под којим условима, ни под једном влашћу, па макар она била и најсрпскија, бити слободно демократско друштво. Не може због тога што, уколико жели да постоји као држава, Црна Гора мора да утјерује идентитет и да се намеће силом својим поданицима као златно теле коме клањају нецивилизовани пагани. Црна Гора је постплеменско друштво, баш као што је исто то била и она предјугословенска. Не може Црна Гора да пробуди природну љубав својих грађана, јер не може да им обезбиди пристојан живот, достојан цивилизованог човјека. Вјерујте професоре, кад би Црна Гора била успјешна држава, чак и нама Србима

Мугијево каубојско дивљање сад је одједном „атипични, унутрашњи, пузајући државни удар”, попут „онога из 1989.”. Оног великосрпског, како воле да га назову ваши идеолошки истомишљеници. Сад вам је - ха-ха-ха! - градоначелник Муги великосрбин! Хоћете сиротог Мугија – о, што се слатко исмијаж! - да претоварите и некако утрпате нама Србима!

би било ближе Цетиње од Крушевца. Али, како да нам буде ближе, кад на њему нема ничега осим мржње према Србима, док у Крушевцу прозводе „Мерима“ сапуне које и Црногорци користе за одржавање личне хигијене? За љубав је потребно двоје, зар не професоре? Не може то Црна Гора, јер нема снаге, јер нема ни предуслове, камо ли услове, да буде нормална држава. Стога овдашњи локални феудалци одвајкада прибјегавају насиљу и своје финансијске интересе штите батином која се манифестује кроз идеологију насилног утјеривања црногорског државног и националног идентитета. Има ли икаквог смисла, осим овако на црногорски потемкиновски начин, тврдити да у постплеменском друштву станују демократија и „слобода уопште“? Зар заиста вјерујете, професоре Поповићу, да ово што црногорски објекти режимског антидемократског иживљавања, којима стајете у заштити, они што су својевремено објављивали текстове с нацистичким насловима („Без климе и купатила више не љетују ни Србијанци“), зову државом, да то, дакле, може бити нормална држава? Ако вјерујете, онда се ви, професоре, бавите поткивањем жаба.

Да вам још нешто кажем, професоре Поповићу.

Пошто сте се, видим, напрасно разочарали у Леополда Маурера и Европу, морам да вам скренем пажњу на један важан детаљ из историје европско-црногорских односа. Када је на Берлинском конгресу из 1878. Црна Гора тражила излаз на море, књажев изасланик у ходнику зграде у којој се одржавао тај скуп војвода Божо Петровић, рекао је следеће: „Нека нам Европа да мало равнице на обали мора да се настанимо. Ми не тражимо ништа више него да сађемо с наших планина и да се цивилизујемо“. Али, ондашњи енглески премијер Бенџамин Дизраели овако је одговорио на тај захтјев: „Ништа од тога. Ми одбацујемо ту замисао. Црној Гори није потребна никаква лука, само мали врт у којем ће гајити купус и кромпир“. Црна Гора тада је ипак добила излаз на море, али захваљујући Русији, а не Европи, професоре. Али, као што видимо, она се није цивилизовала ни послје тога, ни до данашњег дана. Што се онда, на почетку 21. вијека, љутите на Леополда Маурера и европску владу, господине Поповићу? Не вјерујем да сте толико наивни и да мислите како је Мути корумпирао и картел Маурера, а Ђукановић европску владу? Прије ће бити да је обрнуто, зар не?

Да вам још нешто кажем, професоре Поповићу.

Грађанска свијест је једно, а ваша црногорска грађанстичка идеологија нешто сасвим друго. Грађанин је носилац свијести да је држава та која треба да служи интересу сваког појединца, без обзира на његову националну, вјерску, језичку, социјалну или било коју другу припадност. Грађанин - то је слободан човјек који не клања држави као златном телету. А такви, господине Поповићу у Црној Гори чине само трећину становништва и национално се зову Срби. Других таквих у Црној Гори за сада нема. И не вјерујем да ће их бити ни убудуће. Да има, не би Срби били једина опозиција у овом виртуелитету од

државе. Црногорци су, а не Срби, поданици с поданичком свијешћу. Зато не трпајте нас Србе у ту вашу причу. Недавно сам листао књигу политичких говора књаза Николе и у њој сасвим случајно налетјео на једно његово обраћање Ђеклићима које почиње ријечима „мој добри и послушни народе“. Послушност господару – то је главна црногорска „врлина“. Зато Црногорци толико љубе и онога Николу и овога новог Николу. Ви црногорски грађанисти хоћете, међутим, и јаре и паре. Мислите да сте већ грађани самим тим што служите геостратешким интересима разних евроамеричких Маурера. Не, господине Поповићу, за њих сте ви и данас, на почетку 21. вијека, исти онај нецивилизовани пук коме је једино потребан мали врт за сађење купуса и кромпира, који ће као такав признати злочиначку творевину на Косову и Метохији и одрадити још понеки прљави антисрпски посличак.

И само још једно да вам кажем, професоре Поповићу.

Ви сте један од оних који су 21. маја 2006. године „дакнули“ освети постплеменске свијести вриједностима цивилизованог грађанског друштва. Сад се жалите комитету - немојте се жалити нама Србима. Ђутите и трпите, гласајте и даље Мила и Мугија, јер ако вам на власт дође мо ми Срби, надрљаће вам идеолошки концепт горе од жутих мрава. У том случају вам не би од помоћи била ни ваша екавица.

Пошто сте се, видим, напрасно разочарали у Леополда Маурера и Европу, морам да вам скренем пажњу на један важан детаљ из историје европско-црногорских односа. Када је на Берлинском конгресу из 1878. Црна Гора тражила излаз на море, књажев изасланик у ходнику зграде у којој се одржавао тај скуп војвода Божо Петровић, рекао је следеће: „Нека нам Европа да мало равнице на обали мора да се настанимо. Ми не тражимо ништа више него да сађемо с наших планина и да се цивилизујемо“. Али, ондашњи енглески премијер Бенџамин Дизраели овако је одговорио на тај захтјев: „Ништа од тога. Ми одбацујемо ту замисао. Црној Гори није потребна никаква лука, само мали врт у којем ће гајити купус и кромпир“.

Тако је говорио Килибарда

- У сепаратистичким круговима у Црној Гори врши се насиље над језиком. Не могу да схваће да језик није реверзибилно језеро. То значи да се не може језичка материја са увора враћати на извор. Језик тече као ријека и ко не зна законе њене материје, стропоштаће се у први вир!

(Новак Килибарда у „Истоку” децембра 1994. године)

Пише: Донко Ракочевих

У децембру 1994. године („Исток”, број 10.) радио сам тему „Престоница или пријестоница” и, између осталих, за мишљење питао проф. др Новака Килибарду који је рекао следеће:

– Треба посебно нагласити да се сваки ваљан правопис ослања на природу језика. Правопис је као лекар који прописује лекове према датој природи организма.

У сепаратистичким круговима у Црној Гори врши се насиље над језиком. Иде се у томе толико далеко да се не поштује чињеница да се глас „јат” претворио у „е”, „ије” и „и” (млеко, млијеко и млико), а гдје је постојао глас „е” (небо, реп) тамо је остао глас који је био. Дакле, није правилно рећи „нијебо”, него је остало „небо”. Рећи „пријестоница” је исто као рећи „нијебо”. А што је тако, можемо само оптуживати језичку природу.

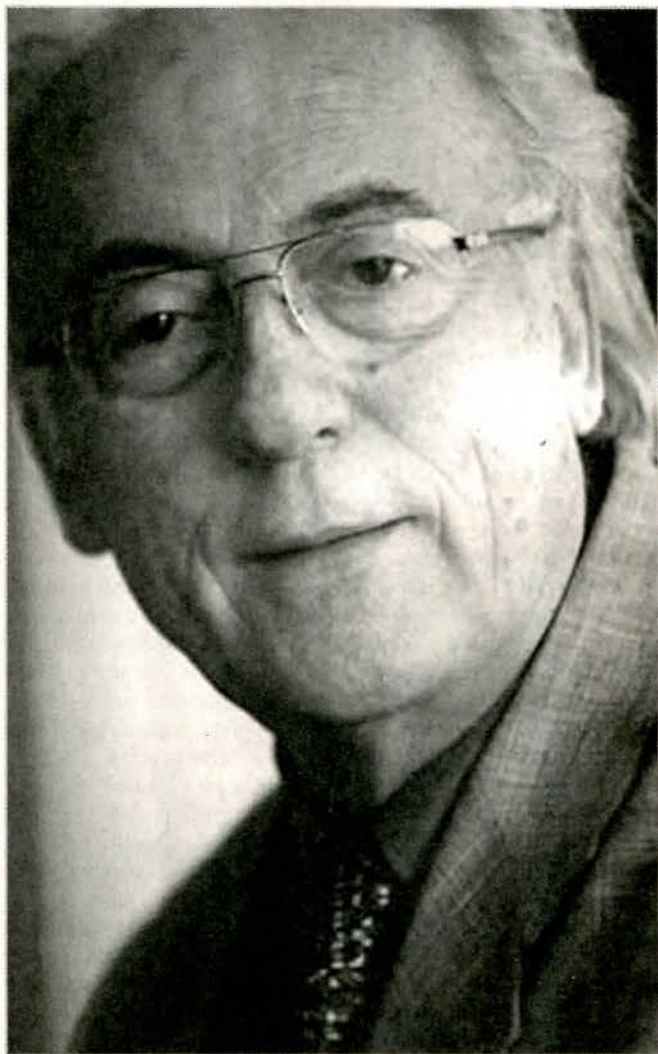
Данас сепаратисти пишу „приједлог”, „пријесједник”, „ријеп”, „слиједеће” и сл. Они знају да за то неће одговорити пред судијом за прекршаје, али треба да знају да одговарају пред слухом сваког човјека који зна шта је језик. Свака боља граматика зна да се каже „бријег”, а да се у множини каже „брегови”, а не како црногорски сепаратисти кажу „бријегови”.

Треба и ово нагласити: језик није реверзибилно језеро. То значи да се не може језичка материја са увора враћати на извор. Још конкретније: мада ми цијенимо језик Љубише и Његоша, уживамо када читамо њихове књиге, баш зато што је њихов језик такав, али тај језик је превазиђен за језичку употребу. Језик тече као ријека и ко не зна законе њене материје, стропоштаће се у први вир!

Тако је говорио професор Килибарда. Данас више не мисли тако. Данас и сам говори „пријестоница”, „слиједећи”, „вријеба” и сл. Вратио је језичку материју са увора на извор, иако је својевремено говорио да је то противно језичкој природи. А он сам плови низводно, и то толико брзо да се стропоштао у сеп(ара)ти(сти)чки вир, одакле га више нико не може извадити и опрати.

Из те сеп(ара)ти(сти)чке јаме му је преостало само да кукумаче што га нијесу именovali у комисију за израду црногорског правописа, па у „Вијестима” од сриједе каже:

– Правопис је добро урађен, али пут његовог прављења је лош. У вријеме социјалистичке Југославије, када се кодификовао правопис српскохрватског језика, то је рађено више година. Најелитнији научници Југославије правили су тај правопис и кодификацију. Дакле, неке личности нијесу биле адекватне за израду црногорског правописа, са аспекта стручности.

Остаје нејасно, како нестручне личности направиле добар правопис, или је Килибарда данас све добро што носи име црногорско.

Но, главно питање које се мора поставити овом професору универзитета јесте: да ли треба одузети дипломе генерацијама студената које је учио „погрешно”, говорећи им да се не каже „слиједећи”, да се језичка материја не може враћати са увора на извор, да је то што црногорски сепаратисти раде насиље над језиком?

„Према томе, дволични Јанус није само мистично биће античког свијета, него и реални судионик црногорске

политичке сцене” – изјави Новак Килибарда за Миомира Мугошу прије неки дан, и не трепну, као да он сам није највећи Јанус за кога зна црногорска историја.

Мегдан са Брковићем

Док је Новак Килибарда био Србин, имао сам прилику да направим неколико интервјуа са њим (углавном за „Вечерње Новости”) и, морам признати, биле су то понајљепше реченице које сам од савременика чуо на теме: Љепота српског језика, Косовски мит у Црној Гори, Култ Обилића у Црној Гори, Нераздвојивост црногорске од српске културне баштине и историје, Српство код Његоша...

Било је, с друге стране, у тим интервјуима и дневно-политичких „бисера”, па и ратничких поклича, на примјер да „ако желимо да узмемо наш Дубровник, морамо бити мудри па тражити Сплит”, али и духовитих обрачуна са црногорским сепаратистима, прије свега са Јевремом Брковићем, за кога ми је, у разговору под насловом „Према чојству и оружје”, рекао:

– Не могу прихватити мегдан са Брковићем. Јер, у цјелокупном арсеналу јуначког оружја с којим су се Црногорци служили у бојевима и на мегданима, не могу наћи оруђе с којим бих се борио против њега. То може бити само метла, али пошто се ја не борим са метлама, не могу прихватити изазов. Нека нађе мегданцију према себи.

Касније Килибарди то није сметало да се дружи са Брковићем и на крају да прихвати његову дукљанску идеологију.

Први интервју са Килибардом сам радио у јесен далеке 1986. године, за тада популарну „Осмицу” („Новости 8”), поводом проблема које је имао у Црногорској академији наука и умјетности, зато што у прилогу који је радио за Енциклопедију, није хтио (односно могао) да раздвоји

црногорску од српске усмене народне књижевности. Прије неки дан, на телевизији „Вијести” сам га чуо како тврди да је он тада имао проблем у ЦАНУ зато што је написао неки афирмативан текст о Крсту Поповићу. О усменој народној књижевности коју није хтио да дијели – сада ни помена.

Гадило му се од ријечи Монтенегро

Једну од ефектнијих изјава о црногорским сепаратистима, дао ми је прије 17 година, тачније 28. септембра 1992. године. За „Вечерње Новости” сам радио рубрику „Шта познати црногорски интелектуалци мисле о све чешћој употреби ријечи Монтенегро”. Ево шта ми је тада рекао Новак Килибарда:

– Због све чешћег прекрштавања Црне Горе у Монтенегро, посебно јадно се осјећају Паштровићи, јер су се вјековима борили против латинске духовне превласти. Замислите како би се, да чује за ову срамоту, осјећао Стефан Митров Љубиша или Његош. Знају историјски народи да се губитком ријечи губи и дио народне свијести и духовне пропознатљивости.... Стопостотни Црногорци стално лелечу и кукају како им је угрожена црногорска самобитност, а рођену земљу називају туђим именом.

Шта би данас на исто питање одговорио Килибарда, није тешко претпоставити. Замислите како би се да чује његове данашње аветлуке, осјећао онај Килибарда из 1992. године. Вјероватно би потегла метлу („према чојству и оружје”) коју је сматрао адекватном и за обрачун са Брковићем.

Римски папа покушао да врбује митрополита Данила (Дајковића)

Папина специјална понуда

- Писмо специјалног изасланика римског Папе, монсињора Франциска Паловиниџија, блаженопочившем митрополиту црногорско-приморском Данилу (Дајковићу)

Приредио: М. Р. Ђукић

„Ваше Преосвештенство, молим да ми опростите на грешкама, али трудићу се да их буде што мање, јер сам по први пут у повјерљивој мисији овдје. Молим да разумијете моје напоре које чиним сам уз припомоћ веома оданих и повјерљивих саучесника, али све то да што боље и савјесније, да најбоље намјере Свете столице извршим што разборитије уз велику обазривост, на што сам нарочито упозорен.

Носим Вам специјалну поруку Светог оца Папе и Његову поруку требам лично да уручим, па сам радо прихватио овај напорни пут да се уз његов благослов овјековечи труд и обезбиједи Ваша сагласност и саучешће што је из-

ричита жеља Св. Оца Папе, па сам пошао на овај историјски пут који треба да овјековечи Вас.

Но, ево у Сарајеву сам позван у Надбискупију и задржан, хитно обавијештен са напоменом да моментално није погодан моменат – на име пала би у очи моја присутност на Цетињу, па би могле наступити немиле посљедице и многе непријатности од ненамјерних злих људи Ваше средине, што би омело и много нашкодило постигнутим успјесима у одвајању Ваше Свете цркве од натурене сепаратистичке јереси.

Много се постигло и Св. Отац Папа је веома задовољан и предложио је да би било најбоље да се скине она мала капела и смјести у музеј или Његуше гдје би одговарао намјени, гдје историја тога времена изумрлог старог народа још једино не може да види.

Свијма је јасно да садашњи народ нема више ништа заједничко са некадашњим народом оријентисаним велико-српском идеологијом која је злоупотребила овај народ, који ето може се рећи потпуно изумире. Нови народ са новим навикама и новим животом је народ будућности и нових прегнућа, па је вољан Св. Отац Папа да овај народ свесрдно помогне и да га поврати у праву Христову вјеру зашто је вољан и да уложи велика средства.

Св. Отац Папа је вољан да даде 500 милиона лира као помоћ за израду маузолеја који ти храбри људи тако упорно траже и желе, па ће и Папина помоћ много допринијети, па ће само тражити да у маузолеј буду смјештене

Св. Отац Папа цијениће веома Ваше напоре и велику душевну и просвјетну вриједност, цијенећи Вашу оданост Светој цркви, а вјерујући да ће у Вама наићи на сарадника у борби да се успостави у Црној Гори права Христова вјера и осамостали као новорођенче Св. Оца Папе, он је вољан да све жртве поднесе и сва средства за то уложи, па једва чека да се освети Дивни Храм у Титограду и успостави библиотека, доведу мисионари и отпочне помагање тог доброг народа у превођењу правој Христовој вјери.

кости Луције – Црногорке (Озане Которске), која је још раније прешла у праву Христову вјеру и до смрти била изложена свим прогањањима, али никад није хтјела да ту вјеру осрамоти и остави. Зато ће она бити оглашена Светицом и жеља би била да се њени остаци похране у маузолеј зашто ће бити изграђен велики и диван саркофаг који ће красити унутрашњост маузолеја. Св. Отац Папа цијениће веома Ваше напоре и велику душевну и просвјетну вриједност, цијенећи Вашу оданост Светој цркви, а вјерујући да ће у Вама наићи на сарадника у борби да се успостави у Црној Гори права Христова вјера и осамостали као новорођенче Св. Оца Папе, он је вољан да све жртве поднесе и сва средства за то уложи, па једва чека да се освети Дивни Храм у Титограду и успостави библиотека,

Свима је јасно да садашњи народ нема више ништа заједничко са некадашњим народом оријентисаним великосрпском идеологијом која је злоупотребила овај народ, који ето може се рећи потпуно изумире. Нови народ са новим навикама и новим животом је народ будућности и нових прегнућа, па је вољан Св. Отац Папа да овај народ свесрдно помогне и да га поврати у праву Христову вјеру зашто је вољан и да уложи велика средства.

доведу мисионари и отпочне помагање тог доброг народа у превођењу правој Христовој вјери.

У томе Св. Отац Папа рачуна на Вашу сарадњу и вољан је да Вам понуди положај међу својим најближим сарадницима, а да Ви руководите свим тим пословима уз загарантовану дискрецију. То је била моја мисија и то би била порука коју сам имао да уручим са још многим другим, па како сам спријечен и како су сада заоштрене многе несигурности од пакости људи, то сам обавијештен да приликом посјете Председника од стране Пачинелија и додира истог са извјесним храбрим људима Титограда, да се ово сада избјегне и затражи додир или састанак у Загребу или Ђакову, како би се избјегло да се предају новчана средства и награде храбрим људима на мјестима која би била подлога непријатности како тих храбрих људи, тако и свег досадашњег успјеха и рада.

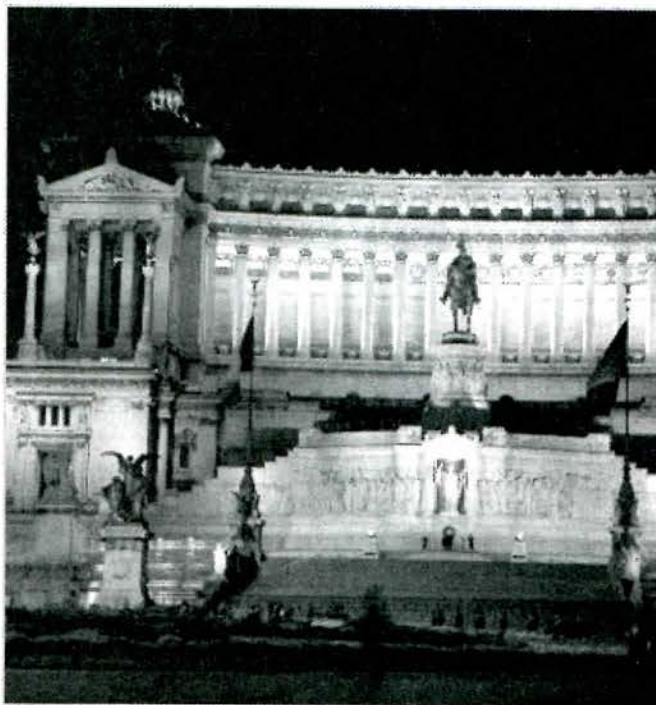
Износећи Вам ово, молим Вас да разумијете велико интересовање Св. Оца Папе за Вашу велика дјела и љубав према својој пастви која треба да се преведе правој Христовој вјери за што би Ви били најпогоднија личност.

Вјерујем да Вам је познат удио Св. Оца Папе код одвајања македонске цркве, но из специјалних разлога у данашњој вјери, што је било условљено од тих храбрих људи у Скопљу, који су вољни да се у догледно вријеме и тај народ преведе у праву Христову вјеру.

Из жеље да се све то најљепше среди, молим да донесете Вашу одлуку гдје би жељели да се лично састанемо и примите све што Вам доносим, а Ви ми дадете Вашу сагласност или могућност, доставите Надбискупији Загреб”.

Метковићи, 28. децембар 1969.

С особитим поштовањем одани, њокорни Вам Паловинији!

Уз сјећање на Великог Краља – Ујединитеља

Трнов вијенац Александра Карађорђевића

- *И данас, у срцу свих Црногораца који род свој не заборавише, одзвањају до неба, чувене ријечи владике Николаја Велимировића, који при освештању Његошеве капеле изговори: „Клекните на кољена, величанство, налазите се на крову Српства!”*

Пише: Проф. др Чедомир Лучић

Да ли смо у својем самољубљу отишли толико далеко да се „самоникло” понашамо, или нас је „брезомора” заробила, те се не умијемо сјетити ничега што нас са свесрпством везује?! Да ли смо постали експериментална заморчад нечијих страних (а нажалост „наших”) господара, или и једно и друго?!

Повод за овакво размишљање је баш овај наизглед сунчани 9. октобар, али у души сваког Србина тамни дан. Дан, када су из тамног нацифашисоидног вилајета, а на радост коминтерновских планера затирања свесрпства и православља, у Марсејској луци 1934. године, крвожедне але, овоземно усмртиле Великог Краља мученика – Александра Ујединитеља. Оног великана који је умио клекнути на данас оскрнављеном Ловћену, да ода пошту генију. Оног генију донебеснику коме је, о свом трошку капелу обновио. И то бијаше јесен 1925. године. На само девет година пред марсејски бродолом југославља, које је од тада почело тонути.

И данас, у срцу свих Црногораца који род свој не заборавише, одзвањају до неба чувене ријечи владике Николаја Велимировића, који при освештању Његошеве капеле изговори: „Клекните на кољена, величанство, налазите се на крову Српства!”

И, клекну краљ Визионар, клекну да би још већи био. А васељенски, уз мирис тамјана, одјекнуше звуци древног звона Иванова, ширећи се, у чудној хармонији српског славља „од Дунава до Мора сињега”.

А кад, кроз непуну деценију, Солунски витез у свевјечност оде

*„... чу се јака
са мора далека.
Црни гласи,
носе их њаласи.
Више није
звезде најсјајније,
која сјаше
све обзорје наше.”*

Жалост обузе, не само словенске, него и остале балканске правдољубе.

*„... А Цетиње
кроз сузе њроклињаше
круноломце,
јуде и лаколомце,
ишло из њизме,
исход итуђе чизме,
крв њролише,
образ оцрнеше.”*

Сјећали су се и потресали ти, тада дубокоумни горшгаци ловћенски, да се ту, на Цетињу и Његушима, љуљала колијевка „Зорне Зорке, са Цетиња Црногорке” и да је уз дједа Николу корачала малим, а већ великим корацама. То је било у вријеме кад Књажев зет Петар бијаше изгнанник из своје, тада Обреновићке Србије. А Петар изгнанник бјеше, све док његову Србију, из аустрофилских канди, радикалска снага не отрже и оснажи. А шта данас рећи? Куд се окренути? Надати се?!

Господу за опрост општег сагрешенија молити се, зов предака ослушкивати, сатани не попуштати! Јер посртаји никад коначан пад не значе! Опет ће бити и доста „рука” и велика снага. Потомство ће се наше предака сјетити и више им од нас свијеће палити. И Свеобјединитељу, на добро свих, буктињу разгоријевати. Дај Боже!

Ако Французи имају два споменика Великому Ослободиоцу Александру, један у улици Камбера, а други код Комесаријата у Марсеју, као и у Паризу његовом, још већем оцу, такође објединитељу, Петру 1, и ако их уз дивљење и стално одавање поште славе, а Срби чак ни у „Српској Спарти” немају, онда макар сачувајмо онај у души, који су нам преци оставили!

И њему и прецима вјечнаја памјат!

Седамдесетихијет година касније, на дан 9. октобра 2009. године.

Промоција књиге проф. др Вељка Ђурића Мишине
„Варнава, патријарх српски”

Светионик Српства

- *И као патријарх, Варнава је наставао свој божоугодни пути. Ујединио је тада разједињену српску цркву, донио Устави Српске цркве, саградио зграду данашње Патријаршије, положио камен темељац за храм Светог Саве на Врачару, обновио бројне цркве и манастире, покрећу издавачку дјелатност, извршио неопходне реформе у нашој цркви, стизао у крајеве гдје раније није стизала нога српског патријарха, предводио литију кроз Скопље, Загреб, Дубровник, Славонију и по осталим српским градовима; и све то за неких седам година provedених на његовом трону. По значају онога што је урадио за српски народ и Српску цркву, патријарх Варнава се налази одмах иза првог нашег архиепископа и просветитеља – светог Саве*

Пише: Бојан Струњаш

Промоције књига, саме по себи, не представљају никакав спектакуларан догађај за наш град. Међутим, сама чињеница да се први пут у Пљевљима, граду патријарха Варнаве, промовише књига о патријарху Варнави, за нас Пљевљаке је од изузетног значаја и зато вечерас срдечно, са изузетном љубављу и поштовањем, дочекујемо проф. др Вељка Ђурића Мишину, аутора књиге „Варнава, патријарх српски”.

Због чињенице да се о патријарху Варнави дуго ћуцало, чак и овдје у његовом родном граду, укратко ћу посетити на неке основне податке из живота патријарха српског Варнаве (Росића).

Петар Росић, потоњи патријарх Варнава, рођен је овдје у Пљевљима, 11. септембра, на дан Усековања Светог Јована Крститеља, прије сто тридесет година у српској православној породици Росић, од оца Ђорђа и мајке Крсмане, рођене Пејатовић. Крштен је у манастиру Свете Тројице. Пишући о патријарху Варнави новинар „Политике” је, 1937. године, записао: „Рођен тамо гдје је сјај српске круне, ту у Рашкој Немањића, напојен националном етиком на њеном извору.”

По причању старих Пљевљака, мали Петар са својом мајком Крсманом, иначе изузетно побожном женом је, редовно, недељом и празником, одлазио у манастир Свету Тројицу на богослужења, као и у оближњи манастир Милешеву.

У традиционалној српској породици Росић, а под окриљем манастира Света Тројица и Милешеве, одрастао је дјечак Петар васпитаван у духу светосавља. По завршетку основне школе у Пљевљима родитељи Петра шаљу у Призренску богословију на изучавање богословске науке, гдје му је школски друг био пет година старији Божи-

дар, тј Серафим (Царић), каснији игуман манастира Свете Тројице - Серафим. Тако је мали Петар напустио своја родна Пљевља и не слутећи да ће се касније у свој родни град враћати као јеромонах, владика, митрополит, а на крају и као српски патријарх. Говорећи много година ка-

Књига професора Вељка Ђурића „Варнава, патријарх српски” је научно утемељена, обogaћена значајним бројем докумената и фотографија и као таква треба да служи за примјер научницима из разних области како се треба бавити науком. Прикупљајући грађу за ову књигу и проф. Ђурић се суочио са препрекама оличеним у виду државне тајне, али то га није спрјечило да буде први Србин који је написао књигу о патријарху српском Варнави.

сније о разлозима због којих је напустио родни град, патријарх Варнава ће изјавити: „Ми напуштамо свој завичај, предајући се у крило сурове климе, само да накупимо науке и искуства, неопходно потребног за пресађивање у нашу отаџбину. Зато ниједан часак не треба пропустити узалудно. Вапај народни треба да нам је пред очима. Само спремни и предани своје послу, у стању ћемо бити препородити свој народ и очувати га од зле судбине туђег уплива.”

Петар је богословију завршио са одличним успјехом. Као изузетно талентован ученик постаје питомац Светог Синода Руске православне цркве и одлази у Русију на Петроградску духовну академију, коју такође завршава са најбољим оцјенама. Након завршетка студија Петар доноси одлуку да се замонаши. „Ја сам лично за се изабрао онај начин који је у нашој Српској православној цркви у свој својој слави на себе применио наш просветитељ свети Сава.”

Епископ Руске православне цркве Сергије приликом пострига свог духовног чеда Петра ће саопштити: „Ти си желео да овде добијеш више богословско образовање, само зато да се вратиш своје бедном, подјармљеном народу, и да му послужиш свим оним што ће ти дати богословска наука.” Убрзо након монашења монах Варнава је произведен и у чин јеромонаха.

Како се јеромонах Варнава истицао православним врлинама, на залагање Руске православне цркве у тридесетој години изабран је за епископа дебарско-велешког, а десет година касније, 1920. године, за митрополита скопског. Описујући вријеме у коме је Варнава постао епископ дебарско-велешки, познати биограф патријарха Варнава, Вл. Мајевски, у Предговору својој књизи „Српски патријарх Варнава и његово доба” ће записати: „У времену, када се на националној позорници класичнога Југа као неуморан, пожртвован и неустрашив верски и национални радник појављује епископ Варнава, јужна Србија била је право поприште крвавих обрачунавања између разних верских и националних пропаганди.”

Будући да је Варнава морао ширити своју мисију епископа и митрополита у тешко вријеме, са српским народом повјерене му епархије и митрополије је дијелио добро и зло, трпећи најстрашније нападе од арнаутског башибозука, као и од Грка, Бугара и Цинцара, који су све радили да тамошњи српски народ отргну из окриља српске цркве и државе. За све вријеме управљања епархијом Јужне Србије Варнава је био непоколебљив постижући значајне успјехе на националном и вјерском плану. Све то, као и дипломатска служба у Русији кандидовало га је за српског патријарха, што је и постао 1930. године.

И као патријарх, Варнава је наставио свој богоугодни пут. Ујединио је тада разједињену Српску цркву, донио Устав Српске цркве, саградио зграду данашње Патријаршије, положио камен темељац за храм Светог Саве на Врачару, обновио бројне цркве и манастире, покренуо издавачку дјелатност, извршио неопходне реформе у нашој цркви, стизао у крајеве гдје раније није стизала нога српског патријарха, предводио литију кроз Скопље, Загреб, Дубровник, Славонију и по осталим српским градовима; и све то за непуних седам година проведених на пећком трону. По значају онога што је урадио за српски народ и Српску цркву, патријарх Варнава се налази одмах иза првог нашег архиепископа и просветитеља – светог Саве.

„Кроз љубав хришћанску и нашу националну свест треба да смо уједињени као један човек, и да увек стојимо на страни чувања наше крвљу и муком стечене велике Србије. Ја вам ово говорим као српски патријарх; потсе-

ћам вас на све оне (најтеже) периоде наше, потсећам вас кад је патријарх Пећски Гаврило био обешен у Азији зато што није хтео да се одрекне своје вере и нације; потсећам вас на оне наше свештенике и народне прваке и вође у свим крајевима државе који су радили за стварање ове земље; потсећам на крајња жртве и самопрегорења. Та крв нам налаже да смо сви један с другим, чврсто везани, и да своју децу васпитавамо у оним идеалима које ће нас одвести ка бољем Пијемонту...”, (стр. 326)

Као велики духовник и ватрени национални борац патријарх Варнава је засметао тадашњем режиму приликом усвајања Конкордата у Скупштини Краљевине Југославије, по коме је католичка црква требало да добије повлашћен положај у односу на Српску православну цркву. Патријарх Варнава се тој злокобној намјери жестоко супротставио. Недуго затим, Патријарх се разболио, изненада, у 57. години живота, од болести коју љекари нису могли прецизно да дефинишу нити да нађу лијек за њу. Јавна је тајна да је патријарх Варнава тада отрован мјестом жестоког противљења усвајању Конкордата. Непун мјесец послје смрти патријарха Варнаве у Пљевљима умиру његова два рођена брата Алекса и Урош, који су путовали у Београд како би открили узрок изненадне болести свога брата, међутим злочинци су отровали и њих двојицу, тако да су и они убрзо умрли од последица тровања.

Животни пут патријарха Варнаве био је трновит, што симболизује и трнов вијенац који су његови Пљевљаци сплели од глоговог прућа и положили на његов гроб на дан сахране. Нажалост, тај глогов вијенац није симболизовао само животни пут патријарха Варнаве, већ и судбину српског народа од тада до дана данашњег, свједочећи тако ријечи светог Саве да је српски народ: „Исток на Западу и Запад на Истоку.”

Књига професора Вељка Ђурића „Варнава, патријарх српски” је научно утемељена, обогачена значајним бројем докумената и фотографија и као таква треба да служи за примјер научницима из разних области како се треба бавити науком. Прикупљајући грађу за ову књигу и проф. Ђурић се суочио са препрекама оличеним у виду државне тајне, али то га није спријечило да буде први Србин који је написао књигу о патријарху српском Варнави.

Дуго се у српском народу ћутало о смрти патријарха Варнаве, а и ћутање је, као што знамо, саучесништво у злочину. Ријечи су Господње: *Рециће истину и истину ће вас ослободити*. Изреченом истином о патријарху Варнави проф. Ђурић није ослободио само себе као научника, већ и нас Пљевљаке и васколики српски народ.

Мученичка смрт патријарха Варнаве није само примјер једног свирепог убиства, већ и опомена свакоме ко се упусту у борбу за одбрану српских националних интереса, да је то тежак пут, којим се ријетко иде и на који се усуђују само одабрани.

Као достојан наследник Светог Саве; најбољи Пљевљак међу Србима и најбољи Србин међу Пљевљацима, патријарх Варнава се одужио српском народу и прославио наш мали град смјештен у Рашкој области, али се Пљевља и Пљевљаци неће одужити свом славном патријарху, све док на нашем главном тргу не буде његов споменик и док његову родну кућу не предамо под заштиту Епархије милешевске, као и док не схватимо да живимо у Немањиној Рашкој, а не у турском санџаку.

И на крају, нека Бог да да све више буде, и у Пљевљима, и у васколиком Српству, оних који иду стопама патријарха Варнаве, а све мање оних који слиједе пут његових убица, а вама професоре Ђурићу, још једном хвала што сте нам подарили књигу о нашем Пљевљаку, патријарху српском Варнави (Росићу).

Странка српских радикала прославила Света Три Јерарха

Сложно до побједе

- *Били су нас, драги пријатељи, студени и зли вјетрови, али смо успјели да одолимо свим искушењима непоколебљиво бранећи српске националне интересе. Да је било тешко – било је. И данас је тешко. Ми смо једина странка на свијету чији је председник заточеник свјетске кривде и неправде, само зато што се није хтио покориши глобализму као новом свјетском порећку и продаши вјеру за вечеру. И овом приликом желимо да истакнемо да смо поносни што смо политички следбеници Војислава Шешеља који као најтврђи живи бедем Српства одолијева хладним и злим вјетровима, бескопромисно бранећи српски народ и нашу отаџбину, истакла је председник Странке српских радикала проф. Видосава Остојић*

Приредила: Тамара Радуловић

Проф. Видосава Остојић (председник Странке српских радикала): На самом почетку желим да се свима вама захвалим што сте дошли да са српским радикалима прославите крсну славу – Света Три Јерарха. Свети Василије Велики, свети Григорије Богослов и свети Јован Златоусти су заштитници православних хришћана од студенских и злих вјетрова, тако да Света Три Јерарха нису случајно крсна слава Српских радикала. Захваљујући њиховој благодети Српска радикална странка постоји пуних двадесет година у Србији и 18 година у Црној Гори, Републици Српској, Републици Српској Крајини и Македонији.

Били су нас, драги пријатељи, студени и зли вјетрови, али смо успјели да одолимо свим искушењима непоколебљиво бранећи српске националне интересе. Да је било тешко – било је. И данас је тешко. Ми смо једина странка на свијету чији је председник заточеник свјетске кривде и неправде, само зато што се није хтио покориши глобализму као новом свјетском порећку и продаши вјеру за вечеру. И овом приликом желимо да истакнемо да смо поносни што смо политички следбеници Војислава Шешеља који као најтврђи живи бедем Српства одолијева хладним и злим вјетровима, бескопромисно бранећи српски народ и нашу отаџбину.

Посебну захвалност дугујемо господину Момчило Вуксановићу – председнику Српског националног Савјета, Радану Николићу – председнику Удружења ратника, Божићу Јеловићу – председнику Српског културног центра „Патријарх Варнава“ из Пљеваља, нашем великом пријатељу професору Новаку Радуловићу, као и свима вама, драги пријатељи, који заједно са нама дијелите добро и зло, борећи се за националне интересе српског народа у Црној Гори.

Велико хвала дугујемо и нашем свештенику оцу Предрагу Шћепановићу који је благословио наше данашње сабрање, као и господину Невену Гошовићу из Социјалистичке народне партије који је дошао да са браћом Србима прослави Света Три Јерарха.

На крају, желимо да се данас осјећате као у својој кући, а врата Странке српских радикала ће за све вас увијек бити широм отворена.

Јереј Предраг Шћепановић (парох подгорички): Госпођо председнице, часни узваници, сабрала нас је слава Света Три Јерарха, слава Српске радикалне странке у временима и годинама када се налазимо на развалинама свега онога што су српске генерације вјековима стварале, ето, по ко зна која српска генерација мора сада изнова да диже, да буди ону стару славу, ону славу Милошеву, ону

славу наших предака који су у петвјековној ноћи ропства својим грудима тупили османлијске сабље и на олтар отаџбине Србинове прињели многу жртву. Без жртве ништа нема, то нам показује и данашњи празник Света Три Јерарха.

Поменуемо у молитви нашег брата Војислава са надом, како је то дивно поручено из Београда, да буде последња слава гдје ће он бити у тамници и када ће овај сурови свијет видјети да српски народ којег он представља и бори се, заиста оригинално и храбро, схватити да се лажу и неистином, лицемјерјем и мржњом не може ништа постићи. Нека нас је оволико колико нас је. Бесмртна српска pjesничкиња Десанка Максимовић је рекла: „Када би на овом свету и нестало Срба, и када би остао само један једини Србин и он би био народ“. Нека нас та завјетна мисао бесмртне Десанке Максимовић сабира око крсне славе, јер тамо гдје је крсна слава ту је и Србин, јер једини народ који своју крсну славу слави то су Срби, па ми је драго што су и припадници Српске радикалне странке одабрали Света Три Јерарха: светог Јована Златоустог, светог Василија Великог и светог Григорија Богослова, три дивне трубе православља. Радикали су на том путу, на путу жртве и истине за свој народ, за права српског народа, јер нисмо туђинци, овдје смо своји на својој земљи и треба да се изборите за та права.

Нека Бог благослови сваку нашу активност усмјерену у том правцу, нека вас сабира, нека вам слога буде изнад свега. Наравно, у политичкој борби и утакмици то увјек није могуће, али ми је драго што су овдје и припадници других странака и других мишљења, али нас је сабрала ова слава, сабрало нас је крсно име и док је крсног имена биће и Србина! Амин, Боже дај!

Др Момчило Вуксановић (Српски национални савјет): Браћо и сестре српски радикали, поштовани пријатељи, поздрављам вас у име Српског националног савјета и честитам вам славу православних заштитника и да на неки начин дефинишем, вас српске радикале, као заштитнике националних интереса Срба у свим српским земљама. Зато смо и данас овдје с вама и бићемо увјек са вама до оног момента док се бране српски интереси не само у Црној Гори него широм наших српских земаља.

Желим вам свако добро, желим вам да већ на идућој прослави, на идућој слави, са вама и са нама буде ваш председник др Војислав Шешељ. Да се врати и вама, а да се врати и нама, српским националистима који подржавају оно што он ради и начин како брани интересе српског народа у злогласном Хашком трибуналу. Још једном вас поздрављам и желим да вас увјерим и кажем да ћете у нама, Српском националном савјету, увијек имати најискреније пријатеље у борби за очување српског националног идентитета, не само у Црној Гори, него и шире. Живјели!

Војислав Шешељ – примјери чојства и јунаштва

Робија као судбина

- „Могу ме везати, али ме не могу сиречити да иркосим, увек и где се год нађем. Одржава ме иркос, а снагу улива бескрајна вера у Бога, Српство и Русију”, записао је у једној од својих књижа написаних у хашикој шамници

Већ извјесно вријеме се говори о повратку **Војислава Шешеља** из затвора у Шевенингену, иако су предвиђања крајње неизвјесна када је хашка инквизиција у питању. Без обзира што се Шешељу тамо суди за „вербални деликт” и што експерти за међународно право тврде да нема никаквих основа за његову осуду, епилог те приче тешко је предвидјети. Углавном се правници слажу да је Шешељева одбрана у Хагу бриљантна правничка лекција, наспрот често неуком и смијешном наступу хашког тужилаштва и смушених и очигледно лоше инструкираних свједока.

У медијима, међутим, овом суђењу се не поклања пажња, јер је трибунал – европска институција, финансирају га Американци, Сорош и остали српски „пријатељи”, односно сервисери већине овдашњих политичара, неких новинара, невладиних организација. Свих оних који диктирају и креирају јавно мњење у Србији... Уосталом, недуго прије него што ће отићи из СРС, **Александар Вучић** је оптужио медије у Србији да отворено подржавају Хаг. Убрзо после су Николић и Вучић постали напредни Европљани и више се не из-

јашњавају чак ни око евентуалног хапшења **Ратка Младића**, а камоли око суђења Шешељу. Није тешко претпоставити са каквим емоцијама кумови очекују његов повратак из Холандије.

Најнестрпљивије га чека његова породица, али и све немоћнији радикали чије је изборно тијело очерупала отцијепљена Српска напредна странка. Ту операцију уништавања радикала многи различито коментаришу, већина са усхићењем, док се људи са осјетљивијим моралним начелима, попут једног угледног српског професора права, углавном ишчуђавају колико издаја има поклоника у Србији.

Ђинђић га послао у Хаг

Када сам га 22. фебруара 2003. године, у предвечерје његовог одласка у Хаг, питала колико ће га тамо држати, одговорио је: „Око три године”. Управо толико је „лежао” у Хагу, прије него што му је уопште почело суђење. Сада је већ осму годину становник Хага и ко зна колико ће још бити у заточеништву. Као што је његов одлазак у Хаг повезан са политичком ситуацијом у Србији, тако ће и повратак др Шешеља у Србију сигурно имати везе са политичким приликама овдје. Наиме, **Карла дел Понте** је, у својој аутобиографској књизи „Лов”, открила да је Шешеља „позвала у госте” на изричито захтјев Зорана Ђинђића који јој је рекао „водите га и не враћајте га у Србију”. Шешељ није дозволио да га лове и воде, сам је отишао, купио је карту о свом трошку, али куповина повратне карте још није на видуку.

Многи мисле да ће Шешељев повратак бити одложен све док то политичка ситуација у Србији не буде захтијевала. А то ће се десити ако, у међувремену, пред следеће изборе, Николићеви напредњаци нарасту толико да би могли опасно да угрозе ДС и **Бориса Тадића**. Тада ће ментори ДС са Запада, брже боље вратити Шешеља у Србију не би ли ослабио пренадуване напредњаке.

Кад смо већ код напредњака, ваља се сјетити како је на Шешељевом опроштајном митингу, те фебруарске вечери, **Тома Николић** исказао своје визионарске способности. У оштром антихашком и антидосовском говору, изговорио је и чувену реченицу: „Ако у наредних месец дана сретнете негде Зорана Ђинђића, реците му је да је и Броз пред смрт имао проблема са ногом”. Познато је да је тих дана Ђинђић на Копеоанику повриједио ногу и да су га двије недеље касније ликвидирали. Шешељев, али и Ђинђићев пут су се те вечери указали, једино се путеви самог Николића нијесу могли наслутити. Шешељ је добио самицу у Хагу, Ђинђић мјесто на гробљу, а „гробару” (тако су га пежоративно звали противници радикала због његовог некадашњег радног мјеста) Николићу адреса становања постала је Булевар Зорана Ђинђића, са којег је ових дана напредовао до стана у изградњи од 165 квадрата, који је, према сопственом признању, платио близу 400.000 евра!

Идеологија

На преко хиљаду страна, написао је др Војислав Шешел озбиљну научну студију „Идеологија српског национализма”, а као циљ њеног настанка означио је потребу „да имамо што више свјесних националних бораца, а што мање издајника.” Капитално дјело је посветио „драгим родитељима, мајци Даници и успомени на оца Николу који су ме васпитавали у духу великосрпског национализма и русофилства, преносећи ми завет предака да су истина, слобода, правда и отаџбина највише моралне вриједности за које се човек рађа, живи и умире”.

За спас угрожене нације

У предговору хиљаду и кусур страна обимне књиге „Римокатолички злочиначки пројекат вјештачке хрватске нације”, на којој је радио четири хашке године, др Шешел је написао: „Одлагање штампања ове књиге до изласка из затвора, није долазило у обзир, јер сам свестан да се из хашке тамнице ретко који Србин жив враћа. Не брине ме то много. Навикао сам већ на чињеницу да ми је робија својеврсна животна судбина. Зато ме непрекидно окупира мисао да и њу треба искористити у политичкој борби. Страдање човека појединца није толико битно. Нација је угрожена и због тог разлога ниједна жртва за њен спас није прескупа. Зато ме надахњује историјски пример Авакума и Старог Вујади-на. Могу ме везати, али ме не могу спречити да пркосим, увек и где се год нађем. Одржава ме пркос, а снагу улива бескрајна вера у Бога, Српство и Русију.”

Шешелова биографија је мање-више позната, мада је у странам, и ништа мање домаћим медијима, сатанизован, а његови ставови карикирани, чему је и сам допринио. Такорећи се намјештао. Могло би се рећи да му је језик често радио о глави. Онај исти језик којим је сатирао своје политичке противнике и био непобједив у тим, деведесетих година, честим политичким обрачунама. У Хагу је оптужен да је „говорима и изјавама допринио да се код извршиоца створи одлука да почине наведене злочине.” Бесмислица и идиотизам, али оптужба.

Одговор утамниченог је књига са насловом „У чељусти-ма курве Дел Понте”, издата 2004. године. Ни остали наслови његових преко стотинак објављених књига, нијесу много њежнији: „Баволов шегрт, злочиначки римски папа Јован Павле други”, „Наркоманија Вука манитога”, „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић”, „Вашингтонски сексуални манијак Бил Клинтон”, „Лажљива хашка педерчина Џефри Најс”, „Енглески педерски испрдак Тони Блер”, „Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана”...

И многи други су почашћени на овакав и сличан начин. Тешко је за већину њих тврдити да их је Шешел нетачно насликао... Али је исто тако тешко замислити да би још неко смислио овакве наслове књига о повеликој „галерији људских наказа и моралних мизерија”. А таква оригиналност и храброст у изразу, а други би рекли и лудост, мора да се плати. И као што видимо, Шешел непрестано плаћа. Чак и у тамници покушава да разобличи лаж, па бива додатно кажњаван за „непоштовање суда”. А то значи да открива имена тзв. заштићених, а у ствари, лажних свједока.

Ових дана му други пут пријети изрицање казне за непоштовање суда, јер је именом и презименом идентификовао једанаест свједока који заштићено лажу у корист Трибунала. Психијатри и психолози би свакако боље могли да објасне ту несаломивост његове личности, под условом да нијесу, а приори, негативно наелектрисани према његовој, по политичким трендовима, нестилизованом фигури, и политичкој некоректности, ако се под тим подразумева рећи попу поп, а бобу боб. Он сам говори о пркосу и бунту, о одлучности да „до последњег даха настави борбу за отаџбину и Српство.”

Откривање имена „заштићених свједока” говори и о томе да његови некада изванредни обавјештајни извори (књига „Лауфер ми јавља”) нису сасвим пресахли. Утолико би његов повратак на српску политичку сцену значао откривање многих сада у седам велова сакривених догађаја, суштинске појава и догађаја, лица и наличја, као и улогу многих марионета у српској власти, и шире. Дошло би коначно до извјесног разоткривања на политичкој сцени Србије, гдје су тренутно мале разлике између власти и опозиције. Сви мање-више дувају у исту тикву и пјевају исти шлагер, заправо суру сонг. Сви су фини и са манирима, сви се куну у Европу, као некада у комунистичку партију, сви се прибојавају да их не жигосу као ретроградне и, не дај боже, реликте прошлости. По принципу врана врани очи не вади, мало се кошкају и углавном апи ко шта може, а владају мање-више сви, осим радикала на различитим нивоима власти. Ствари су прилично зацементирани, глобалистичкој експанзији и њеним експонентима, тешко је стати на пут. А кад је нешто немогућа мисија, онда је то посао за др Војислава Шешела, који сопствену снагу мјери величином искушења и непоколебљивом вјером у идеју. Под условом да Ђинђићева порука „не враћајте га у Србију”, није оснажена од његових наслідника.

Бранка Чулић
(Српске новине)

Бескичмењаци

Из робијашнице, и после толико година заточења, Шешел зна о чему се овдје ради: „Србији се слаби; беспомоћни, морално неизрасли, лабилног карактера и мајушног знања, покушавају се наметнути као узорни предводници, спремни на кооперативност са западним светом. Кооперативни су заправо апсолутно послушни бескичмењаци и полтрони.”

Мјесто гусала у поезији краља Николе

Чар пјесме

- Улога гусала у очувању и одбрани српског народног идентитета у нашој националној историји од изузетног је и непроцењивог значаја. О њиховом значају као и о духовној и националној мисији знаних и незнаних народних гуслара кроз бурна историјска распећа наших предака писали су бројни научни и литерарни ствараоци и прегаоци. Поред осталих, и краљ и господар Црне Горе Никола Петровић – Његош

Улога гусала у очувању и одбрани српског народног идентитета у нашој националној историји од изузетног је и непроцењивог значаја. О њиховом значају као и о духовној и националној мисији знаних и незнаних народних гуслара кроз бурна историјска распећа наших предака писали су бројни научни и литерарни ствараоци и прегаоци. Поред осталих, и краљ и господар Црне Горе Никола Петровић – Његош.

Пробојан и резак звук гусала и клик народног гуслара кријепили су краљев дух и уливали му подстрек и снагу да истраје на мукотрпној националној и слободарској мисији препуној искушења. Управо зато краљ-пјесник у пјесми „Мило ми је“ ... са сјетом и благодарношћу каже:

*Миле су ми гусле биле,
јек ме њихов веселио,
боне греди глас гусала
чудесно је кријетио.*

Поруке гусала напајале су и мотивисале генерације подвижника да истрају у борби са силама зла и безакоња. Уз кликтај гуслара народне светиње су брањене са већим заносом и истрајношћу. У духовном смислу јек гусала освјетљавао је нашим прецима трновит пут који је уз море проливане крви неумољиво водио остварењу свенародних слободарских идеала. Цијенећи морални подстрек и призив за слободом који су гуслари уливали српском роду, у свом историјско-политичком спјеву „Пјесник и вила“ краљ Никола кроз лик виле, која води имагинаран разговор са њим, поред осталог каже:

*А ноћу сам ноћивала
иод шатором код гуслара,
иито на славу и побједу
чаром пјесме наговара.*

Краљ – пјесник позива вилу да надахне гусларе како би истрајали у племенитој мисији подизања колективног морала народа:

*Свакоју ми душу љазу,
гусларе ми надахнивај,
ја о скорој и о бољој
будућности, дуго, сновијај!*

У трагичном ходу минулих времена гуслари су истрајно чували спомен на све наше успоне и падове на распећу историје, на масовна страдања српског рода али и на побједе остварене на бојним пољима. Док су нам душмани генерацијама палили наше архиве, библиотеке и црквене реликвије како би изгубили сјећање на сопствену прошлост и цивилизациско трајање на овим бесудним балканским вјетрометинама, управо су гуслари вјековима били најпоузданији чувари и носиоци колективног народног памћења. Гусле памте страдања племена у старој Црној Гори, Брдима и Херцеговини али и колективна распећа и небројена страдања целокупног српског рода уопште. Управо зато краљ Никола у

„Братоножићком колу“ надахнуто каже:

*Па већ иошито ка Цетињу
ошворисмо иути најиречи,
на Пелеву ошети Бријежу
гусала нам глас сад јечи.
Уз ите гусле иомињемо
братионоике илеменике
и бојеве и междане
и глараве и војнике...*

Величајући хероизам барјактара из братоношког села Лутова исказан у бици на Фундини 1876. године, краљ-пјесник с правом истиче да ће спомен на њихово дјело сачувати струне гусала. Свршетак „Братоножићког кола“ посвећен је управо њима:

*А за храбрости Лутоваца,
јунаштво им барјактара,
би гудало с удивљењем
сјало само у гуслара.*

Меморијални карактер гусала уз чије се струне чува спомен на ратнике пале на бојним пољима слободе и части наглашен је и у „Васојевићком колу“, у коме се поред осталог каже:

*Све унука сјароџ Васу,
прегаоца ођна жива,
досјојнијех да уз гусле
име им се иоменења.*

У „Шараначком и језерском колу“ краљ је опет нагласио пресудну улогу гусала у очувању колективног сјећања народа на минула времена безграничних страдања и искушења којима као да се не назире крај. Имена и дјела многих народних дјелатника, духовника и ратника управо гусле чувају од неумитног заборавља. Зато се у овом колу поред осталог каже:

*Имена се њина неће
заборавити' док је Таре,
уз гусле ће одјекивати'
од Ловћена ја до Шаре.*

Утемељен на патријархалном духовном наслеђу предака, краљ Никола је у бројним литерарним остварењима у више наврата садржајно промовисао и нагласио непроцењив значај гусала у обликовању колективне народне свијести. То је сасвим разумљиво, јер је он само сљедовао историјску и народносну путању својих славних претходника, владике Данила, Св. Петра Цетињског, владике Рада и других господара из светорodne лозе Петровић-Његош. Другачије није ни могло бити. У тим временима колективни народни дух Црне Горе био је још увек отпоран и неумољиво чврст према асимилационим утицајима спољних центара моћи.

Али, времена се мјењају, и људи у њима. Са свршетком социјалистичке револуције 1945. године нова државна и пар-

тијска власт започела је процес систематске разградње српске националне свијести у Црној Гори форсирајући доктрину о црногорској нацији. Како се у епским народним пјесмама пониклим на просторима Црне Горе српско народно име помиње веома често, и гусле су постале непожељне за социјалистичку власт. Уз струне гусала генерацијама су промовисане и уздизане духовне вриједности које су биле непомирљиво противне социјалистичкој државној идеологији (православна етика, српски интегралizam и витешки дух). Управо зато су гусле од тријумфа титоизма па до наших дана у савременој Црној Гори проглашаване и третиране као „анахрон“ и „ретроградан“ инструмент кога је, наводно, вријеме превазишло. Омаловажавајући њихов културно-историјски и национални значај, предсједник Народне скупштине Црне Горе Никола Ковачевић записао је почетком 1959. године: „Гусле су и данас масовни инструмент за епска иживљавања“. Са успоном антисрпске хистерије у Црној Гори

од 1990. године наовамо, оркестрирана и патолошка кампања државних и парадржавних идеолога усмјерена против народне епике и гусала уопште добија на посебном интензитету. Али култ гусала није се могао потиснути. Уз њихове струне и даље се пјева на масовним црквено-народним скуповима и саборима. Надживјеле су гусле минула историјска времена препуна страдања и колективних погибија, успона и ломова, умирања и уздизања. Надживјеће и ово бесудно вријеме. А провјереним и доказаним душманима српског рода којима звук гусала и пјесма гуслара није мила можемо одговорити управо стихованим покликом краља Николе:

*Живојан је српски народ
и још су му дузи дани,
за зло злијех -а за добро
човјечансџва Боџ ља храни!*

Проф. Предраг Вукић

In memoriam

Милутин Маринковић (1945 – 2009)

– члан Извршног одбора Странке српских радикала –

Љета Господњег 2009. године Странка српских радикала је остала без свога угледног члана и вриједног активисте Милутина Маринковића – Мићка. Милутин је приступио Српској радикалној странци прије скоро двадесет година и био је један од њених првих чланова. Након пресељења из Србије у Црну Гору, Милутин се истакао својим радом у странци и бива изабран за члана Општинског одбора у Беранама, а затим и за члана Извршног одбора. Од тада, до своје смрти, вјерно је служио идеологији српског национализма.

За Милутина ниједан страначки задатак није могао бити неизвршен, радио је тихо и непримјетно, али иза њега су остајали велики резултати. Својим животом и дјелом служио је за понос својој странци, породици и пријатељима. Увијек насмијан, ведар, добар домаћин и искрени пријатељ, свакога ко је то заслуживао, Милутин је био омиљен међу страначким колегама и међу народом свога краја. Његова несебична љубав и доброта никога није могла оставити равнодушним.

Говорио је смирено и тихо, али његов глас се јасно чуо. Своје ставове износио је ненаметљиво и увијек се трудио да постигне што бољи резултат за своју странку. Нажалост, лоше здравствено стање га је у томе често ометало, али он се никада није предавао. Својом упорношћу и стрпљењем много пута је побјеђивао болест. Био је примјер свима како треба радити у странци и како се треба борити за идеале свог народа.

Након одласка др Војислава Шешеља у Хашки трибунал, Милутин је много патио због тога. Војислава је доживљавао као најрођенијег. Са великом пажњом и одушевљењем пратио је његово суђење у Хашком трибуналу и свако јутро препричавао, до детаља, шта се десило на суђењу. Искрено се радовао сваком Војовом тријумфу над хашким зликовцима. Живио је за тај дан када ће предсједника дочекати у отаџбини. Нажалост, судбина му то није омогућила.

Иако је био изразито нарушеног здравља, његова смрт све нас, његове пријатеље, изненадила је и дубоко погодила. Умро је мирно, као што је и живио. Својом смрћу посвједочио је свој живот праведника и трудбеника на пољу Господњем.

Сви смо знали да се Милутин смрти није бојао. Крхког здравља, у трошном аутомобилу прелазео је стотине километара долазећи редовно на сједнице Извршног одбора које су некада трајале и по више сати. Није му било тешко да после тога превази преко 150 км до Берана. Поносно носећи без са ликом др Војислава Шешеља, Милутин је стизао и постизао оно што већина других није могла ни да замисли. Кад би се појавио неки проблем у странци, он је увијек настојао да све максимално изглади, да смири страсти и да понуди право решење. Увијек је био на страни правде и истине. Потурао је своја крхка леђа за сваког за кога је био сигуран да је искрени Србин и радикал.

Једном приликом када се враћао из Београда са једног промотивног скупа Српске радикалне странке, позлило му је у путу. Грашке зноја сливале су се низ његово, и у тим тренуцима, ведро чело. Ипак, издржао је до Берана, након чега је отишао директно у болницу. Сви се ми сјећамо његове тада изговорене реченице: „Вала, сад после овог митинга, није ми жао ни да умрем, а само бих волио да доживим да још Воја дочекам у Београду“.

Молитвама светих отаца и нас, његових пријатеља, нека Бог да рајско наслеђе нашем брату Милутину који је цио живот провео загладан у Велику Србију и Вјечиту Истину.

Извршни одбор Странке српских радикала

Војислав Шешељ

званична интернет презентација

Започела је осма година тамновања председника Српске радикалне странке, проф. др Војислава Шешеља у Хагу. О кафкијанском процесу века, у коме данас једини политички затвореник у Европи, упркос флагрантном кршењу његових људских и процесних права какво цивилизовани свет не познаје, успева да разори оптужницу, осујети покушај фалсификовања српске историје и разобличи лице и наличје глобализма, можете да се информисете на интернет адреси www.vseselj.com.

На интернет презентацији проф. др Војислава Шешеља можете прочитати и коментарисати најновије вести, видети најаве догађаја, погледати и преузети видео записе са суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима који помаже одбрану др Шешеља.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима су капитална научна дела „Идеологија српског национализма” и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације”.

www.vseselj.com

ЗБИРКА ХАШКИХ ДОКУМЕНАТА

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСК

ЕКСКЛУЗИВНО! НОВО!

Први објављени досије

**Четири хиљаде страна тајних докумената
Службе државне безбедности о праћењу Војислава Шешеља**

„Полицијски досије” у четири тома садржи документацију Службе државне безбедности која је интензивно пратила др Војислава Шешеља од 1982. до 2003. године. Пратећи Шешељево свакодневно кретање, оперативци Службе су у извештајима бележили његове сусрете са тадашњим дисидентима – Љубом Тадићем и његовим сином Борисом, Вуком Драшковићем, Драгољубом Мићуновићем, Костом Чавошким, Гојком Ђогом, Рајком Ногом и другима. У извештајима су цитирали Шешељеве објављене и необјављене текстове, разговоре, говоре са трибина и скупова...

Садржај ових тајних докумената показује Шешељеву одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, за основна људска права, за слободу медија. Упечатљива је његова антиципација догађаја, на које је он благовремено упозоравао, а чији смо данас сведоци, као што су актуелни проблеми на Косову и Метохији и у Војводини. Део извештаја Службе државне безбедности о праћењу Војислава Шешеља фалсификован је са циљем да се обесмисли његова искрена борба и да се он сатанизује. Док су сепаратисти растурали државу, Служба се бавила Шешељем и проглашавала га за терористу и државног непријатеља број један.

Гласинама и фалсификатима Служба је покушавала да намести и неколико љубавних афера Војиславу Шешељу. Измишљали су да је у вези са Даницом Драшковић, Мајом Гојковић, итд. Без обзира на ове фалсификоване извештаје, Војислав Шешељ је сматрао да је значајно да се објави комплетан досије до којег је дошао, јер је то добар начин да се разоткрију методе деловања тајних служби. Ово је сигурно једини досије који ће икада бити доступан јавности, јер сви актуелни политичари који су после петооктобарског пуца узели своје досијее из Службе, то су урадили да би их сакрили од очију јавности.

